

Institutiones absolutissimae in linguam Gr[a]?cam

<https://hdl.handle.net/1874/456664>

2

INSTITV-

TIONES ABSOLVTISSI-
mæ in linguam Græcam per Nico-
laum Clenardum.

*Annotationes in nominum uerborumq; diffi-
cultates. Inuestigatio Thematis seu de
uerbis anomalis. Ratio Syntaxeos.*

*His addite sunt meditationes Græcanicæ in ar-
tem Grammaticam, in eorum gratiam, qui uis-
ua præceptoris uoce destituuntur, & literas
Græcas suo ipsi ductu discere coguntur.*

Omnia eiusdem autoris.

COLONIAE, Apud Ioan. Gymnicum, AN. 1534.

G. LONGOLIVS.

*Grammaticen scribunt omnes, sed scribere doctam
Hoc opus est docti, credite, Grammaticen.
Scripsisti talem sed tu sacunde magister,
Nec tibi nec cupidis ambitiosa sequi.
Noste laudamus quibus compendia grata,
At populus tumidum laudet Apollonium.*

SONICOLAVS CLENAR
DVS FRANCISCO HOVE-
rio, ludi literarij moderatori
apud Mechlinienses.

CV M ante annos aliquot, discipulis meis, quos
priuatim docendos susceperam, Græcas literas
tradere uellem, cõgessi in eam linguam breues admo-
dum institutiones, ut rudimentorum candidatis in-
star enchiridij forent. Id opusculum anno superiore
prelo committere studui, partim ut auditoribus nos-
tris expeditior uia sterneretur, partim ut desiderio
tuo satiffacrem, cui necessitudinis nomine plurimũ
deberem. Verum nec commoditas in presentia dabatur
typographi, & otium alioqui deerat, quantum
lambædus ille partus requireret. Itaque his proximis
diebus temporis partem nactus, & Rescio nostro be-
nigne operas præbente, libellum ad limam reuocaui,
iustoque auctario locupletatum reddidi. Merito autẽ
tibi dicandum duxi, ut hoc ueluti testimonio, Mechli-
niensium iuuentuti gratularer: quæ tam diligentem
sortita præceptorem, non ipsa modo in Græcis literis
strenue promouet, sed exteros quoq; plurimos studio
rum fama in ludum tuum pellicit. Adco ut non triuis
li scholæ sed celeberrimæ cuiusdam Academiæ præesse
uidearis. industria paratis ædibus, quæ numero nos-
A ij strorũ

strorum gymnasiarū sint emulæ. Faxit Deus, ut iste
 auspiciatissimus cursus, magis ac magis indies prosperetur.
 Et quemadmodum Latinos discipulos optime
 eruditos, ita iam incipias Græcica literatura prædi-
 tos, è nouis istis Athenis ad nos dimittere. Vale Lo-
 uanij decimo septimo Calend. Apri.

An. M. D. XXX.

GRAECORVM LITERAE.

A α α	άλφα	alpha	a
B β β	βήτα	Vita	v
Γ γ γ	γάμμα	gamma	g
Δ δ δ	δέλτα	delta	d
E ε ε	εψιλόμ	epsilon	e
Z ζ ζ	ζήτα	Zita	z
Η η η	ήτα	ita	i
Θ θ θ	θήτα	thita	th
Ι ι ι	ιώτα	iota	i
Κ κ κ	κάππα	cappa	c
Λ λ λ	λάμβδα	lambda	l
Μ μ μ	μῦ	my	m
N ν ν	νῦ	ny	n
Ξ ξ ξ	ξί	Xi	x
Ο ο ο	ομικρόν	omicron	o
Π π π	πί	Pi	p
Ρ ρ ρ	ῥῶ	rho	r

GRAECORVM LITERAE. 5

Σ σ ς ς	σίγμα	sigma	ς
Τ τ Ι	ταυ	tau	τ
Υ υ	υψιλον	upsilon	υ
Φ φ	φι	phi	φ
Χ χ	χι	chi	χ
Ψ ψ	ψι	psi	ψ
Ω ω	ωμέγα	omega	ω

Vocales longæ η ω. Breues ε ο. Ancipites α ι υ. Vocales, quæ & communes dicuntur, quod modo sint longæ, modo breues.

Diphthongi proprie

αι αυ ει ου

ε αυ ι ευ ι υ

Improperie

α η ω η υ υ ω

α ι ο ι υ ι ου

diphthōgi

In αυ ευ ηυ ωυ, pronunciatur υ ut u consonans.

Vocales præpositivæ α ε η ο ω, propterea quòd in diphthōgis præponantur. Subiunctivæ autē ι υ, quòd subsequantur, faciunt uero per se syllabā, quoties duobus in apice punctis notantur, άις παῖς dissyllabum, άιυ πνοῦς τρισyllabum. Cæterum in tribus α η ω, iota non ad latus adfigitur, sed infra subscribitur.

Tenues ω κ τ

ξ σ δ

Mutæ Mediæ β γ δ Duplices ξ κσ γσ χσ

Aspiratæ φ χ θ ψ ωσ βοσ φσ

Liquidæ siue immutabiles quatuor λ μ ν ς. Liquidæ

Accentus tres. Acutus θεός theos, λόγος logos,

Α ιιγ τῆς

6 CANONES PRONVN.

τύπτομεν, *typtomēn*. Grauis τὴμῆ *timi*. Circū flexus τωῖω *pio*, βοᾶτε *uoate*. Acutus & circumflexus attollunt syllabam quam afficiunt, grauis depressit.

Spiritus duo. Asper siue densus, ἄμα *hama*. Lenis siue tenuis ἐγώ *ego*. Semp aut uocalis aut diphthogus initio dictionis alterum possidet è spiritibus.

Consonans ζ in principio quidem aspiratur ξῶμα *rhomi*, in medio uero si geminetur, priore loco leuigatur, posteriore aspiratur πόρρω *porrho*.

Apostrophos, nota est reiectæ uocalis α ε ι ο, aut diphthōgi αι οι. quod fit ob sequentem uocalem, quæ si affiretur, migrat præcedens tenuis in aspiratam. πάντα ἔλεγον, πάντ' ἔλεγον *pandelegon*, prolatio enim est in morem unice dictionis. ἄπ' οὐ ἄφ' οὐ, οὐ καὶ οὐ, νύκτα ὄλην νύχθ' ὄλην.

Ratio pronuntiandi *Gamma γ ante γ ζ χ sonat perinde ut n. ἀγγελος angelos, λυξέ lynx, ἔγχορ enchos. sic ante κ, sed ipsum κ sonandum ut g, πέφραγκα pephanga.*

Ταυ τ post ν, ut δ. τὸν τάνταλον *ton dandalon*.

Νυ ν ante β μ π, ut m. τὸν βίον *tom uion*, τὴν μερίδα *tim merida*, τὸν τῖθον *tom biton* per b.

Ρι ρ post μ, ut b latinum, πέμπω *pembo*. itidem post ν in diuersis dictionibus, τὸν τῖθον *tom biton*.

PARTES ORATIONIS

ὄνομα.

Nomen

περὶ ζ. ξξ

Αpostrophos

περὶ τοῦ γ.

DECLINA. NOMI.

7

NOMEN, uerbum, participium, pronomen, *phs ordinis*
 articulus, aduerbium, coniuunctio, præpositio.
 Casus quinq; Nominatiuus, genitiuus, datiuus,
 accusatiuus, uocatiuus. Siquidem ablatiuo Græci ca-
 rent.

Numeri tres: singularis, dualis, pluralis. Utimur
 duali cum de duobus est sermo.

In duali uox eadem nominatiui accusatiui & uo-
 catiui. Itidem genitiui et datiuui. Sic in plurali semper
 nominatiuus idem cum uocatiuo.

LATINI inter declinandū usurpant hic hæc hoc. De artis
 Græci uero articulum ὃ ἢ τὸ, quem uocāt præpositiuū, culis.
 quod nominibus præponatur. Inflectitur autem sic.

Mascu. Singu. Nominatiuus ὃ hic. Genitiuus τοῦ *inflectio actus*
 huius. Datiuus τῷ huic. Accusatiuus τὸν hunc. Dua. *horum*
 Nominatiuus & Accusatiuus τῶ hi & hos de duobus,
 genitiuus & datiuus τοῖσιν horum & his de duobus.
 Plural. Nominatiuus οἱ hi. Genitiuus τῶσιν horum.
 Datiuus τοῖς his. Accusatiuus τοὺς hos.

Fœmi. Singul. ἦ, τῆς, τῆ, τῆρ. Dualis. τὰ, τὰρ.

Pluralis. αἱ, τῶν, ταῖς, ταῖς.

Neutrum. Sing. ὃ, τοῦ, τῷ, τὸ. Dua. τῶ, τοῖσιν. Plu.
 τὰ, τῶν, τοῖς, τὰ.

Articuli uocatiuum ignorant, pro quo in declina-
 tionibus utimur aduerbio uocandi ὃ ὀ. *ad uocandum*

DE DECLINATIONIBVS.

A

iiiij

Declina

DECLINATIONES NO.

αρι χλιβωβ

DECLINATIONES nominum quinque. Prima est in αε masculinorum ὁ ἀνείας. Et in ησ partim masculinorū ὁ χεύσης, partim cōmuniū ὁ κελή λησ τής, hic Et hæc latro. quorum genitiuus in ου, datiuus in α uel η diphthongum impropria, accusatiuus in ου uel ηρ, uocatiuus in α uel η secundum terminationem nominatiui. Dualia Et pluralia conueniunt cum articulo foeminino ablato τ.

Singularia ασ, ου, α, ου, α. Dual. α, αμ. Plura. α, ωμ, αε, αε, α, ηε. ου. η, ημ, η.

Singularia. ὁ ἀνείας, τοῦ ἀνείου, τῶ ἀνεία, τῶν ἀνείων. ὦ ἀνεία. Dualia. τῶ ἀνεία, τοῖν ἀνείων, ὦ ἀνεία. Pluralia. οἱ ἀνείων, τῶν ἀνείων, τοῖς ἀνείων, τοῖς ἀνείων, ὦ ἀνείων.

ὁ χεύσης, τοῦ χεύσου, τῶ χεύση, τῶν χεύσημ, ὦ χεύση ὁ καὶ ἡ λησής, τῶ λησού, Et ita deinceps.

Dialecti quor

Quinq; Græcorum lingue præcipue. Communis. Attica. Ionica. Dorica. Acolica. E quibus Attici in omni declinatiōe, uocatiuum similem formant nominatiuo. ὁ Et ὦ ἀνείας.

Secūda de
clinatio.

SECUNDA declinatio tantum est foemininorum que desinunt uel in α, ἡ μοῦσα, uel in η, ut τιμή, Genitiuus in ησ. datiuus in η diphthongum. accusatiuus in α uel ηρ. uocatiuus in α uel η, iuxta terminationē nominatiui. Dualia Et pluralia perinde se habent atq; in prima declinatione.

Συρίγα

Singū

9 DECLINA. NOMI.

Singularia α, ης, η, αν, α. Dualia α, αμ. Pluralia.

αι, ων, αις, αις, αι. η, ηρ, η.

ἢ μολσσα, τῆς μολσσης, τῆ μολσση, πλὴ μολσσαμ, ὦ μολσα.

ἢ τιμη, τῆ τιμης, τῆ τιμῃ, πλὴ τιμημ, ὦ τιμη.

Finita in Δα, Δα, ρα, εσ α purum (hoc est quod non *ρα βα θα α ω* subsequitur consonantē) faciunt genitivum in αις, dative in α diphthogum. ληδ'α, ληδ'αις, ληδ'α. μάξθα, μάξθαίς, μάξθα. ἡμέρα, ἡμέραις, ἡμέρα. φιλία, φιλίαίς, φιλία.

TERTIA declinatio complectitur masculina foemina, et communia in ους. ὁ λόγος, ἡ ὁδός, ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. Tertia declinatio.

ἄνθρωπος. εσ neutra in ου, τὸ ξύλον. Vocativus in ε. *τρεῖς*

Genitivus dative et accusativus: Item dualia εσ pluralia, sequuntur articulum masculinum εσ neutrum.

Singularia ους, ου, ω, ου, ε. Dualia ω, ομ. Pluralia οι, ωμ, οις, ους, οι, ομ, ομ, ομ. α, α, α.

ὁ λόγος, τῷ λόγῳ, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ὦ λόγε.

ἡ ὁδός, τῆς ὁδοῦ, τῆ ὁδοῦ, πλὴ ὁδοῦ, ὦ ὁδέ.

ὁ ἄνθρωπος, τῷ ἀνθρώπῳ, τῷ ἀνθρώπῳ, τὸν ἀνθρώπου.

τὸ ξύλον, τῷ ξύλῳ, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὦ ξύλον.

Neutorum tres casus similes: nominativus accusativus εσ uocativus. qui in singulari numero varias habent terminationes in quinta declinatione, pluraliter autem semper exeunt in α. *τιταρην κλιση*

QUARTA declinatio. Atticorum est propria, Quarta

A V uerten declinatio

10 DECLINA. NOMI.

uertentium uocales præcedentis declinationis in ω, alioqui genere consentit. nam continet mascu. foemin. & coia in ω, δ μενέλεω, ἢ ἄλω, δ ἢ ἢ εὐγεω. & neutra in ω, δ εὐγεω.

Omnes casus desinunt in ω, uertitur enim o in ω. οἱ in ω subscribendo iota, ου in ω abiecto u. neutrorū quoque, α migrat in ω, hoc modo.

Quinta declinatio

Singu. ω, ω, ω, ω, ω. Dualia ω, ω. Pluralia ω, ω, ω, ω, ω.

δ μενέλεω, τῷ μενέλεω, τῶ μενέλεω, δμ μενέλεω, ἢ ἄλω, τῷ ἄλω, τῶ ἄλω, τῶ ἄλω, τῶ ἄλω. (ωμ, ἢ ἢ εὐγεω, τῷ ἢ ἢ εὐγεω, τῶ καὶ τῷ ἢ ἢ εὐγεω, τῶ ἢ ἢ εὐγεω, τῶ ἢ ἢ εὐγεω, τῶ ἢ ἢ εὐγεω.)

Quatuor prædictæ declinationes, appellantur parisyllabicae, q̄ obliqui sint nominatiuo pares syllabis.

Quinta • **QVINTA** declinatio imparisyllabica, completi declinatio, tur omnia genera & terminationes plurimas.

Genitiuus nominatiuū superat exiēs in os. Dtūs in i, accusatiuus in α. Vtūs sepe idem cū nominatiuo. Dualis ntūs ε, genitiuus οἰ. Pluralis nominatiuus ε, gtūs ω, dtūs, σι. accusatiuus α, at neutrorū plurale in α. Sin. ntūs uariuus: οε, i, α, uocatiuus uariuus. Dual. ε, οἰ. Pluralis ε, ω, σι, α, ε, ε.

Singu. δ τιτάμ, τῷ τιτᾶν, τῶ τιτᾶν, δμ τιτᾶν, τῶ ἰτάμ.

Dual. τῶ ἰτάνε, τῶ ἰτάνε, τῶ ἰτάνε.

Pluralis

DECLINA. NOMI. II

Plura. οἱ ὑπᾶνες, τῶν ὑπᾶνων, τῶς ὑπᾶσι, τῶς ὑπᾶσιν, ὧ ὑπᾶνες.

Terminationes quintæ declinationis.

FINITA in α formāt genitiuū in ατος. τὸ βῆμα τῶν
 βῆματ^ο. Noia literarū sunt indeclinabilia. δ'
 ἄλφα, βῆτα, δέλτα, ι ιτος, unum substātiuū. δ' μέλε 1
 μέλιτος, adiectiua neutra, cōm legem seruiant, ὁ ἔν
 εὐχαρις δ' εὐχαρι εὐχάριτος, ὁ ἔν ἢ φιλόπατρις δ'
 φιλόπατρι φιλοπάτριδ^ο. sic etiam τὸ τί τινός
 ut commune ὁ ησὶ ἢ τίς τινός.
 ἰος, δ' σίνηπι σινῆπι^ο, de quo alias
 υ υος, δ' γόνυ γόνυος, υ υος, δ' ἄστυ ἄστυος, δ' πῶν πῶν
 εος, sic neutra masculinorū in υε, ὁ ἦδ' υς τ' ἦδ' υ' ἦδ' ἔος.
 ὡ ὄος, ἢ λητῶ λητῶος, est declinationis cōtractorū.
 αμ ανος, ὁ παῖαμ παῖαν^ο, ὁ πᾶμ πᾶνος, δ' μέσαν
 λαμ μέλαν^ο: (adiectiuū
 αρ ατ^ο) participia sunt, δ' τν ψαρ τν ψατ^ο. sic αν
 τ' πᾶμ πᾶτῶος, more masculini πᾶς πᾶτῶος.
 εν ενος. δ' τέρεμ τέρενος, εν εντος, τ' χαρίεμ χαρίεν εν ενθεν
 τ^ο ut masculinum χαρίεις, sic participia ὁ τυφθείς
 κη κνος, ὁ ἔλλημ ἔλληνος, ἢ σειρήμ σειρήνος, δ' τυφθέμ κη κθεν
 κη ενος, ὁ ποιμήμ ποιμηνός, ἢ φρημ φρενός, ὁ ἔν κη ενος
 τέριω τέρενος, cuius neutrum τὸ τέρεμ τέρεν^ο.
 ιν ινος, ὁ Δελφίμ Δελφίνος, ἢ ἀκτίμ ἀκτίνος, cuius μο ιν ινος
 di nominatiuus etiam per ις, Δελφίς, ἀκτίς.
 ομ ονος, τὸ μέζομ μεζονος, à cōmunibus in ωρ. ον ονος
 ομ

12. DECLINA. NOMI.

ου οντοθ

ομοιωτος participia sunt: δ' τυπῶν τυπῶντος.

ουν οδοθ

ουμοδοθ. δ' Δίποου Δίποδοθ ut coie Δίποουθ.

ου υνθ

ουμουνοθ. participia sunt δ' τυποῦν τυποῦντοθ.

ου υντοθ

ουμυνοθ. δ' μόσυν μόσυνος, ἢ γόστυν, quorum

nominatiuus etiā in us definit, ὁ φόρκυν uel φόρκυθ.

ων ωνοθ

ουμυντοθ, participia sunt. τὸ ζῶν γινῶ ζῶν γινῶτος

ωρ ωνοθ, ὁ κλώρ κλωνός, ὁ αἰώρ αἰώνος, ἢ σιδώρ, ὁ

πλάτων πλάτωνοθ, ἢ μήκωρ.

ων ονοθ

ωρ ονοθ. ὁ πρίωρ πρίωνοθ, ἢ χελιδώρ χελιδόνος.

Et communiā ὁ κρηῖ ἢ εὐδαίμων εὐδαίμωνοθ. et ita

comparatiua ὁ κρηῖσω κρηῖσονος, quorum neu

tra in ου, δ' εὐδαίμου εὐδαίμωνοθ, δ' κρηῖσου κρηῖσ

ονοθ.

ων ιοντοθ

ωμωντοθ, ὁ ξενοφῶν ξενοφῶτοθ. (πῶμ.

ων οντοθ

ωμωντοθ, Δράκωρ Δράκωνοθ, ου participia ὁ τυ

ζ χοθ γοθ χοθ

ξιν κοθ γοθ χοθ, ὁ θῶραξ θῶρακιοθ, ἢ κνλιξ

κνλικος, ὁ ἄρπαξ ἄρπαγοθ, ἢ ἀλώπηξ ἀλώπεκος

mutat κ in ε. ἢ θριξ τριχός pro aspirata sumit tenuē,

ζ χτοθ

τ pro θ. ὁ ἀναξ ἀνακτοθ, ἢ νύξ κυκτός interiecto. τ.

αε αροθ

αροθ, ὁ μάκας μάκαρος, ἢ Δάμαρ, τὸ νέμαρ.

αε ατοθ

αροθ, δ' ἦπαρ ἦπατοθ, τὸ Δέλεαρ Δελέατοθ.

ειε εροθ

ειροθ, ὁ φθείρ φθειρός, ἢ χείρ, ὁ ἄντιχθρ.

κει κροθ

κροθ, ὁ σῆρ σηρός, λουτήρ λουτήροθ, τὸ κῆρ κη

κει εροθ

ροθ, ὁ αἰθῆρ αἰθῆροθ. In multis uero syncope, ὁ πα

τήρ

14 DECLINA. NOMI.

εβ εοβ

εβ εος, neutra coim in ης, τὸ ἀληθές τοι ἀληθέσθι.

ειβ ενοβ

εβ ενος, ὁ κτεῖς κτενός. sic adiectivum εἰς ἐνός, facit

ειβ ενοβ

minimum μία μιᾶς, neutrum ἐν ἐνός ἔνδε inde composita, μηδείς μηδεμία μηδέμ, οὐδέις οὐδεμία οὐδέμ,

εβ εντος, ὁ σιμόεις σιμόεντθι, ὁ πόεις ὁπόεντος.

Item adiectiva, ὁ χαρίεις χαρίεντθι, χαρίεσσα, ὁ

χαρίεμ, ἔ participia ὁ τυφθεῖς τυφθέντθι. At ἡ

κλείς, τῆς κλειδός, τῆ κλειδί, πλὴν κλειδα ἔ κλειμ.

εοβ εοβ

εβ εος communiter, ηος ionice, εως attice. ὁ βασι-

λευς, τοι βασιλέσθι, βασιλήσθι, βασιλέως. de hoc

postea.

ηβ ηιβ

ης κτθι, ὁ λέβης λέβητθι, ἡ ἐοδῆς ἐοδητθι. Et

item substantiva foemina, quae fiunt ab adiectivis in

ε, κακός malus, ἡ κακότης κακότητθι malitia.

ηβ ηνιβ

ης ηντος, ὁ τιμῆς τιμῆντθι, Δαφνῆς Δαφνῶντθι.

ηβ ενιβ

ης εντος, ὁ κλήμης κλήμεντθι. οὐάλης οὐάλεντθι.

ηβ εοβ

ης εος, ὁ Δημοοδένης Δημοσθένεθι, ὁ ἡρακλῆς ἡρα-

κλέθι, ἡ τριῆρης τριῆρεθι, ὁ ἠχὴ ἡ ἀληθῆς ἀλη-

θέθι.

ιβ εοβ

ιβ εος, ὁ κίς κίος, ὁ ὄφις ὄφιος, ἡ πόλις πόλιθι.

ιβ εοβ

ιβ εος, ὁ πάρις πάριθι, ἡ κρηπίς κρηπίθι. Et

communia ὁ ἠχὴ ἡ ἀπόλις ἀπόλιθι, ὁ κοῦ ἡ φυγὸ

πολις.

ιβ εοβ

ιβ εος, ὁ κοῦ ἡ ἔρηνις ἔρηνιθι, μέρμις μέρμιθι.

τιβ τινος τοτο

Nomen infinitum ὁ ἠχὴ ἡ τις δ' τί, facit τινός. Inter-

rogativum autem, quis quae quod, τίς τί τίνθι acuta

penult

DECLINATIONES NO. 15

penultima.

ος εος, ὃ τῆχος πείχεθ, & reliqua neutra.	οθ	εοθ
ος οτος, ὃ πετυφός πετυφότη & participia sunt.	οθ	οτοθ
ους οος, ὃ ἠχῆ ἢ βοῦς, τῶ κῆ τῆς βοός	ουθ	οοθ
ους ουντος, ὃ πωλακούς πωλακούντος, ἢ ὀπούς ὀπούων	ουθ	ουντοθ
τθ.		
ους οντος, ὃ ὀδούς ὀδόντος, & participia λούς Δόντος.	ουθ	οντοθ
Ceterum πούς ποδός, sic composita, ἄποις ἄποδθ		
υς υος, ὃ μύς μύς, ὃ ἰχθύς ἰχθύς, ἢ χέλυς χέυθ	υοθ	
λυθ.		
υς εος, ὃ ὄξυς ὄξεος & femininum ὄξεϊα, neutrum ὄξυθ	υοθ	εοθ
ξέθ. sic & reliqua adiectiva, ἡδύς, ὠκύνθ. (κυεθ)		
υς εως attice, ὃ πῆχυς πῆχεως, ὃ πρέσβυς, ἢ πέλεθ	υοθ	εωθ
υς υθθ, ἢ χλαμύς χλαμύθθ, ὃ κῆ ἢ νέκλυς νεήθ	υοθ	υδοθ
λυθθ.		
υς υντθ, ὃ ζευγνύς ζευγνύθθ, participia sunt.	υοθ	υντοθ
ωσώτος, ὃ γέλως γέλωτος, τὸ φῶς φωτός.	ωοθ	ωτοθ
ως οος, ἢ αἰδώς αἰδώς, ἢ ἠώς ἠός	ωοθ	οοθ
ωτώς, ὃ τρώς τρώος, ὃ μίνως μίνωος, ὃ ἦρωος.	ωοθ	ωοθ
λς λος, ὃ ἄλς ἄλός sal. ἢ ἄλς ἄλός mare.	λοθ	λοθ
νς νθος ἔλμινς ἔλμινθος, τίσυνς τίσυνθος.	νθ	νθοθ
ρς ρτος, ὃ μάκαρς μάκαρτος, qd' et μάκαρς μά	ροθ	ροθ
ψ ποσ, ὡψ ὡπόσ, κνκλωψ κνκλωποσ. (καρσο	ψ	ποθ
ψ βοσ, ὃ ἄραψ ἄραβοσ ἢ φλέψ φλεβός.	ψ	βοθ
ψ φοσ, κίνυψ κίνυφοσ, καπῆλιψ σκίραψ.	ψ	φοθ

Haec tenus de genitivo.

Asena

16 DECLINA. NOMI.

Accūs. Accusatiuus singularis exit in α, τὸν, τὴν, τῶνα. Sed nomina in ιε εϑ υε quorum gtus in os purum, faciūt accusatiuum per υ, ὁ ὄφως ὄφιως ὄφιμ. ὁ βότρυς βότρυος βότρυμ. Barytona in ιε εϑ υε declinata non per ρ, sortiuntur utranq; terminationem, ἢ ἔρις ἔριδος, τὴν ἔριδα εϑ ἔριμ.

αυβ αυν υ ὁ νεκλως νεκλωδ ϑ, τὸν νεκλωδα εϑ νεκλωμ. Etiam αυε in αυμ, ναυε ναός ναῦμ, γραυε γραός γραυμ.
ουβ ουο υντ α Finita in ουε sepius in υ, ὁ βοῦς βοός βοῦμ. raro autem in α, τὸν βόα.

Vūs Vocatiuus idem cum nominatiuo, ὁ τιτάρ ὦ τίς, flexa ρ υlob. inf. τάρ. Excipe flexa per ντος, que ablatο τοε formant uocatiuum, ὁ αἶας αἶαντος, ὦ αἶαν. λέων λέοντ ϑ λέωρ. Adiectiua in ηρ ε αιε, que neutrum per εμ, εα εϑ uocatiuum per εμ, τέρημ δ τέρεμ, ὦ τέρεμ. χαρῖς δ χαρῖερ, ὦ χαρῖερ, εϑ etiam ὦ χαρῖα. Grauitona in ηρ habent ερ μήτηρ ὦ μήτηρ: sic acuta quatuor, πατήρ, Δαίηρ, σωτήρ, ἀνήρ, ὦ πάτερ, Δαίερ, σωτερ, ἀνερ, ubi εϑ accentus in penultimam retrahitur. Diphthongis εωσ εϑ ουε disponunt ρ, ὦ βασιλεῦ, βοῦς, ωλακῶν προ. τερ ὦ ποῖε εϑ ὀδούε. Grauitona quoq; in ιε εϑ υε reijciūt σ, ὦ ὄφι βότρυ. sic παῖς ὦ παῖ, quod sit ἄ παῖς ὦ παῖ.

Dtūs plus Datiuus pluralis fit à singulari, posito σ ante ι, τῶν βότρυι τοῖε βότρυτι. Et literæ δ δ μ τ sunt reijciētes: λαμπάδ ἰ λαμπάσι, ὄρνιθι ὄρνισι, τιτᾶνι τιτᾶσι.

forma ho datur pluralis

σι, λέβητι λέβησι.

Quod si tum penultima corripetur, fiet diphthongus, λέοντι λέουσι, τιθέντι τιθέσι, aut uocalis ante
 ceps quæ in singulari producebatur positione, hic in
 plurali habetur longa, αἰώντι αἰάσι, ἰσάντι ἰσᾶσι.

Quæ in ξ exeunt, aut diphthongum, adiectione
 i faciunt datiuum pluralem, ἄρπαξ ἄρπαξι, ἄραξ ἄραξι, βασιλεὺς βασιλεῦσι, βοῦς βοῦσι. At ὁ τοῦ
 τοῖς τοσσί.

Illæ in ης quæ syncopen patiuntur, datiuum pluralem faciunt in ᾶσι, πατήρ πατέρας, τῶ πατρί, τοῖς πατέρας, sic μητήρ, θυγατήρ, ἀνδρῶν
 σι & similia.

Atq; hæ quidem declinationes, appellantur simplices. Cæterum cū inter tam uaria nomina quintæ declinationis, quædam genitiuum faciant in ος purum, & reliquos item casus in terminatione puram, fit ut in multis accidat syncresis siue crasis, duabus syllabis in unâ contractis, ut τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος & per crasim τείχους. τῶ τείχει & per syncresim τείχει, & similia. Ideoq; quædam sunt declinationes nominum contractorum,

Syncresis proprie est, uocalium seruatarum in diphthongum contractio, τείχει τείχει, εἰ in εἰ.

Crasis cū alioqui duæ syllabæ cōmiserentur in unâ, ut τείχεος τείχους, εο in ου. τείχεα, τείχην, εα in η.

18 NOMINA CONTRA.

Sine discrimine tamen his uocibus pro eodem utimur,
syneresis, crasis siue contractio.

PRIMA Contractio: DE quinque contractorum declinationibus.

PRIMA declinatio contractorum est nominum
masculi, foemi, et cōmuniū in ης, neutrorū uerō
in ες et ος. Quorum genitiuus desinit in εος, ac
ferme in omnibus casibus fiunt crases ex ε et uocali, uel
diphthongo sequente, hoc modo.

	ους, εη κ	κ οϊμ	εις ωμ	εις εις
Sin.	ης, εος, ει, εα, ες.	Dua. εε, εοϊμ.	Plu. εεε, εωμ, εσι, εος, εεε.	
	ες	εσ' ες	κ	κ κ
	ος	ος ος	εα	εα

εα Contractio singularis genitiui est, εο ου, datiuū
ει εη, accusatiui εα κ. Dualis nti εε κ, genitiui εοι οι. Plu.
nominatiui εε εη, genitiui εω ω, neutri pluralis εα κ.
Vocales εα, nūc in η, nunc in εη, sic εε, ε in η, ε in ε.
Vocatiuus singularis in ες. ὦ Δημοδόθενε.

Datiuus pluralis in nulla contrahitur declinatione.
Singularia. ὦ Δημοδόθενε, τῷ Δημοδόθενε, ὅ Δημο
δόθενου, τῶ Δημοδόθενει, ὁ δένε, δὲ δένεα, ὦ Δη
μόθενε.

Dua. τῷ ε ὦ Δημοδόθενε, Δημοδόθενη, τοῖμ δένεοιμ
δένεοιμ. Plu. οἱ ε ὦ Δημοδόθενε, δένεε, τῶ δένεωμ
δένεωμ, τοῖς Δημοδόθενεσι, absq; crasi, τοῖς δένεα
δένεε .η τρῖς ης, τ' τρῖς εος, τρῖς ους, τῆ τρῖ
σει τρῖς εη, ὁ κωλῆ ἢ ἀληθῆς, τ' κῆ τ' ἀληθῆος ἀληθῶς.

Singu. ὁ βασιλευς, τὸ βασιλέϑ, τῷ βασιλεί
 λῆ. *Dua.* τῷ βασιλέε λῆ. *Plura.* οἱ βασιλέες λῆς,
 τοὺς βασιλέας βασιλεῖς. *Vocatiuus in eu,* ὦ βασι-
 λεῦ. *Datiuus plu.* εὔσι. τοῖς βασιλεῦσι. *Ionice* ἔ βα-
 σιληϑ, τῷ βασιληῖ, τὸν βασιληῆα, ἔ cetera.

Atticus genitiuus singularis in ewe, τοῦ βασιλέως,

Quarta contracto rum. **Q**UARTA est *foemi.* in ω ἔ ως, ἢ λητώ, ἢ αἰ-
 Δῶς, quorum *gtūs oos* contrahitur in ους, λητόϑ,
 τοῦς, *datiuus oī oī,* λητοῖ τοῖ *Accusatiuus oα ω,* λη-
 τόα λητώ. *Vocatiuus in oī* ὦ λητοῖ. *Dua.* ἔ *Pluralia*
ut in tertia simplici declinatione τὰ λητώ, αἱ λητοῖ.

Quinta contracto rum. **Q**uinta declinatio continet neu. in ας purum,
 ἔ in γας. *Genitiuus communis ατος,* *Ionicus αος,* ex
 quo fit *crasis Attica.*

ως	α	α	ωμ	α	ωμ	α	α
αος	αῖ	αε	αομ	αα	αωμ	αα	αα

Singu. ας, αῖος, ατι, ας, ας. *Dua.* ατε, ατομ. *Plu.* ατά,
 ατων, ασι, ατα, ατα. τὸ κρέας τὸ κρέατος κρέαϑ
 κρέως, τῷ κρέαῖ κρέα. sic κέρας κέρατος κέραϑ κέ-
 ρως. *Semper q̄ est contractio ex α.*

Et declinationes quidem sic habent: quæ autē præ-
 terea de nominibus dicenda, post trademus ubi singu-
 las orationis partes absoluerimus. Nunc pergamus
 ad coniugationes uerborum.

De Coniugationibus
Coniugationes uerborum. **I**n uerborum coniugationibus Græci præcipue ha-
 bent rationem futuri ἔ præteriti perfecti, quando

do hinc cetera pendent tempora.

Perfectum prateritum uocatur παρακείμενος, futurum παραχρισμένο
 rum μέλλω, quae grammatici notant literis ω σ μ. *μηλλίων*

PRIMA coniugatio est uerborum in βω ωω φω πῶ, quorum futurum in φω, prateritum in φα. *βω ωω φω*

β	λείβω	λείφω	λέλειφα.
ω	τέρπω	τέρφω	φα τέτερφα.
φ	γράφω	γράφω	γέγραφα.
πῶ	τυπῶ	τύφω	τέτυφα.

βω ωω φω

SECUNDA in γω κω χω κτω. μ. in ξω, ω. in χα. *secunda ξ χ*

γ	λέγω	λέξω	λέλεχα.
κ	ωλέκω	ξω ωλέξω	χα ωέπλεχα
χ	τρέχω	τρέξω	τέτρεχα.
κῶ	τίκω	τέξω	τέτεχα.

TERTIA in δω τω δω. μ. in σω, ω. in κα. *tertia τ κ*

δ	ἄδω	ἄσω	ἤκα
τ	ἀνύτω	σω ἀνύσω	κα ἠνυκα
δ	ωλήδω	ωλήσω	ωέπληκα.

Quarta in ζω σσω, futurum ξω. σ prateritum χα, ut in secunda coniugatione. aut σω σ κα ut in *quarta ξ τ χ κ*
 tertia.

ζ	παίρω	ξω παίξω	χα ωέπαιχα.
σσ	ὄρνισσω	ὄρνύξω	ώριχα.
ζ	φράζω	σω φράσω	κα ωέφρακα.
σσ	ωλάσσω	ωλάσω	ωέπλακα.

Attici pro gemino σσ, usurpant geminū ττ, ὄρυσσ *Attici pro σσ ττ*

B ij σω

Quinta coniuga

σω ὀρύττω, πλάσσω πλάττω, με γλῶσσα γλῶττω.

Quinta in λω μω νω ρω, fut. λῶ μῶ νῶ ρῶ, prat. κα

λ	φάλλω	φάλλω	ἐφάλλακα	
μ	νέμω	νεμῶ	νενέμηκα	
ν	φαίνω	ῶ φανῶ	κα	πέφαγκα
ρ	ᾠρεύω	ᾠρευῶ	ἔᾠρευκα	
μν	τέμνω	τεμῶ	τετέμηκα	

Liquidae λ μ ν ρ, dicuntur immutabiles, quod in futuro non mutantur, sed permancant ut in praesenti.

In hac coniugatione, ultima futuri circumflectitur, penultima uero corripitur, abijciendo alterā immutabilem; φάλλω φάλλω, aut uocalē subiūctiuā ᾠρεύω ᾠρευῶ, φαίνω φανῶ, aut breuiando ancipitē, κρινω κρινῶ.

Sexta coniuga

SEXTA in ω purū, hoc est praecedente uocali aut diphthongo. Futurum in σω, praeteritum in κα.

α	γελάω	γελάσω	γεγέλακα	
ε	τελέω	τελέσω	τετέλεκα	
ι	τίω	τίσω	τέτεκα	
ο	ὀμόω	ὀμόσω	ὠμόκα	
υ	λύω	λύσω	λέλυκα	
ω	ῥύω <i>ῥύω</i>	ῥύσω	ῥέρυκα	
αι	παίω σω	παίσω	κα	πέπακα
αι	φαίω	φάισω	ἔφακα	
ει	σειώ	σειώσω	σέσεικα	
ευ	ἵππεύω	ἵππεύσω	ἵππευκα	
οι	οἶω	οἶσω	ἔοκα	

ου

ου	κρουω	κρουω	κεκρουκα
η	δπιω	δπιω	ωπικα

Literam uero, per qua cōiugationē formamus, aut tēpora, nominant *χαρακτηριστικόν*, hoc est figuratiuā *De chara*
 literā, ut caracteristicon primæ cōiugationis est una *cteristica.*
 ex mutis β π φ. secundæ γ κ χ. tertiæ δ τ θ. quartæ ρ
 σσ aut η. quintæ λ μ ν ρ, sexta oēs uocales præter κ.
 oēs diphthongi propria et una impropria. Sic figura
 tiuæ literæ futuri sunt ψ ξ σ λ μ ν ρ. præteriti autem
 φ χ κ. Et ita de reliquis quoq; temporibus dicendū.

In terminationibus πω κω λω, prior consonans figuratiua censetur litera, nempe ω κ μ.
 Atq; hæ coniugationes dicuntur barytonæ, quod uerba sine βαρύτονα, hoc est graui tono pronūcietur
 ultima syllaba, λειβο λέγω, et cætera. Siquidē in omni
 syllaba quæ non signatur accentu, intelligitur grauis, *Αρστη Συλλαβίση*
 qui ob id uocatur accentus syllabicus.

Coniugatio thematis per oēs modos et tēpora.

Verbi actiui modi indicatiui.

- Singul. τύπω, τύπεις, τύπει.
- Præsens. Dualia τύπετον, τύπεϊον.
- Plura. τύπομεν, τύπετε, τύπουσι.

Numeri tres ut in noibus. Personæ totidē. τύπω uero
 bero, τύπεις uerberas, τύπει uerberat. Prima plur. *in*
 μεν, excludit primam dualē. Secūda et tertia dualis
 pares, qñ tertia pluralis exit *in* i aut ου, aliq; ipares.

Imperfecto
παράταξις

VERBA BARY.

Imperfectū,

ἔτυπτον, ἔτυπτες, ἔτυπτε.

ἔτύπτετον, ἔτυπτέτην.

ἔτύπτομεν, ἔτυπτετε, ἔτυπτον

Αποδοτικῶς
τοπιωδῶς

Datiuis pluralibus, aut personis in i desinentibus, additur v sequente uocali. τοῖς λέουσιν ἐκείνοις. τῶν πῆουσιν αὐτῶν. sic personis in ε. ἔτυπτεμ ἐκένθη.

DE Augmento.

VERbum à consonante inceptū assumit ε in principio imperfecti quod est augmentum siue incrementum syllabicum, crescente uidelicet numero syllabarum. τυπῖω, ἔτυπτον.

ἀόριστος βούλλα
βίβλη καὶ χρονία

Temporale augmentum est eorum, quæ incipiuntur à uocali aut diphthongo mutabili, quoties uocalis anceps aut breuis, quæ unum habet tempus, mutatur in longam, quæ duo continet tempora.

Vocalium ac diphthongorū, quædam mutabiles quod mutantur in præteritis, quædam immutabiles.

Vocales mutabiles, immutabiles.

mutabiles

α κ	ἀνύω ἠνυομ	κ	ἦχέω, ἦχεομ.
ε κ	ἔλεύθω, ἠλύθομ	ι	ἴξεύω, ἴξενομ.
ο ω	ὀπάζω, ὠπαζομ.	υ	ὑβρίζω, ὑβριζομ
		ω	ῶθω ῶθον.

Diphthongi mutabiles.

immutabiles.

αι η	αἶρω, ἠρομ,	ει	εἰκαζω, εἰκαζομ.
ου κη	αὐλίζω, κηλιζομ.	ευ	εὐθύνω, εὐθυνομ.
οι ω	οἰκίζω, ὠκίζομ	ου	οὐτάζω, οὐταζομ.

PRAEPOSITIONES in compositis praefixae uocales in ultimā abijciunt, tam in praesenti quam praeterito. παρακλώ ex παρα & κλώ. παραέλωσιν à παρα & έλωσιν imperfecto έμενον, à μένω.

Excipe π̄ρι & π̄ρο. περιέχω π̄ροάω, ab έχω & ά-
γω. Quod si uerbum incipiatur ab aspirata uocali, praepositio mutabit suam tenuem in aspiratam. καθά-
π̄ρομαι, άφαιρουμαι, ex άπ̄ρομαι, αίρουμαι, et κα-
τά, άπό.

π̄ρι π̄ρο π̄ο
άφαιρουμαι
καθά-
καθά π̄ρομαι
καθά π̄ρομαι
f. f. f. f.

τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε.
Perfectum τέτυφατο, τέτυφατο.
τέτυφαμεν, τέτυφατε, τέτυφασι.

Ultima syllaba praeteriti, quae sit in singulis coniugationibus, ante dictum est.

Quod ad primam attinet, si uerbum incipiatur à uocali aut diphthongo, idem initium perfecti & imper-
fecti.

έννω, έννωσιν, έννωκα. ένβριζω, ένβριζομαι, ένβριζα.
αίρω, αίρωσιν, αίρωκα. είκάζω, είκάζομαι, είκάκα.

έννω έννωκα
έννωσιν
ένβριζω ένβριζομαι
ένβριζα

Id ipsum fit in uerbis inchoatis à consonante, si modo e augmentum syllabicum, fuerit positione longum, nempe ante duas consonantes, aut duplicem ζε & ψ.

παιρω, παιρωσιν, παιρωκα. ζέω, ζέωσιν, ζέωκα.
ξέω, ξέωσιν, ξέωκα. ψάλλω, ψάλλομαι, ψάλλομαι.

Nam si e sit breue aut anceps, iam in praeterito perfecto repetitur prima consonans praesentis, hoc modo.

Β υ τύπτε.

έννω έννωκα
έννωσιν
ένβριζω ένβριζομαι
ένβριζα

Aspirata vocalis τύπῳ, ἔτυπῳ, τέτυφα. γράφω, ἔγραφοι, γέγραφα.
ancipitem hic dico siue communem uocalem, quam sequitur muta cum liquida. ἔγραφοι, ἔκλινοι, ἔκρινοι.

aspirata ἄζινω
ἄζινον ἄζινα
 Que ab aspiratis incipiuntur, pro repetendis aspiratis substituantur tenues. δεινώ, ἔθεινοι, τέτακα, φαίνω, ἔφαινοι, πέφαγκα. χαίρω, ἔχαιροι, κέχαρκα.

penult. w. i. n. e. d. e.
disyllaba. g. o. r. i. n. i. s.
ss. l. i. o.
 Penultima perfecti et futuri cadē. τυψῶ, τέτυφα.
 At disyllaba quinta cōiugationis, ε penultima futuri mutant in α. σέλλω, μ, σελά. ω, ἔσαλκα, πείρω, μ, πείρω. ω, ἔπαρκα.

λ. ρ. ε. i. f. u. t. u. r. o.
in preterito manent
 Inmutabiles λ et ρ manent in preterito ut futuro, ψάλλω, ψαλώ, ἔψαλκα. πείρω, πείρω, ἔπαρκα.

νενεμικα προμικα
 My μ seruat̄ur quidem, sed asciscitur κινέμο, νεμῶ, νενεμικα, pro νένεμικα, sic Δέμο, βρέμο, et alia.

v. m. γ. w. i. f. a. r. u.
 Ny u uertitur in γ. φαίνω, φανῶ, πέφαγκα. semper enim v ante γ κ ξ χ, migrat in γ.

disyllaba abiciunt v
 Disyllaba in εινω ινω υνω, abiciunt v, κτείνω, κτενῶ, ἔκτικα, κρινω, κρινῶ, κέκρικα. δύνω, δυνῶ, τέθυκα.

ε. τε. τ. v. φ. ε. i. m.
 ετετύφαιμ, ἔτετύφαις, ἔτετύφαι.
 plusquāperfectū ἔτετύφαισθ, ἔτετυφείτηρ.

ε. τε. τ. v. φ. ε. i. m. e. r.
 ετετύφαιμερ, ἔτετύφαιτε, ἔτετύφαισαρ.
 A perfecto deducitur, conuerso α in ερ. In fronte sumitur ε, si perfectū incipitur à consonante. τέτυφα, ἔτετύφαι. alioqui idem principiū. ἠνυκα, ἠνύκερ.

Aoristius.
ἄοριστος
 EST Græcis tēpus quoddā præteritū, qd' appellatur ἄοριστος, hoc ē indefinitū. incerta est enim significatio,

Aug αος β

28

VERBA BARY.

Augmentum ut in aoristo primo. ἔτυψα, ἔτυπον.
Penultima brevis, ac ferme una ex ancipitibus α ι υ,
proinde uocales presentis ita mutantur.

ὁμοιωσις
ἀποδοτικῶς

η α	λήσω, ἔλαβον.	ου ο	ἀκούω, ἤκουον.
ω α	τρώγω, ἔτραγον.	ευ υ	φεύγω, ἔφυγον.
αι α	καίω, ἔκαον.	ε α	δέξω, ἔδασον.
αι α	παύω, ἔπαον.	ει ι	λείπω, ἔλιπον.

ὁμοιωσις ἀποδοτικῶς
ἄποδοτικῶς

Dissyllaba quinta coniugationis, pro ei capiunt α.
ᾠεῖρω, ἔωασον. trisyllaba perdunt iota. ὀφείλω,
ᾠφελον.

ξω γον
δω δον

Figuratiua eadem quæ presentis, λήσω, ἔλαβον.
τύπσω, ἔτυπον. Nam in πῖω κῖω μνω, prior litera est
figuratiua. In quarta uero coniugatione, futurum ξω
formatiuam habet γ, ὀρῶσω, ὀρῶξω, ᾠρῶγον. ubi autē
futurum in σω, erit figuratiua δ. φράξω, φράσω, ἔ-
φραδον.

Græci duplex habent futurum.

α

Futurum	τύψω, τύψεις, τύψει.
Primum	τύψετον, τύψετον.
	τύψομεν, τύψετε, τύψουσι.

De hoc in singulis coniugationibus dictum est prius.

β

Futurum	τυπῶ, τυπῆς, τυπῆ.
secundum	τυπῆτον, τυπῆτον.
	τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι,

ἔτι ἀπὸ τοῦ δευτέρου αορίστου, ἀβλητοῦ ἀποδοτικῶς, ἔτι
tendo in ᾧ circumflexum. ἔτυπον, τυπῶ,

Impea

VERBA BARY.

29

αριστοτελικόν

IMPERATIVI.

Præsens & imperfectū.	τύπτε, τυπτέτω, τύπτετον, τυπτέτωμ.	τύπτω.
Perfectum & plusquāperfe.	τύπτετε, τυπτέτωσαμ. τέτυφε, τετυφέτω. τετύφετον, τετυφέτωμ.	τέτυφα
Aoristus Primus.	τύψομ, τυψάτω. τύψάτομ, τυψάτωμ. τύψατε, τυψάτωσαμ.	έτυψα
Aoristus secundus	τύπε, τυπέτω. τύπετομ, τυπέτωμ. τύπετε, τυπέτωσαμ.	έτυπομ

AB INDICATIO ceteri omnes pendent modi & participia. in quibus uox semper est eadem presentis & imperfecti. sic perfecti & plusquamperfecti. Præteritum perfectum ubiq; seruat augmentū. Aoristi uero extra indicatiuum minime.

Primā personā imperatiuus non agnoscit.

Futurum quoq; nec hic reperitur, nec in subiunctiuo sed in illius uicem subeunt aoristi.

in futuris imper
αριστοτελικόν
πρ' αριστοτελικόν

OPTATIVI.

Præsens & imperfectū	τύπσοιμι, τύπσοις, τύπσοι, τύπσοιτομ, τυπσοίτημ, τύπσοιμεμ, τύπσοιτε, τύπσοεμ.	τύπσοι
Perfectū &	τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, τετύφοεμ.	plusquā

αριστοτελικόν

<i>Plusquāperfe.</i>	τεύφοῖον, τετυφοίτην. τεύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιμεν.	
<i>Aoristus primus</i>	τύψαμι, τύψαις, τύψα. τύψατον τυψάτην. τύψαμεν, τύψαιτε, τύψαμεν.	ἔτυψα
<i>Aoristus secundus</i>	τύποιμι, τύποις, τύποι. τύποῖον. τυποίτην. τύποιμεν, τύποιτε, τύποιμεν.	ἔτυπον
<i>Futurum primum</i>	τύψοιμι, τύψοις, τύψοι. τύψοιτον, τυψοίτην. τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιμεν.	τύψω
<i>Futurum secundum</i>	τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ. τυποῖτον, τυποίτην. τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖμεν.	τυποῶ

Canonis hinc Gene

Omniū optatiuorum penultima est diphthōgus.

In actiuis primi aoristi α, in ceteris ο.

Secundum futurum circumflectitur, alioqui uox eadē cum secundo aoristo.

optating Atticū

Vsitatissimus est ε apud Atticos, optatiui primus aoristus æolicus. Sin. τύψαις, τύψαις, τύψαις. Duā. τύψατον, τυψάτην. Plū. τυψαίμεν, τυψαίτε, τύψαμεν.

ὑποτάξιον

SVBIVNCTIVI.

<i>Præsens ε imperfectū</i>	ἔαρ τύπῃω, τύπῃς, τύπῃ. τύπῃτον, τύπῃτον. τύπῃωμεν, τύπῃτε, τύπῃωσι.	τύπῃω
-----------------------------	--	-------

Pers

VERBA BARY.

51

Perfectum & *ἐὰν* τετύφω, τετύφης, τετύφη, τέτυφος
plusquam. τετύφκτομ, τετύφκτομ.

τετύφωμεν, τετύφῆτε, τετύφωσι.

Aoristus primus *ἐὰν* τύφω, τύφης, τύφη. ἔτυφα

τύφκτομ, τύφκτομ.

τύφωμεν, τύφῆτε, τύφωσι.

Aoristus secundus *ἐὰν* τύπω, τύπης, τύπη. ἔτυπομ

τύπκτομ, τύπκτομ.

τύπωμεν, τύπῆτε, τύπωσι.

Inflectioni subiunctiuorum, adhibent coniunctionem *ἐὰν* si

ἐὰν. ut *ἐὰν* τύπω si uerberem.

In secunda & tertia singulari, est *η* diphthongus im-

propria. In duali & plurali, uocalis tantum *η*.

INFINITIVI.

Præsens & imperfectum. τύπεσθαι. τύπεσθαι

Perfectum & plusquam. τετυφέναι. τέτυφοι

Aoristus primus τύφα. ἔτυφα

Aoristus secundus τυπέμ. ἔτυπομ

Futurum primum τύψαι. τύψαι

Futurum secundum τυπέμ. τυπέμ

Secundum futurum idem cum secundo aoristo.

PARTICIPII.

Præsens & imperfectum ὁ τύπων, ἡ τύπων, τὸ τύπων. τύπων

ἡ τύπουσα, ἡ τυπύσασα, ἡ τυπύσασα.

τὸ τυπών, τὸ τυπώνι.

Perfectum & ὁ τετυφώς, ἡ τετυφώσα, ἡ τετυφώσα.

plusquam

μετοχή

Plusquãperfectũ	ἢ τετυφῆα, ἢ τετυφῆας. τὸ τετυφός, τὸ τετυφότη.
Aoristus primus	ὁ τύφας, ἢ τυφάντος. ἔτυφα ἢ τυφασα, ἢ τυφάσης. τὸ τυφάμ, τὸ τυφάντη.
Aoristus secundus	ὁ τυπῶμ, ἢ τυπόντος. ἔτυπομ ἢ τυποῦσα, ἢ τυπούσης. τὸ τυπόμε, τὸ τυπόντη.
Futurum primum	ὁ τύφωμ, ἢ τυφόντη. τύφω ἢ τυφουσα, ἢ τυφούσης. τὸ τυφόμε, τὸ τυφόντη.
Futurum secundum	ὁ τυπῶμ, ἢ τυποῶντη. τυπῶ ἢ τυποῦσα, ἢ τυπούσης. τὸ τυποῶμ, τὸ τυποῶντη.

ἕρῃ φωνή ἡμοῖα γῆ *Omne tempus habet suum participiũ, τύπῶμ uerberans, qui uerberat aut uerberabat. τετυφός qui uerberauit aut uerberauerat. sic aoristi τύφας ac τυπῶμ qui uerberauit, & futura τύφωμ ac τυπῶμ uerberaturus.*

ἡμοῖα ἡμοῖα *Aoristus secundus acuitur, τυπῶμ τυπόντη. Secundum futurum circumflectitur, τυπῶμ τυποῶντος. Participia masculina & neutra, pertinent ad quintã nominum declinationẽ, foeminina uero ad secundam.*

VERBI PASSIVI.

Indicatiui	τύπῶμαι, τύπῆ, τύπῆται.
Præsens	τυπῶμεθα, τυπῶσθε, τυπῶσθαι. τυπῶ

VERBA BARY.

33

τυπόμεθα, τύπεθε, τύποντα. *non sunt Sim*

Prima pluralis non definit in *μει*, & ideo integer habetur dualis. in quo secunda & tertia similis, quod tertia pluralis exeat in *αι*.

ἐτυπόμεθα, ἐτύπεθ, ἐτύποντο.

Imperfectū

ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.
ἐτυπόμεθα, ἐτύπεθε, ἐτύποντο.

Cuiuscunq; generis uerba, tamen idem habent aug-
mentum.

τέτυμμαι, τέτυφα, τέτυπα.

Perfectum

τέτυμεθα, τέτυφεθα, τέτυπα.

τέτυμεθα, τέτυφεθε, τέτυμενοι εἰσι.

Fit ab actiuo, extrema littera aut syllaba conuersa
in *μαι*. Secunda persona in *σαι* actu aut potestate, *νε*

pe *σαι* aut *ξαι*. Tertia in *ται*.

In prima coniugatione, mutatur *α* actiui in *μαι*,
& *φ* aspirata in *β* mediam. τέτυφα τέτυβμαι, sed
ob euphoniā dicitur τέτυμμαι, *μ* pro *β*. In secun-
da ac tertia persona est *ω* tenuis, τέτυφαι τέτυπα.
nam *φ* ualet *ω*.

Secunda & tertia dualis, & secūda pluralis, fiunt
à tertia singulari, mutatis tenuibus ante *αι*, in pro-
prias aspiratas idq; in omni coniugatione, τέτυπα,
τέτυφεθα, τέτυφεθε.

Tertiam pluralem circumloquimur, per partici-
pium præteriti temporis, & uerbum substantiuum,

C

quoties *sonc pluralis*

quoties tertia singularis, non desinit in ται purum.
τέτυπται, τετυμυλλοί εἰσι.

Secunda.

Secunda con iugatio. λέλεγμαι, λέλεξα, λέλεκται.
λελέγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον.
λελέγμεθα, λέλεχθε, λελεγμένοι εἰσι.

Eadem hic ratio literarum γ κ χ σ duplicis ζ, qualis in prima coniugatione, mutarum β ω φ, σ duplicis ψ. ut à λέγω præteritū actiuum λέλεχα, passiuum λέλεγμαι, mutando α in μαι, aspiratam χ in mediam γ. In secunda σ tertia persona est tenuis κ. λέλεξα, λέλεκται, nam ξ est κς.

Reliquarum coniugationum κα migrat in μαι.

Tertia.

Tertia con iugatio. ωπέσμαι, ωπέσται, ωπέσαι.
ωπέσμεθον, ωπέσθον, ωπέσθον.
ωπέσμεθα, ωπέσθε, ωπέσμένοι εἰσι.

Ante μαι collocandū σ. ωπέσθω, ωπέσκα, ωπέσμαι.

Secunda persona ωπέσαι, per unum σ tantum, etiā si in prima fuerit σ, ωπέσμαι.

ώρυμαι, ώρυξαι, ώρυκται.

ώρυγμεθον, ώρυχθον, ώρυχθον.

Quarta.

Quarta con iugatio. ώφρασμαι, ώφρασται, ώφρασσαι.
ωφράσμεθον, ωφράσθον, ωφράσθον.

ωφράσμεθα, ωφράσθε, ωφράσμένοι εἰσι.

Quorum actiuum præteritum in χα, ea sequuntur coniugationē secundā. χ in γ, α in μαι. ώρυχα, ώρυγμαι.

φέφαμμαι, φέφανσα, φέφανται.
 φαίνω. φεφάμμεθον, φεφάνθορ, φεφάνθορ.
 φεφάμμεθα, φεφάνθε, φεφάμμενοι είσι.

animalibus regalis

*Disyllaba in ενω,νω, ου υνω. abijciunt v ut in acti
 uo. nec tamen assumunt σ ante μαι.*

κέρνυμαι, κέρνυται, κέρνυται.
 κρύνω. κερνύμεθον, κερνύδορ, κερνύδορ.
 κερνύμεθα, κερνύθε, κερνύται.
 έκταμαι, έκτασαι, έκταται.

κείνω. έκτάμεθον, έκταδορ, έκταδορ.
 έκάμεθα, έκταθε, έκτανται.
 τέθυμαι, τέθυσαι, τέθυται.

θύνω. τεθύμεθον, τέθυδορ, τέθυδορ.
 τεθύμεθα, τέθυθε, τέθυνται.

Sexta

*Sexta coniugatio nunc accipit σ. ακούω, ήκουα,
 ήκουσμαι. nunc non accipit. τοξεύω, τετόξευκα, τετό
 ξευμαι.*

ήκουσμαι, ήκουσαι, ήκουσαι.
 ακούω. ήκούσμεθον, ήκουαδορ, ήκουαδορ.
 ήκούσμεθα, ήκουσθε, ήκουσμένοι είσι.
 τετόξευμαι, τετόξευσαι, τετόξευται.

τοξεύω. τετόξεύμεθον, τετόξευδορ, τετόξευσθορ.
 τετόξεύμεθα, τετόξευθε, τετόξευνται.

*σ
 σπυρτυ*

*Plusquam
 perfectū* *επετύμμη, ετέτυψο, ετέτυπτο.*
 επετύμμεθον, ετέτυφθορ, ετετύφθη.
 επετύμμεθα, ετέτυφθε, τετυμμένοι ήσασμ.

Perō

Perfecti prima persona uertit μου in κη. τέτυμαι, ἐτέτυμαι. secunda et tertia αι in ο. τέτυφα, ἐτέτυφο. τέτυπαι, ἐτέτυπον. Tertia pluralis exit in νιο, si singularis desinat in το purum. ἐκέκρητο, ἐκέκριντο. alioqui circumloquimur per uerbū substantiuum.

ἐτέτυπον, τετυμμένοι ἦσαν.

Aoristus ἐτύφθη, ἐτύφθης, ἐτύφθη.

primus ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην.

ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.

Formatur à tertia perfecti, mutatis tenuibus ante

αι, in proprias aspiratas. τέτυπαι, ἐτύφθη, λέλεκθαι, ἐλέχθη. ᾤπισαι, ᾤπίσθη. et cetera.

Aoristus ἐτύπη, ἐτύπης, ἐτύπη.

secundus ἐτύπητον, ἐτυπήτην.

ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν.

Mutat ου actiui in κη. ἔτυπον, ἐτύπη.

Caret uterq; aoristus prima duali, nam inflectionena habet actiuorum, siquidem plurale in μεν.

Futurum τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται.

primum τυφθῆσόμεθα, τυφθήσεσθε, τυφθήσονται.

A primo aoristo ἐτύφθη, τυφθήσομαι.

Futurum τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται.

secundum τυπήσόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται.

τυπήσόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται.

A secundo aoristo ἐτύπη, τυπήσομαι.

μετ' ὀλίγον
μέλλων

EST Græcis tempus in uerbis passiuis, quod uocatur μετ' ὀλίγον μέλλων, hoc est, paulo post futurum, quoties actio iam mox ad futura signatur.

Paulo post τετύφομαι, τετύφη, τετύφεται.

futurum τετυφόμεθον, τετύφασθον, τετύφασθον

τετυφόμεθα, τετύφασθε, τετύφονθη.

σοι μ ε

Fit à secunda perfecti, interposito. ομ τέτυφα, τετύφομαι. seruatq; augmentum in omni modo.

IMPERATIVI.

τύπθου, τυπείδω.

Præsens τύπθεσθον, τυπείδωρ.

τύπθεσθε, τυπείδωσαμ.

Perfectū ε τέτυφο, τετύφθω.

plusquãperfe. τέτυφθον, τετύφθωρ.

τέτυφθε, τετύφθωσαμ.

τέτυφο βον

Secunda persona fit à secunda plusquamperfecti. Έτέτυφο, τέτυφο. έλέλεξο, λέλεξο. έπέπαισο, ωπέπαισο. ώρυξο, ώρυξο ε cætera.

τετύφθω βον

Tertia uero à terti a eiusdē temporis, migrante το in θω, et reliquis item tenuibus in aspiratas. έτέτυπθη, τετύφθω, έλέλεκτο, λελέχθω. έπέπαισο, ωπεπείδω. quod si το sit purū, assumitur σ. έκεκρίτο, κεκρίδω.

Aoristus τύφθητι, τυφθήτω.

primus τύφθητον, τυφθήτωρ.

τύφθητε, τυφθήτωσαμ.

Aoristus τυπήθι, τυπήτω.

secundo

secundus. τύπκτορ, τυτύτωρ.
 τύπκτε, τυπήτωσσαρ.

Aoristi desinunt in θι, sed prior hic in α propter alterū θ præcedens, τύφθηι non τύφθηι. sic tertia singularis utriusq; σ reliqui numeri per τ non θ. τυπήτω, τύπκτορ, σ cætera.

OPTATIVI.

τυπήοιμκρ, τύπήοιο, τύπήοιτο.
 τυπήοιμεθορ, τύπήοιοδορ, τυπήοιοδοκρ
 τυπήοιμεθα, τύπήοιοθε, τύπήοιнто.

Omniū optatiuorum penultima est diphthongus. *αυ-ηι, ου-οιτα.*

Perfectū σ τετυμμλώσ ειηκρ, ειηκε, ειηκ.

plusquæperfectū. τετυμμλώσ ειητορ ειητηκρ.

τετυμμλώσ ειημκρ, ειητε, ειηκοσαρ.

vide optatiuorum

In uerbis barytonis, semper opus est periphrasti, per participium σ uerbum substantiuum.

Aoristus primus τυφθειλω, τυφθειηκε, τυφθειηκ.

αορσ α

τυφθειητορ, τυφθειητηω.

τυφθειημκρ, τυφθειητε, τυφθειηκοσαρ.

Aoristus secundus τυπεικρ, τυπεηκε, τυπεηκ.

αορσ β

τυπεητορ τυπεητηω.

τυπεημκρ, τυπεητε, τυπεηκοσαρ.

Futurum primū τυφθησοιμκρ, τυφθησοιο, τυφθησοιτο

ηιλ. α

τυφθησοιμεθορ, τυφθησοιοδορ, τυφθησοιοδλω

τυφθησοιμεθα, τυφθησοιοθε, τυφθησοιнто.

Futurum τυπησοιμκρ, τυπησοιο, τυπησοιτο.

ηιλ β

<i>secūdam</i>	τυπκσσίμεθον, τυπκσσίοιοθον, τυπκσσίσινκμ τυπκσσίμεθα, τυπκσσίοιδε, τυπκσσίοντο.
<i>Paulo post</i>	τετυφοίμκμ, τετύφοιο, τετύφοιο.
<i>futurum</i>	τετυφοίμεθον, τετύφοιοθον, τετυφοίσκμ. τετυφοίμεθα, τετύφοιδε, τετύφοιντο.

Subiunctivum.

	εάρ τυππώμαι, τυππῆ, τυππῆτῃ.
<i>Præsens</i>	τυππώμεθον, τυππκοθον, τυππκσσίον. τυππώμεθα, τυππκοδε, τυππωνία.
<i>Perfectū</i> ε	εάρ τετυμμλύω, ῶ, ῆς, ῆ.
<i>plusquamperfectū.</i>	ε τετυμμλύω ῆτον, ῆτον. τετυμμλύοι, ῶμδῃ, ῆτε, ῶσι.
<i>Et hic ε in optatiuo, circumloquimur hoc perfectū ut tertiam pluralem indicatiui.</i>	

<i>Aoristus primus</i>	εάρ τυφθῶ, τυφθῆς, τυφθῆ. τυφθῆτον, τυφθῆτον. τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι.
<i>Aoristus secundus.</i>	εάρ τυπῶ, τυπῆς, τυπῆ. τυπῆτον, τυπῆτον. τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.

INFINITIVI.

<i>Præsens</i>	τυππῆσθαι.
<i>Perfectum ε plusquamperfectum</i>	τετυφθῆσαι, <i>accen tu in penultima.</i>
<i>Aoristus prim.</i>	τυφθῆναι.
<i>Aoristus secundus</i>	τυπῆναι.
<i>Encl. pri.</i>	τυφθῆσῶσθαι.
<i>Encl. secundum.</i>	τυπῆσῶσθαι.

Paulo

Paulo post futurum τετυφθεῖσθαι.

Infinitivi in ὄσαι fiunt à secunda plurali indicatiui, *in ὄσαι ἡσῆμι*
unde fiunt

uerso ε in αι, τυπθεῖσθε τυπθεῖσαι, & cætera.

PARTICIPII.

	ὁ τυπτόμενος, το τυπτομένου
Præsens	ἡ τυπτομένη, ἡ τυπτομένης. τὸ τυπτόμενον, το τυπτομένης.
Perfectum & plu squã perfc.	ὁ τετυμμῆς, τ̄ τετυμμῆος. ἡ τετυμμῆ, ἡ τετυμμῆς. τὸ τετυμμῆον, το τετυμμῆος.
Aoristus primus	ὁ τυφθείς, το τυφθέντος. ἡ τυφθεῖσα, ἡ τυφθείσας. τὸ τυφθῆν, το τυφθέντος.
Aoristus secundus.	ὁ τυπείς, το τυπέντος. ἡ τυπῆσα, ἡ τυπῆσας. τὸ τυπῆν, το τυπέντος.
Futurum primum	ὁ τυφθησόμενος, τ̄ τυφθησομένου. ἡ τυφθησόμενη, ἡ τυφθησομένης. τὸ τυφθησόμενον, τ̄ τυφθησομένου.
Futurum secundum	ὁ τυπησόμενος, τ̄ τυπησομένου. ἡ τυπησόμενη, ἡ τυπησομένης. τὸ τυπησόμενον, το τυπησομένου.
Paulo post futurum.	ὁ τετυφόμενος, το τετυφομένου. ἡ τετυφόμενη, ἡ τετυφομένης. τὸ τετυφόμενον, το τετυφομένου.

Accusatus p̄fecti

Accentus perfecti in penultima, reliquorum in μένος

επιφ. declinationis 42
φ. 1011

VERBA BARY.

in antepenultima. at aoristi aciuntur.

Ceterum μεν & μενον. ad tertiam pertinent
declinationem. εις & ειρ ad quintam. omnia autem σοε
minima ad secundam.

VERBUM MEDIUM.

Medium uerbum siue commune, quod nunc actiue
capitur, nunc passiue. Βιάζομαι τὸν φίλον uiolo amicum.
Βιάζομαι ἕτερο φίλου uiolor ab amico. sic ἄγω
μαι duco ducor. κομίζομαι porto portor.

media ab actiuis

Ab actiuis autem, non tantum passiuia deducuntur,
sed etiam media, quorum & inflexio & significatio,
partim actiua, partim passiuia.

mediorum presens

Præsens & imperfectum, non tantum inflectendi
ratione, uerum & uoce penitus eadem sunt cū uerbo
passiuo. Perfectū & plusquāperfectū, sortita sunt ter-
minationem actiuam, aoristi ac futura passiuam.

Indicatiui. τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε.

Perfectum τετύπατον, τετύπατον.

presens mediis

τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασι.

Medium præteritum formatur ab actiuo, colloca-
ta figuratiua litera præsentis pro figuratiua præteri-
ti actiui τέτυπα τέτυπα, à τύπω. Nam desinentium
in πω, κω, μω, formatiua litera est prior consonas,
τίκω τέτεχα τέτοκα, τέμω τέμμηκα τέτομα, ut
dictum est supra.

Præterea quartæ coniugationis futurum ξω, chara-
cteristicon

Characteristicon facit γ, ωλίωσω ωλίξω ωέπληξα, ωέψω ξω
βω

ωλίγηα, σω autē δ, φράζω φράσω ωέφρακα ωέφρα

Δα. ut etiā notatū est in secundo aoristo uerbi actiui.

Trium uero temporum eadem est figuratiua, seu *figuratima eade*
cundi aoristi, secundi futuri, & prateriti medij. α β. γ β. π γ.

In sexta coniugatione, characteristicon est uocalis *phā mnd. phora*
aut diphthongus. λύω λέλυκα λέλυκα. ἀκούω ἤκουκα *β πύγα*
ἤκουκα, quamquam hoc tempus hic rarum.

Penultima eadem, que in actiuo, τέτυφα τέτυπα. λίγω λίλογα
Disyllabi futuri penultima e migrabit in ο, λέπω λέξω *ξ ττο*
λέλεχα λέλογα, at diphthongus ει in οι, ωείθω ωεία *ει το οι*
σω ωέπεικα ωέποιδα.

Vocalis α presentis, interdū seruatur, ψάλλω ἔφαλ *τέθαλλα ρ m*
κα ἔφαλα, interdum uertitur in κ, δάλλω τέδαλλα *τί θυλα*
τέθηκα. diphthongus autem αι in η diphthongum imo
propriam, φαίνω ωέφηνα. *φαινω ωέφηναι αι η*

Plusquāper *ἔτε τύπειμ, ἔτε τύπεις, ἔτε τύπει.*

fectum. *ἔτε τύπεισθ, ἔτε τυπείτηρ.*

ἔτε τύπειμεν, ἔτε τύπειτε, ἔτε τύπεσθε.

Aoristus *ἔτυψάμην, ἔτύψω, ἔτύψαισθ.*

primus *ἔτυψάμεθ, ἔτύψασθ, ἔτυψάσθη.*

ἔτυψάμεθα, ἔτύψαθε, ἔτύψαντο.

Additur *μην ad actiuum, ἔτυψα ἔτυψάμην.*

Aoristus *ἔτυπόμην, ἔτύπου, ἔτύπεσθ.*

secundus *ἔτυπόμεθ, ἔτύπεσθ, ἔτυπέσθη.*

ἔτυπόμεθα, ἔτύπεθε, ἔτύποντο.

Mutatur

*Futura m
diora*

44

VERBA BARY.

Mutatur or actiui in ομηρ, ἔτυπον ἔτυπόμην.

Futurum τυφομαι, τυφή, τυφέται.

primum τυφόμεθον, τυφέσθον, τυφέσθον.
τυφόμεθα, τυφέσθε, τυφούται.

Actiuum ω barytonum in ομαι, τυφω τυφομαι.

Futurum τυπούμαι, τυπή, τυπέται.

secundum τυπούμεθον, τυπέσθον, τυπέσθον.
τυπούμεθα, τυπέσθε, τυπούται.

m β medio. bñ

Etiam hoc fit ab actiuo, uertendo ω circumflexum in

*nota baryton
και baryton m β*

οῦμαι, τυπῶ τυπούμαι. Ideoq; in quinta coniuga-

tionē, primum quoq; futurum desinit in οῦμαι, nam

actiuum in ω circumflectitur, ut à πείρω primum fu-

turum actiuum πείρω, medium autem πείρουμαι, se-

cundum uero actiuum πείρω, medium πείρουμαι.

*β τῶν ἰσχυρῶ
τῶν ἰσχυρῶ*

Accidit igitur, hic idem esse utrunq; futurum tam

actiuum q̄ medium φάλω φάλω φάλουμαι.

IMPERATIVI.

*Imperatiui m
diora*

Perfectū ε τετυπέ, τετυπέτω.

plusquāperfe. τετύπετον, τετυπέτωρ.

τετύπετε, τετυπέτωσθε.

Aoristus τυφα, τυφάσθω.

primus τυφασθον, τυφάσθωρ.

τύφασθε, τυφάσθωσθε.

Aoristus τυπού, τυπέσθω.

secundus τύπεσθον, τυπέσθωρ.

τύπεσθε, τυπέσθωσθε.

Optati

VERBA BARY.

OPTATIVI.

Optativu
διονω

perfectum	τέλῦποιμι, τέλῦποις, τέλῦποι.
	τέλῦποιῖον, τετυποιῖον.
Aoristus primus	τέλῦποιμεν, τέλῦποιτε, τέλῦποιε.
	τυφάμην, τύφαιο, τύφαιτο.
Aoristus secundus	τυφάμεθον, τύφαισθον, τυφάισθην.
	τυφάμεθα, τύφαισθε, τύφαιντο.
Futurum primum	τυποιήμην, τύποιο, τύποιτο.
	τυποιήμεθον, τύποισθον, τυποιήσθην.
Futurum secundum	τυποιήμεθα, τύποισθε, τύποιντο.
	τυφοίμην, τύφοιο, τύφοιτο.
	τυφοίμεθον, τύφοισθον, τυφοισθην.
	τυφοίμεθα, τύφοισθε, τύφοντο.
	τυποίμην, τυποίο, τῷποιτό.
	τυποίμεθον, τυποίσθον, τυποίσθην.
	τυποίμεθα, τυποίσθε, τυπῶντο.

Cum aoristo secundo consentit uoce, sed pugnat accentu.

SVBIVNCTIVI.

Subiunctiu
διονω

	ἔαρ τετύπω, τετύπη, τετύπη.
perfectum	τετύπηον, τετύπηον.
	τετύπωνμεν, τετύπητε, τετύπωσι.
Aoristus primus	ἔαρ τύψωμαι, τύψη, τύψη.
	τυψώμεθον, τυψήσθον, τυψήσθον.
Aoristus secundus	τυψώμεθα, τυψήσθε, τυψήσθαι.
	ἔαρ τύψωμαι, τύψη, τύψη.

secundus

secundus

τυπώμεθον, τύπκοθον, τύπκοθον.
τυπώμεθα, τύπκοθε, τύπωνται.

INFINITIVI.

perfectum

τετυπέσθαι.

Aoristus pri.

τύψασθαι.

Aoristus secū.

τυπέσθαι.

Futurum pri.

τύψεσθαι.

Futurum secundum τυπέσθαι, per ε circumflexum.
at secundus aoristus, per ε acutum, τυπέσθαι.

PARTICIPII.

Perfectum

τετυπώς, τετυπότθ.

τετυπήσ, τετυπήσ.

τετυπός, τετυπότθ.

Aoristus

τυψάμενος, τυψαμένου.

primus

τυψαμένη, τυψαμένης.

τυψάμενον, τυψαμένου.

Aoristus

τυπόμενος, τυπομένου.

secundus

τυπομένη, τυπομένης.

τυπόμενον, τυπομένου.

Futurum

τυψόμενος, τυψομένου.

primum

τυψομένη, τυψομένης.

τυψόμενον, τυψομένου.

Futurum

τυπούμενθ, τυπουμένου.

secundum

τυπουμένη, τυπουμένης.

τυπούμενον, τυπουμένου.

Atq; hactenus de verbis barytonis.

Contrās

In finem
mediorū

φθόρια μεδιόρων

VERBO CONTRA.
CONTRACTIONES
uerborum.

47

τοπι τῶν
συμβιωτικῶν
νῶν

A barytonis sextæ coniugationis in εω αω οω, sunt
per contractionem uerba, quæ uocantur circumflexa.
ob id quod duabus syllabis in unam contractis, accen-
tū possideant circumflexum, ωιέω ωιῶ, βοάω βοῶ,
ἤστω ἤστῶ, εω αω οω coalescentibus in ῶ. siqui-
dē ex accentu acuto ο̄ graui, profluit circūflexus. iti-
dem in reliquis personis, ωιέαις ωιῆς, βοάαις βοῶς,
ἤστωαις ἤστωῆς, de quibus postea.

εω α
αω β
οω δ

Neq; hic est quicquam peculiare, nisi quod ex tribus
illis characteristicis α ε ο, ο̄ uocali aut diphtongo se-
quente, certo quodam modo fiat synæresis, haud aliter
atq; in contractis nominibus, quæ exceptis cōtractio-
nibus plane quintæ sunt declinationis.

Et quemadmodum illic, nō in omnibus casibus sen-
per sit cōtractio, licet genitiuus desinat in ος purum,
ita hic nō omne tempus, est capax contractionis, sed
tantum præsens ac imperfectum, idq; in omnibus mor-
dis ac participijs. Siquidem illæ terminationes, quæ se-
quuntur ῶ in τῶ ῶ τῶ τῶ τῶ, cum in sexta con-
iugatione his locis reperiantur puræ, ωιέω ωιέαις
ωιῆαις, recepta est in quibusdā contractio nempe ijs
quæ antè ω habent unam è figuratiuis α ε ο, pro quarū
numero, redduntur coniugationes circumflexorū, ubi
crases ex istis uocalibus ad hunc sunt modum,

nō omne ἄρα
τοπι τῶν
συμβιωτικῶν

Prima

	Prima.			Secunda.			Tertia.	
	ε	ει		ε	α		ε	ου
	ο	ου		ο	ω		ο	ου
Figuratiua	η	η	Figuratiua	η	α	Figuratiua	η	ω
	ω	ω		α	ω		ο	ω
	ει	ει		ει	α		ει	οι
	οι	οι		οι	ω		οι	οι
	ου	ου		ου	ω		ου	ου
	η	η		η	α		η	οι

Inflexio uero & formatio istiusmodi uerborum per omnia genera, modos, & participia, se habet, ut praescriptum est in barytonis. Futurum enim omnium circumflexorum desinit in $\sigma\omega$, praeteritum in $\eta\alpha$, à quibus reliqua deriuantur tempora, iuxta canones barytonorum.

prima coniug. circumflexorum.

PRIMA coniugatio circumflexorum.

εω ω

Fit à uerbis sextae coniugationis barytonorum in $\epsilon\omega$ ποιέω, futurum in $\eta\sigma\omega$, uertendo ε in η longum ποιήσω, unde praeteritum in $\eta\alpha$ $\eta\pi\omicron\iota\eta\kappa\omicron\varsigma$.

VERBI ACTIVI.

Indicatiui.

Præsens ποιέω ω, ποιέεις εις, ποιέει ει.
 ποιέετε οτιν ετιν, ποιέετε οτιν ετιν.
Imperfectū ποιέομεν σμεν, ποιέετε ετε, ποιέουσι ουσι
 εποιέοι οω, εποιέετε εις, εποιέετε ει.
 εποιέετε

VERBA CIRCUMFLE. 49

ἔποιέετον ἔϊτον, ἔποκέτω εἴτηρ.

ἔποίεον μιν ἔμιν, ἔποίετε ἔτε, ἔποίεον οὖν.

Perfectum πῶ ποίικα. πῶ ποίικας, etc.

ἢ τέτυφα, τέτυφας.

plusquãperfc. ἔπε ποίικερ.

Aoristus primus ἔποίησα. Futurum primũ ποιήσω.

IMPERATIVI.

ποιέε εἰ, ποκέτω εἴτω.

Præsens ποιέετον ἔϊτον, ποκέτωμ εἴτωμ.

ποιέετε ἔτε, ποκέτωσαν εἴτωσαν.

Perfectum πῶ ποίικε, Aoristus primus ποιήσασθαι.

Secundus aoristus, secundum futurum, ἔπρæcritũ medium, quando reperiantur, dicetur postea.

3 OPTATIVI.

ποιέοιμι οἴμι, ποιέοις οἴς, ποιέοι οἴ.

Præsens ποιέοιτο οἴτο, ποκέοιτω οἴτηρ.

ποιέοιμεν οἴμεν, ποδέοιτε οἴτε, ποδέοιμεν οἴμεν.

Perfectum πῶ ποίικοιμι. Aoristus pri. ποιήσομαι.

Futurũ primũ ποιήσομαι.

2 SUBJUNCTIVI.

ἔαρ ποιέω ᾧ, ποιέης ἢς ποιέη ἦ.

Præsens ποιέητορ ἦτορ, ποκέητορ ἦτορ

ποιέωμεν ᾧμεν, ποιέητε ἦτε, ποιέωσι ᾧσι.

Perfectum πῶ ποίικω. Aoristus primus. ποιήσω.

4 INFINITIVI.

Præsens ποιέειν. Perfectum πῶ ποίικέναι.

D Aorist

φησιν οτι φησιν

Aoristus pri. ποιῆσαι. **Futurum pri.** ποιήσεσθαι.
Participij.

ποιέων ὢν, ποιέοντι οὖν τῷ.

Præsens ποιέουσα οὔσα, ποιέουσθες οὔσθες.
ποιέον οὖν, ποιέοντες ποιούτων.

Perfectum ἔπεικνῶδες. **Aoristus primus** ποιήσας.
Futurum primum ποιήσω.

*passivi p
ποιούμαι*

VERBI PASSIVI INDICATIVI. Præsens.

ποιέομαι οὐμαι, ποιέη ἢ, ποιέετῃ εἶται. (οἶον)
ποιέομεθα οὐμεθα, ποιέεσθαι φθῆσθαι, ποιέεσθαι εἶσθαι
ποιοῦμαι οὐμαι, ποιέεσθε εἶσθε, ποιέοντα οὖν τῷ.

imperfectum

Imperfectum.

ἔποιέομην οὐμην, ἐποιέου οὔ, ἐποιέετο εἶτο.
ἔποιέομεθα οὐμεθα, ἐποιέεσθαι εἶσθαι, ἐποιέ
εἶδῃ εἶδῃ.
ἔποιέομεθα οὐμεθα, ἐποιέεσθε εἶσθε, ἐποιέοντο
οὖν τῷ

perfectum

Perfectum πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται.
πεποιήμεθα πεποίησθαι πεποίησθαι.
πεποιήμεθα, πεποίησθε, πεποίησθε.

plusquamperfectum

Plusquamperfectum. ἔπεποιέμην ἔπεποιέσο, ἔπεποιέτο.
ἔπεποιέμεθα, ἔπεποιέσθαι, ἔπεποιέσθαι.
ἔπεποιέμεθα, ἔπεποιέσθε, ἔπεποιέοντο.

Aoristus prim. ἐποίηδῃ. **Futur pri.** ποιηθήσομαι.
Paulo post futurum. ποιήσομαι.

IMPERATIVI.

ποιέου

VERBA CIRC.

si Imperativum

Præsens.

αοιέου οὔ, αοιέέδιω εἰδιω.
αοιέέδιου εἰδιου, αοιέέδιωμ εἰδιωμ.
αοιέέδιε εἰδιε, αοιέέδιωσαμ εἰδιωσαμ.

Perfectū

αεποιήτο, αεποιήδιω.
αεποιήδιου αεποιήδιωμ.
αεποιήδιε, αεποιήσινωσαμ

Aoristus primus.

αοιήθητι.

OPTATIVI. Præsens.

Optativum

αοιέοίμην οίμην, αοιέοιο οἶο, αοιέοιτο οἶτο.
αοιέοίμεθον οίμεθον, αοιέο διου οἶσθον, αοιέοίδη
οἶδη.

αοιέοίμεθα οίμεθα, αοιέοισθε οἶσθε, αοιέοιῖτο οἶντο.
αεποιήμην, αεαοιήο, αεποιήτο.

Perfectū

αεποιήμεθον, αεποιήσινου, αεποιήσθη.
αεποιήμεθα, αεποιήσθιε, αεποιήντο.

Aoristus primus

αοιηθείην.

Futurum primum

αοιηθήσοίμην.

Paulo post futurum

αεποιήσοίμην.

Subiunctivi Præsens.

Subiunctivum

εἰμ αοιέωμαι ὦμαι, αοιέηῖ, αοιέηταῖ ἦταῖ.
αοιέώμεθον ὠμεθον, αοιέησινου ἦσινου αοιέησθου
ἦσινου.

αοιέώμεθα ὠμεθα, αοιέησθιε ἦσθιε, αοιέωνται, ὦνται.
εἰμ αεποιώμαι, αεποιήῖ, αεποιήνται.

Perfectū

αεποιώμεθον, αεποιήσινου, αεποιήσθου.
αεποιώμεθα, αεποιήσθιε, αεποιώνται.

D ij

Aorist

Infinitivi

Aoristus primus ἐὰν ποιῆθῶ.

INFINITIVI.

Præsens ποιεῖσθαι ποιεῖσθαι.

Perfectum πεποιῆσθαι, per ἢ circumflexum

Aoristus primus ποιῆθῆναι. Futu. pri. ποιῆσθεῖς.

Paulo post futurum. πεποιήσεσθαι.*Participij*PARTICIPII.Præsens ποιεόμενος, οὐ μὴνος, ποιεομένης ἐμμένης,
ποιοομένης οὐ μὴνης, ποιοομένης οὐ μὴνης.Perfectum πεποιημένος.

Aoristus primus ποιῆνεις.

Futurum primū ποιῆσόμενος.

Paulo post futu. πεποιήσόμενος.*Medij Circumflexi*VERBI MEDII.

Præsens & imperfectum eadem cum passivis. Perfectum, plusquamperfectum, aoristus secundus, & futurum secundum, quando reperiantur, dicemus postea. Restant igitur in verbis circumflexis, duo tantū tempora, primus aoristus, & primum futurum, quæ legem sequuntur barytonorum, hoc pacto.

Primus aoristus indicatiui ἐποίησάμην. Imperatiui ποίησαι. Optatiui. ποίησάμην Subiunctiui ποίησωμαι. Infinitiui ποίησασθαι. Participij ποίησάμενος.

Primum futurum indicatiui ποίησομαι.

Optatis

VERBA CIRCVM. 55

Optatiui ποιησοίμην. Infinitiui ποιησεσθαι.

Participij ποιησόμενος.

Eadem ratio in ceteris coniugationibus.

Secunda coniugatio circumflexorum.

Fit à uerbis in ἄω, βοάω βοῶ, futurū in ἴσω, βοήσω.

Præteritum in ηκα, βεβόηκα, migrante α in η.

Βεβόησα
μιγαθο ουνδ.

VERBI ACTIVI.

INDICATIVI.

Præsens βοάω ὦ, βοάεις ἄε, βοάει ἄ.
βοάετον ἄτον, βοάετον ἄτον.
βοῶμεν ὦμεν, βοάετε ἄτε, βοάουσι ὦσι.
Imperfectū ἐβοῶον ὦον, ἐβοῶεσθε ἄε, ἐβοῶεσθε ἄ.
ἐβοῶετον ἄτον, ἐβοῶετην ἄτην.
Perfectū βεβόηκα, βεβόηκας, βεβόηκε, ἡ τελευτα.
Plusquæperfectū ἐβεβόηκα ἐβεβόηκας, et cetera.
Aoristus primus ἐβόησα. Futurum pri. βοήσω.

αω

IMPERATIVI.

Præsens βοάεσθε ἄτε, βοάετω ἄτω.
βοάετον ἄτον, βοάετων ἄτων.
Perfectum βοάετε ἄτε, βοάετωσαν ἄτωσαν.
βεβόηκε, Aoristus primus βόησον.

Imperatiui

OPTATIVI.

Præsens βοάοιμι ὦμι, βοάοις ἄε, βοάοι ὦ.
βοάοιτον ὦτον, βοάοιτην ὦτην.
βοάοιμεν ὦμεν, βοάοιτε ὦτε, βοάοιεν ὦεν.

Optatiui

Perfectum βεβόηκοιμι. *Aoristus pri.* βόηταμι.

Subiunctivi

Futurum primum βόησοιμι.

Subiunctivi.

ἐὰν βόῶ ᾧ, βόῆς ᾗς, βόῃ ᾗ.

Præfens. βόῶντορ ᾗτορ, βόῶντορ ᾗτορ.

βόῶμερ ᾧμερ, βόῶντε ᾗτε, βόῶσσι ᾗσι.

Infinitivi

Perfectum βεβόηκα. *Aoristus primus* βόησα.

INFINITIVI.

Præfens βόῶν βόῶν. *Perfectum* βεβόηκα.

Aoristus primus. βόησαι. *Futurum pri.* βόησῃ.

Participij

Participij.

βόῶν ᾧν, βόῶντων ᾧντων.

Præfens βόῶνσα ᾧσα, βόῶνσῃς ᾧσῃς.

βόῶν ᾧν, βόῶντων ᾧντων.

Perfectum βεβόηκώς. *Aoristus pri.* βόητας.

Futurum primum βόησω.

passivi

Verbi passivi indicativi. Præfens.

βόῶμαι ᾧμαι, βόῆ ᾗ, βόῆται ᾗται. (ἄσθον.

βόῶμεθον ᾧμεθον, βόῆσθον ᾗσθον, βόῆσθον.

βόῶμεθα ᾧμεθα, βόῆσθε ᾗσθε, βόῶντων ᾧντων.)

Imperfectū ἐβόῶμην ᾧμην, ἐβόῶσθι ᾗσθι, ἐβόῶσθε ᾗσθε.

ἐβόῶμεθον ᾧμεθον, ἐβόῆσθον ᾗσθον, ἐβόῆσθον ᾗσθον.

ᾗσθον.

ἐβόῶμεθα ᾧμεθα, ἐβόῆσθε ᾗσθε, ἐβόῶντο ᾧντο.

Perfectum βεβόημαι, βεβόησαι, βεβόηται.

βεβόημεθον, βεβόησθον, βεβόησθον.

βεβόη.

VERBA CIRC.

Plusquāperfecte. ἔβεβήμεθα, ἔβεβήσθε, ἔβεβήκατε.
ἔβεβήμεθα, ἔβεβήσθε, ἔβεβήκατε.
ἔβεβήμεθα, ἔβεβήσθε, ἔβεβήκατε.
Aoristus primus ἔβηνον. *Futi. prim.* ἔβηνον.
Paulo post futurum ἔβηνον.

IMPERATIVI.

Imperativum

ἄκουσον, ἄκουσον, ἄκουσον.
Præsens ἄκουσον, ἄκουσον, ἄκουσον.
ἄκουσον, ἄκουσον, ἄκουσον.
Perfectum ἔβηνον, ἔβηνον.
ἔβηνον, ἔβηνον.
ἔβηνον, ἔβηνον.
Aoristus primus ἔβηνον.

OPTATIVI. Præsens.

Optativum

ἄκουσον, ἄκουσον, ἄκουσον.
ἄκουσον, ἄκουσον, ἄκουσον.
ἄκουσον, ἄκουσον, ἄκουσον.
ἄκουσον, ἄκουσον, ἄκουσον.
Perfectum ἔβηνον, ἔβηνον, ἔβηνον.
ἔβηνον, ἔβηνον, ἔβηνον.
ἔβηνον, ἔβηνον, ἔβηνον.
Aoristus primus ἔβηνον.
Futurum primum ἔβηνον.
Paulo post futurum ἔβηνον.

VERBA CIRCVM.

Subiunctiui Praesens.

ἔαρ βοάωμαι βοῶμαι, βοᾷη βοᾷ, βοᾷνται βοᾷτη.
 βοαώμεθα ὠμέθα, βοᾷηθε ἄθε, βοᾷνται ὠνται.
 ἔαρ βεβοῶμαι, βεβοῶ, βεβοῶνται.

Perfectū βεβοῶμεθα, βεβοῶσθε, βεβοῶνται.
 βεβοῶμεθα, βεβοῶσθε, βεβοῶνται.

Aoristus primus. ἔαρ βοηῶ.

Infinitivi

Infinitivi.

Praesens βοᾷέσθαι βοᾷσθαι.

Perfectum βεβοῶσθαι. Aoristus pri. βοηῆσθαι.

Futurum primum βοηήσεσθαι.

Paulo post futurum βεβοήσεσθαι.

Participij

Participij.

Praesens βοαόμενος ὠμῆς, βοαομένης ὠμῆς.
 βοαομένης ὠμῆς, βοαομένης ὠμῆς.
 βοαόμενος ὠμῆς, βοαομένης ὠμῆς.

Perfectum βεβοημένος. Aoristus pri. βοηείς

Futurum primum βοηήσόμενος.

Paulo post futurum βεβοηόμενος.

VERBI MEDII.

Aoristus primus ἔβοηάμην, βόησαι, βοηάμην.
 βοήσωμαι, βοήσασθαι, βοηάμεσθαι.

Futurum primum βοήσομαι, βοηήσῃμι, βοήσεσθαι.

βοηήσῃμι, de quibus in prima coniugatione.

Tertia

Verbi med.
 τ α ω

VERBA CIRC.

57 Τετρα Γκ.

Tertia coniugatio circumflexorum.

ἄμγαθο
οω

Formatur à uerbis in ὄω, χρυσῶω χρυσῶω, futurū
in ὠσω χρυσῶσω. prateritū ωκα κε χρύσωκα.

Ἰνδικατινι
ατινι

Verbi actiui. Indicatiui.

χρυσῶω χρυσῶω, χρυσῶεις χρυσῶεις, χρυσῶή σοή

Præsens χρυσῶέτω χρυσῶτότω, χρυσῶέτω χρυσῶτότω

χρυσῶήμερ οἴμερ, χρυσῶέτε οἴτε, χρυσῶέσι οἴσι.

Imperfe. ἐχρυσῶομαι, ἐχρυσῶεις εἶς, ἐχρυσῶεσθε.

ctum ἐχρυσῶέτω οὔτω, ἐχρυσῶέτην ὄτην.

ἐχρυσῶήμερ ὄμερ, ἐχρυσῶέτε ὄτε, ἐχρυσῶομεν.

Perfectum κε χρύσωκα.

Plusquamperfectum ἐκεχρυσῶκαμ.

Aoristus primus ἐχρυσῶσα.

Futurum primum χρυσῶσω.

Imperatiui.

Ἰμπερατινι

χρυσῶεσθε, χρυσῶέτω δούτω.

Præsens χρυσῶέτω οὔτω, χρυσῶέτω δούτω.

χρυσῶέτε οὔτε, χρυσῶέτωσαν ὄτωσαν.

Perfectū κεχρυσῶκα. Aoristus pri. χρύσωσαμ.

OPTATIVI.

Optatini

χρυσῶοίμι οἴμι, σῶοις οἴς, σῶοί οἴ.

Præsens χρυσῶοίτω οἴτω, χρυσῶοίτω οἴτω.

χρυσῶοίμεν οἴμεν, σῶοίτε οἴτε, σῶοίμεν οἴμεν.

Perfectum κεχρυσῶοίμι.

Aoristus primus. χρυσῶσαίμι.

Futurum primum χρυσῶσοίμι.

VERBA CIRCUM.

Subiunctivi Praesens.

εἴμ χρυσώω ᾧ, σόησ οἶς, σόησ οἶ.

χρυσόητορ ᾧτορ, χρυσόητορ ᾧτορ.

χρυσώωμι ᾧμι, σόησ οἶτε, σόησ οἶσσι.

Perfectum κεχρυσώωκω. Aoristus pri. χρυσώσωσσι

Infinitivi

Infinitivi.

Praesens χρυσόημι σοῦ ᾧ, Perfectum κεχρυσώκηναι.

Aoristus pri. χρυσῶσαι.

Futurum primum χρυσώσασθαι.

Impri

PARTICIPII.

Praesens χρυσόων ᾧ, χρυσόοντ' αὐτ'.

Perfectū κεχρυσώκώς. Aoristus pri. χρυσώσας.

Futurum pri. χρυσώσων.

passivi τω

Verbi passivi. Indicativi

Praesens.

χρυσόομαι αἶμαι, χρυσόησθε οἶ, χρυσόεσθε οἶτα.

χρυσόομεθον οἶμεθον, σόησθε οἶσθε, σόησθε οἶσθε οἶσθε.

χρυσόομεθα οἶμεθα, σόησθε οἶσθε, σόησθε οἶσθε οἶσθε.

Imperfectū ἐχρυσόομην οἶμην, σόησθε οἶσθε, σόησθε οἶσθε οἶσθε.

ἐχρυσόομεθον οἶμεθον, σόησθε οἶσθε, σόησθε οἶσθε οἶσθε.

ἐχρυσόομεθα οἶμεθα, σόησθε οἶσθε, σόησθε οἶσθε οἶσθε.

Perfectū κεχρυσώμαι, ἔσασθαι, ἔσασθαι.

κεχρυσώμεθον, ἔσασθε, ἔσασθε οἶσθε.

κεχρυσώμεθα, ἔσασθε, ἔσασθε οἶσθε.

Plus

Plusquãperfectũ ἐκεχυσώμην, ἔσωσο, ἔσωτο.
 ἐκεχυσώμεθον, ἔσωσθον, ἔσωσθην.
 ἐκεχυσώμεθα, ἔσωσθε, ἔσωντο.

Aoristus pri. ἐχυσώσω.

Futurum prim. χρυσώσομαι.

Paulo post futurum κεχυσώσομαι.

Imperativi.

Imperativi

χρυσούου, χρυσόσω οὐσιν.

Præfens χρυσόειδον οὐδον, χρυσόειδων οὐδων.

χρυσόειδε οὐδε, χρυσόειδωσιν ἔιδωσιν.

κεχύσωσο, κεχυσώσω.

Perfectũ κεχύσασθον, κεχυσώσθην.

κεχύσωσθε, κεχυσώσθησιν.

Aoristus primus χρυσώθητι.

OPTATIVI. Præfens.

Optativi

χρυσοίμην οίμην, σοίσο σοίσο, σοίσο σοίσο.

χρυσοίμεθον οίμεθον, σοίδοθον οίδοθον, σοίδοθω
 οίδοθην.

χρυσοίμεθα σοίμεθα, σοίδοθε σοί-
 δοθε, σοίοντο σοίοντο.

Perfectum κεχυσώμην, ἔσωσο, ἔσωτο.

κεχυσώμεθον, ἔσωσθον, ἔσωσθην.

κεχυσώμεθα, ἔσωσθε, ἔσωντο.

Aoristus primus. χρυσώθειν.

Futurum primum χρυσώθησοίμην.

Paulo post futurum κεχυσώθησοίμην.

Subiivo

VERBA CIRC.

Subiunctivi. Praesens.

ἐὰν χρυσώωμαι ὦμαι, χρυσήσῃσιν ὦσιν, χρυσήσῃσιν ὦσιν.
χρυσώμεθον ὠμεθον, χρυσήσομεθον ὠσομεθον, χρυσήσομεθον ὠσομεθον.
χρυσώμεθα ὠμεθα, χρυσήσομεθε ὠσομεθε, χρυσήσομεθε ὠσομεθε.

Perfectum κεχρυσώμαι, κεχρυσώσθε, κεχρυσώσθαι.
κεχρυσώμεθον, κεχρυσώσθε, κεχρυσώσθαι.
κεχρυσώμεθα, κεχρυσώσθε, κεχρυσώσθαι.

Aoristus primus ἐὰν χρυσώω.

Infinitivi

Infinitivi.

Praesens χρυσώσθαι χρυσώσθαι.

Perfectum κεχρυσώσθαι. Aoristus pri. χρυσώσθαι.

Futurum primum χρυσώσθεσθαι.

Paulo post futurum κεχρυσώσθεσθαι.

Proprii

PARTICIPII.

χρυσώμενος ούμενος, χρυσώμενος ούμενος.
Praesens χρυσώμενη ούμενη, χρυσώμενης ούμενης.
χρυσώμενον ούμενον, χρυσώμενης ούμενης.

Perfectum κεχρυσώμενος. Aoristus pri. χρυσώμενος.

Futurum primum χρυσώμεσθαι.

Paulo post futurum κεχρυσώμεσθαι.

Verbi me in o

VERBI MEDII.

Aoristus primus ἐχρυσώσαμην, χρυσώσασθαι, χρυσώσασθαι.
χρυσώσασθαι, χρυσώσασθαι, χρυσώσασθαι, χρυσώσασθαι.

Futurum

Futurum primū χρυσώσομαι, χρυσώσοίμην, χρυσώσεαι, χρυσώσεσθε, χρυσώσεσθαι, χρυσώσεσθε. de quibus dictum est in ποιέω.

ADNOTATIONES in circumflexa. *Annotatiões*

Monosyllaba circumflexa, in secunda reperiuntur coniugatione, Δρῶ Δλῶ κλῶ. In prima uero minime, nec in prima plurali, nec tertia, πλέω πλέομεν πλέουσι, non autem πλῶ πλοῦμεν πλοῦσι.

Quaedam ad duas pertinent coniugationes, γηρέω, γηρέω γηρέω ἐλεέω, ζυρέω, uel γηρέω, ἐλεάω, ξυρέω.

Crasis α ε in α, βοάεις βοάε. doricæ autem in α ε in α, γελάεις γελάει, Διψάεις Διψάει, per η monophthōgū hoc est, nudā uocalem. *α ε in α* quem morē in quibusdam Attici quoq; seruauerunt, dicentes πανής διψής, ζῆς, unde imperfectum ἔρη ε infinitiuus ζῆν.

Futurum in κσω uel ωσω. Quaedam figuratiuam retinent. τελέω τελέω τετέλεκα, γελάω γελάσω γεγέλακα. ὁμῶς ὁμόσω ὠμοκα. εἰ hęc penultima aoristi primi corripunt, ἐτέλεσα, ἐγέλασα. Poeticę autem ἐτέλεσα producta penultima per positionem gemini ας.

In nonnullis duplex futurum, αἰνέω αἰνέσω εἰ καλῶ καλῶ βῆσω. sic καλέω καλέσω εἰ καλήσω. κορέω, πονέω. φορέω, φρονέω. εἰ in secunda, ἀλοάω ἀλοάσω ἀλοήσω.

Secundum aoristum, secundum futurum, εἰ περὶ κριτή

3 ἰὼ μα γὰ τ οὐ πὸ βγ
αορ. β. π β. τ. π. μεδ. μ.

VERBA CIRC.

ἰὼ καὶ αὐ σὺν 62
αορ. β. π β. τ. π.
πὴ ἰὼ πὸ ε̄ π. π. π.
ἴσ. μα. ἰ. σ. τ. α.

teritum medium tertia coniugatio non agnoscit. At
in duabus prioribus ita demum reperiuntur, si thema
iam affectum contractiōe, desinat in ὦ non purū, idq;
ad hunc modum. Ex primo aoristo, primo futuro, et
preterito activo, eliditur penultima uocalis cum con
sonante sequente. Δουπέω Δουπῶ. Futurum primum
δουπήσω, secundum Δουπῶ. Aoristus primus ἐδού
πησα, secundus ἐδουπον. preteritū actiuum Δεδού
πηκα. medium Δέδουπα. Sic μυκάω μυκῶ, μυκίτω

monosyllabe π
σὺν α β γ.
vide cyphonē
α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ.
optatiuū Atticū
σὺν τ. ἰ. ο.

Monosyllaba uero circumflexa his temporibus ca
rent, præter duo σχέω σχῶ, πᾶάω πᾶῶ, unde for
mantur aoristi secundi, ἔσχον ἔσχεθ' ἔσχε, à primo
ἔσχισα. ἔᾶον ἔᾶεθ' ἔᾶε ab ἔᾶσα.

Optatiuum presentis circumflexi, solent Attici ca
tiam per ηρ purum inflectere, hoc pacto.
Atticus ποιοίη, ποιοίηθ, ποιοίη.
optatiuus ποιοίητον, ποιοίητην.
ποιοίημεν, ποιοίητε, ποιοίησαν.

de infinitis
βοᾶν βοᾶν ἰδ.

Infinitiu barytoni, ποίεον, βοᾶον, χρεσῶον, pri
mum abijciunt iota, ac deinde fit crasis, ποίεον ποικῶ.
βοᾶον βοᾶν. χρεσῶον χρεσοῶν. Quanq̄ in secunda
coniugatione quidam subscribant iota, βοᾶν πεινῶν.
quidam non subscribant, βοᾶν πεινῶν

π. ἡ. ἄ. ἡ. ἡ. ἡ.
τ. τ. τ. τ. τ. τ.

Præteritum perfectum passiuum, fit ab actiuo, mi
nando κα in με. sed asciscitur σ, si penultima sit bre
uis.

VERBA CIRCUM.

63 τριτάτου
εἰς ἑβί.

his. τελέεα τελέεσμαι. In tertia quoq; plurali ac reliquis modis utimur periphrasi, ut in barytonis.

Si autem penultima sit longa, η uel ω. non assumit σ̄ nō aſta tur σ̄, πεποιήκα πεποιήκαμαι, βεβόηκα βεβόηκαμαι, κ̄ χρύσωκα κ̄ χρύσωκαμαι. Verum quia τῶν tertiae personae singularis est purum, πεποιήκα, βεβόηκα, κ̄ χρύσωκα. Ideo locis aliquot interponitur σ̄, quemadmodum scriptum est in quinta cōiugatione barytonorū.

Optatiua praeterea in huiusmodi praeterito sunt sine periphrasi, per diphthongum impropria η σ̄ ω. πεποιήμην, βεβόημην κ̄ χρύσωμην.

Sic σ̄ subiunctiua legitime formantur, per ω̄ circumflexū, πεποιῶμαι, βεβοῶμαι, κ̄ χρύσωμαι.

In utroq; aut modo circumflectitur secunda et tertia persona, πεποιήτο, πεποιήτο. εἰ μ̄ πεποιῶμαι, πεποιήτω, πεποιήτω. σ̄ ita in ceteris coniugationibus.

DE VERBIS IN ΜΙ.

De Verbis in μι

A Verbis sextae coniugationis, in εω αω σω υω, deducuntur, quae uocata sunt uerba in μι quod in μι desinant. Δέω τίθωμι, σώω ἴσχωμι, δόω δίδωμι, ζεύω ζεύωμι. ideoq; desinētium in μι quatuor sunt coniugationes, pro numero uocalium ε α ο υ, quae sunt indices ac figuratiue coniugationum.

ε	1	figurati.
α	2	
ο	3	
υ	4	

Quod ad principalem attinet syllabam, tres primae coniugationes sunt per ἀναδίπλασισμὸν, hoc est reduplicationem, quarta non item.

Redn

ἀναδιδωμι ἄνω δὲ

ἴδιω δίδωμι

Reduplicatio propria est, quādo prima thematis repetitur consonans, & assumitur iota breue, Δόω δὲ Δωμι. In uicem autem aspirat & succedit illius tenuis, δέω τίδημι mutando θ in τ, non θίδημι.

Improperia
ἴδιω ἴδιωμι

Reduplicatio impropria, ubi tantū præfigitur iota, ut si uerbum incipiatur à uocali εὖ ἴκημι, aut à liquidis στ, σάω ἴσημι.

formatio reduplicata

Ultima uero & penultima syllaba, sic habent.

Migrat ω purum in μι, uocales autem characteristicæ in proprias longas, ε & α in η, δέω τίδημι, σάω ἴσημι o in ω Δόω Δίδωμι. ceterum u cum sit anceps, hic longum censebitur ζευγύω ζευγύμι.

tria requiruntur
reduplicatio

Quæcunq; igitur in his uerbis sortita sunt reduplicationem, tribus opus habent syllabis, reduplicatio ne, penultima longa, & syllaba μι.

quibus in hâc
sua

Nec est reduplicatio, nisi in præsentis & præteriti imperfecto, per omnes modos & participia.

regula de hâc
obseruanda

Trium quoq; temporum hic solum habenda est ratio, præsentis, imperfecti, & secundi aoristi. Præsens peculiarem sibi uendicauit inflexionem. At imperfectum & secundus aoristus, reguntur legibus aoristi passiuu barytonorum, excepta penultima, de qua postea.

in flexione τ. α. ο. η

Perfectum, plusquamperfectum, aoristus primus, & futurum, consueto more formantur ab ijs uerbis siue circumflexis siue barytonis, unde manant ipsa uerba

ba

ba in *μι*. ut τίθημι, futurum θήσω, à θέω uel θῶ. sic isu
μι, Aoristus primus ἔθηκε à σέω, item Δίδωμι, Per
 fectum Δέδωκα, Plusquāperfectū ἐδέδωκα à Δόω.

Proinde hæc tempora quod sint ad barytonorum
 canones exigenda, parum prosequemur in istis coniu
 gationibus, nisi quid interuenerit, quo deflectant à
 præscriptis legibus.

Medio præterito carent uerba in *μι*, & item se
 cundo futuro, perinde atq; circumflexa.

Secundum aoristum passiuum quidem ignorant, at
 medium rite formant ut & actiuum.

PRIMA CONIUGATIO IN *μι*.

Fit à uerbis in *εω*, per reduplicationem θέω τίθημι, fu
 turum in ἴσω θήσω, ut in prima circumflexorum.

VERBI ACTIUI Indicatiui.

Præsens Sin. τίθημι, τίθης, τίθησιν. D. τίθετον,
 τίθετον. Plu. τίθεμεν, τίθετε, τίθεσσι,
 & ionice ἰθέασσι.

Imperfectum Sin. ἐτίθημι, ἐτίθης, ἐτίθη. Dia. ἐτίθε
 τον, ἐθέτην. Plu. ἐτίθεμεν, ἐτίθετε,
 ἐτίθεσαν.

Perfectum τέθεικα, κας κε. per diphthongum ει.

Plusquāperfe. ἐπέθεικα, κας, και.

Aoristus primus. ἔθηκε, κας κε, per κ scribitur.

Aoristus Sin. ἔθηκ, ἔθης, ἔθη. Dia. ἔθετον, ἐθέτην,

secundus Plu. ἔθε μοι, ἔθετε, ἔθεσσαν.

Imperativi

Futurum primum θήσω, σῆς, σε. ἂ θέω.

IMPERATIVI.

Præsens Sin. τίθει, θέτω. Δια. τίθετομ, τῶ

θέτωρ. Plu. τίθετε, τίθέτωσαν.

Aoristus Sin. θέε, θέτω. Δια. θέτομ, θέτωρ.

secundus Plu. θέετε θέτωσαν.

Optativi

OPTATIVI.

Præsens Sin. θέειμ, θέεις, θέεικ. Δια. θέειμ

τομ, θέειτω. Plu. θέειμεν, τίθειντε

θέεισαν.

Aoristus Sin. δείμ, δείς, δείκ. Δια. δείτομ,

δείτηρ. Plu. δείμεν, δείντε, δείσαν

Subiunctivi

SVBIUNCTIVI Præsens.

ἔαρ Sin. τιθῶ, θῆς, τιθῆ. Δια. τιθῆτομ, τι

θῆτορ. Plu. τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Aoristus ἔαρ Sin. θῶ, θῆς, θῆ. Δια. θῆτομ, θῆτομ,

secundus Plu. θῶμεν, θῆτε, θῶσι.

Infinitivi

Infinitivi præsens τιθεῖναι.

Aoristus secundus δεῖναι.

Participij

Participij, ὁ τιθείς, τιθέν(τ)ος, ἡ τιθεῖσα, τιθείσῃς

præsens τὸ τιθεῖν, τιθέντος.

Aoristus ὁ δείς, θέντος, ἡ δεῖσα, θείσῃς.

secundus τὸ δεῖν, θέντος

Verbū passivum

VERBUM passivum.

Fit ab activo corripicdo penultima, τῖθημι, τῖθεμαι.

Indicatio

VERBA IN κ

INDICATIVI.

67

Indicativi

Præsens.	τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται. τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.
Imperfectū	ἔτιθέμην, ἔτίθεσο, ἔτίθετο. ἔτιθέμεθα, ἔτίθεσθε, ἔτίθεντο.
Perfectum	τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται. τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται.
Per ei penultimam, perinde atq; actiivum	τέθεικα.
Plusquāperfectū	ἔτεθεικα, ἔτεθεισο, & cetera.
Aoristus primus	ἔτεθη, ἔτεθης, ut in barytonis.
Futurum primum	τεθήσομαι.
Paulo post futurum	τεθήσομαι.

Imperativi

IMPERATIVI.

Præsens	Sin. τίθεσο, τίθειδω. Duā. τίθεισθε, τίθειδωρ. Plu. τίθεσθε, τίθειδω- σαν.
---------	--

OPTATIVI.

Optativi

Præsens	τιθείμην, τιθῆο, τιθῆτο. τιθείμεθα, τιθῆσθε, τιθῆντο.
Perfectum	τεθείμην, τεθῆο, τεθῆτο. τεθείμεθα, τεθῆσθε, τεθῆντο.

Ε ἢ

Subiuncti

VERBA IN μῆ
SUBIUNCTIVI.

ἔαρ ἠθάμαι, τιθῆ, τιθῆται.
 Praesens ἠθάμεθα, τιθῆσθον, τιθῆσθον.
 ἠθάμεθα, τιθῆθε, ἠθῶνται.

Perfectum ἔαρ τεθάμαι, τεθῆ, τεθῆται.
 τεθάμεθον, τεθῆσθον, τεθῆσθον.
 τεθάμεθα, τεθῆθε, τεθῶνται.

INFINITIVI.

Praesens τίθεσθαι, ab indicatiuo τίθεσθε.

PARTICIPII.

Praesens ὁ ἠθέμενος, ἡ μλήν, τὸ ἔμνονον.

VERBI MEDII.

Praesens & imperfectum, eadem sunt cum passivis.
 Perfectum & plusquāperfe. & secundum futurum
 desiderantur. Reliqua sunt tria tempora. primus aoristus.
 secundus aoristus, & futurum primum.

Aoristus primus. ἔθηκάμην. sed parum usitatus.
 Futurum primum per omnes modos ac participia.

ἤσσωμαι, ἤσσοίμην, ἤσσεσθαι, ἤσσοίμην.

Secundus autem aoristus inflectitur sic.

ἔθέμην, ἔθεσο, ἔθετο.

INDICATIVUS. ἔθέμεθον, ἔθεσθον, ἔθεσθην.

ἔθέμεθα, ἔθεθε, ἔθεντο.

Imperativus Sim. θέσο, θέστω. Dual. θέσθον, θέ-

σθων. Plu. θέθε, θέστωσιν.

Optativus θείμην, θείσο, θείτο.

θείμεθον

Infinitivi

participii

medii

aorist. ἔθηκην

δείμεθον, δείδοτο, δείδω.

δείμεθα, δείδοτε, δείντο.

SVBIunctivus.

δείμην δειναι.

δείμεθον, δείδοτο, δείδοτο.

δείμεθα, δείδοτε, δείναι.

δείδω.

Infinitivus

Participium

ο δειμνν, η δειμνν, το δειμνν.

Et in sequentibus quoque coniugationibus, eodem modo se habent haec tempora, ut postea videbitur.

SECUNDA coniugatio in μι

Secunda
m m aw

Fit à verbis in αω. σώω ἴσημι. futurum in ἴσω σήσω, ut in secunda coniugatione circumflexorum.

VERBI ACTIVI.

154 m

INDICATIVI

Præsens

Imperfectū

Perfectum

Aoristus primus

Aoristus secundus.

Futurum primum

Sin. ἴσημι, ἴσης, ἴσῃσι. Dua. ἴσατορ.

ἴσατορ, Plu. ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασι.

Sin. ἴσην, ἴσης, ἴσῃ. Dua. ἴσατορ, ἴσατε.

την. Plu. ἴσαμεν, ἴσατε ἴσασθν.

ἴσακα per α. Plusquāperfectū ἴσαμεν.

ἔσῃσα.

Sin. ἔσην, ἔσης, ἔσῃ. Dua. ἔσητορ, ἔσητε.

την. Plu. ἔσημεν, ἔσητε, ἔσησθν.

σήσω.

IMPERATIVI.

Imperativus

Præsens

Sin. ἴσῃθι, ἴσάτω. Dua. ἴσατορ, ἴσατε.

των. Plu. ἴσατε, ἴσάτωσθν.

E iij Aoris

	Aoristus	Sim. στήθι, στήτω. Δια. στήθω, στή τωρ. Plu. στήτε, στήτωσαρ.
<i>Optativi</i>	Secundus	Sim. ἴσταίμῃ, ἴσταίμῃς, ἴσταίμῃ.
	Optativi	Sim. ἴσταίμῃ, ἴσταίμῃς, ἴσταίμῃ.
	Præsens	Δια. ἴσταίμῃτορ, ἴσταίμῃτηρ. Ρ. ἴσταίμῃ μερ, ἴσταίμῃτε, ἴσταίμῃσαρ.
	Aoristus	Sim. σταίμῃ, σταίμῃς, σταίμῃ. Δ. σταίμῃ τορ, σταίμῃτηρ. Plu. σταίμῃμερ, σταίμῃ τε, σταίμῃσαρ,
	Secundus	Sim. σταίμῃ, σταίμῃς, σταίμῃ. Δ. σταίμῃ τορ, σταίμῃτηρ. Plu. σταίμῃμερ, σταίμῃ τε, σταίμῃσαρ,

*Verbis in***SVBIVNCTIVI**

	Præsens	ἐὰρ Sim. ἰσῶ, ἰσῶς, ἰσῶ. Δια. ἰσῶτορ, ἰσῶ τορ. Plu. ἰσῶμερ, ἰσῶτε, ἰσῶσι.
	Aoristus	Sim. ἐὰρ σῶ, σῶς, σῶ. Δια. σῶτορ, σῶτορ.
	Secundus.	Plu. σῶμερ, σῶτε, σῶσι.
<i>Infinitivi</i>	Infinitivi præsens	ἰσᾶναι.
	Aoristus secundus	σῆναι.
<i>Participij</i>	Participij	ὁ ἰσᾶς ἰσᾶντος. ἡ ἰσᾶσα ἰσᾶσσης.
	Præsens	τὸ ἰσᾶν ἰσᾶντος.
	Aoristus	ὁ σᾶς σᾶντος. ἡ σᾶσα σᾶσσης.
	Secundus	τὸ σᾶν σᾶντος.

*passivum***VERBI PASSIVI**

	Indicativi.	ἴσταμαι, ἴστασαι, ἴσταται.
	præsens	ἰστάμεθω, ἰστασθε, ἰσταται.
	Imperfectum	ἰστάμην, ἰστασο, ἰστατο.
		ἰστάμεθον, ἰστασθη, ἰστασθη.
		ἰστάμεθα, ἰστασθε, ἰστατω.

perfe.

Perfectum ἔσαμαι, ἔστασαι, ἔσταται.
 Plusquāperfe. ἔσάμην, ἔσασο, ἔσατο. more cōsuetō.
 Aoristus pri. ἔσταθην. Futurum pri. σταθήσομαι.
 Paulo post futurum ἔστασομαι.

IMPERATIVI.

Imperatimi

Præsens Sin. ἴστασο, ἴστασθω. Du. ἴστασθον,
 ἴστασθω. Plu. ἴστασθε, ἴστασθεσθε.

OPTATIVI
 Præsens ἴσταίμην, ἴσταίῃ, ἴσταίτω.

Optatimi

Perfectum ἔσταίμεθον, ἔσταίδοθον, ἔσταίδοθην.
 ἔσταίμεθα, ἔσταίθε, ἔσταίντω.
 ἔσταίμην, ἔσταίῃ, ἔσταίτω.
 ἔσταίμεθον, ἔσταίδοθον, ἔσταίδοθην.
 ἔσταίμεθα, ἔσταίθε, ἔσταίντω.

SVBIVNCTIVI.

Subivntimi

Præsens ἔαρ ἴστώμαι, ἴστώ, ἴστώται.
 ἴστώμεθον, ἴστώδοθον, ἴστώδοθον.
 ἴστώμεθα, ἴστώθε, ἴστώνται.

Perfectū ἔαρ ἔστώμαι, ἔστώ, ἔστώται.
 ἔστώμεθον, ἔστώδοθον, ἔστώδοθον.
 ἔστώμεθα, ἔστώθε, ἔστώνται.

INFINITIVI PRÆSENS ἴστασαι, ab indicativo ἴστασθε.

Infin hmi

PARTICIPII.

Participii

Præsens ἴστάμενος, ἴσταμένης, ἴστάμενον.

VERBI MEDII.

Verbi medi

Aoristus primus, ἑστήκαμην, ἑστήσας, ἑστήκαμην,
 ἑστήκαμαι, ἑστήσασθαι, ἑστήκαμεθα.

E iiiij

Futurū

Futurum uero primum, σήσομαι, σήσοίμην, σήσεσθ^η
 σήσομεν^θ.

Secundus aoristus *Sim.* ἔσαμην, ἔασαο, ἔσατο. *Dua.*
 ἔσαμεθα, ἔασασθε, ἔσατο. *Plu.*
 ἔσαμεθα, ἔασασθε, ἔσατο.

Terna in ow Sed in hoc uerbo, non est hoc tempus usitatum.

TERTIA coniugatio in MI.

Fit à uerbis in ów. Δόω Δίδωμι. futurum in óωω, Δόω
 σω, perinde ut in tertia circumflexorum, prateritum

Δέδωκα.

VERBI ACTIVI.

INDICATIVI *Sim.* Δίδωμι, Δίδως, δίδωσι. *Dua.*

Præsens Δίδωτον, Δίδωτον. *Plu.* Δίδωμεν.

Imperfectum *Sim.* ἔδιδωμ, ἔδιδως, ἔδιδω. *Dua.* ἔδιδ
 ωτον, ἔδιδόντην. *Plu.* ἔδιδόμεν, ἔδιδ
 οτε, ἔδιδοσαν.

Perfectum Δέδωκα. Plusquamperfe. ἔδεδώκαμ.

Aoristus primus ἔδωκα per κ.

Aoristus *Sim.* ἔδωμ, ἔδως, ἔδω. *Dua.* ἔδοτον.

Secundus ἔδόντην. *Plu.* ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν.

Futurum primum Δώσω.

IMPERATIVI.

Præsens *Sim.* δίδοθι, Δίδότω. *Dua.* Δίδοτον,

Δίδόντων. *Plu.* Δίδοτε, Διδόντωσαν.

Aoristus *Sim.* δός Δότω. *Dua.* Δότον, Δότω.

Secundus *Plu.* Δότε, Δόντωσαν.

Optas

VERBA IN *μι*
OPTATIUI.

75 *Optatiui*

<i>Præfens</i>	Διδόικμ, Διδόικες, Διδόικ.
	Διδόικτορ, Διδόικτήμ.
	Διδόικμεμ, Διδόικτε Διδόικσαμ.
<i>Aoristus</i>	<i>Sim.</i> Δοίημ, Δοίηες, Δοίη. <i>Dual.</i> Δοίητορ
<i>secundus</i>	Δοίητήμ. <i>Plu.</i> Δοίημεμ, Δοίητε, Δοίησαμ.

Subiunctiui.

Subiunctiui

	<i>εὰμ</i> Διδῶ, Διδῶες, Διδῶ.
<i>Præfens</i>	Διδῶτορ, Διδῶτημ.
	Διδῶμεμ, Διδῶτε, Διδῶσι.
<i>Aoristus</i>	<i>Sim.</i> <i>εὰρ</i> Δῶ, Δῶες, Δῶ. <i>Dual.</i> Δῶτορ, Δῶ-
<i>secundus</i>	τορ. <i>Plu.</i> Δῶμεμ, Δῶτε, Δῶσι.

INFINITIVI.

Infinitivi

<i>Præfens</i>	Διδόναι. <i>Aoristus secund.</i> Δῶναι.
----------------	---

PARTICIPII.

Participii

<i>Præfens.</i>	ὁ Διδῶς, Διδόντ(ε). ἡ Διδούσα, Διδούσῃς. τὸ Διδόν, Διδόντ(ε).
<i>Aoristus</i>	ὁ Δούς, Δόντος. ἡ Δούσα, Δούσῃς.
<i>secundus</i>	τὸ Δόν, Δόντος.

Passiui
ον οω μι

VERBI *passiui* Indicatiui.

<i>Præfens</i>	Δίδομαι, Δίδοσαι, Δίδοσθαι.
	Διδόμεθ(ε), Δίδοσθ(ε), Δίδοσθ(ε).
	Διδόμεθα, Δίδοσθε, Δίδοσθη.
<i>Imperfectum</i>	ἔδιδόμην, ἔδίδου, ἔδίδουτο.
	ἔδιδόμεθ(ε), ἔδίδοσθ(ε), ἔδίδοσθη
	E V ἔδιδό

ἔδιδόμεθα, ἔδιδόσθε, ἔδιδόντο.

Perfectum Δέδομαι. Plusquāperfe. ἔδεδομην
Aoristus primus, ἔδόθην. Futurū pri. Δοθήσομαι.
Paulo post futurum Δεδόσομαι.

Imperativi

IMPERATIVI.

Præsens. Sin. Δίδ' οσο, Διδ' όδο. D. Διδ' οδοσθ, Διδ' οδοσθω. Plu. Διδ' οσθε, Διδ' οδοσασθ.

Perfectum Sin. Δέδ' οσο, Δεδ' όδοσθ. D. Δέδ' οδοσθ, Δεδ' οδοσθω. Plu. Δέδ' οσθε, Δεδ' οδοσασθ.

Optatiui Διδ' οίμην, Διδ' οίσο, Διδ' οίτο.

Præsens Διδ' οίμεθ, Διδ' οίσθ, Διδ' οίσθην. Διδ' οίμεθα, Διδ' οίσθε, Διδ' οίντο.

Perfectū Δεδ' οίμην, Δεδ' οίσο, Δεδ' οίτο, ut præsens.

Subiunctivi

Subiunctivi.

ἔαρ Διδ' ὤμαι, Διδ' ὤ, Διδ' ὤτα.

Præsens Διδ' ὤμεθ, Διδ' ὤσθ, Διδ' ὤσθην. Διδ' ὤμεθα, Διδ' ὤσθε, Διδ' ὠνται.

Perfectū ἔαρ Δεδ' ὤμαι, Δεδ' ὤ, Δεδ' ὤτ, ut præsens.

Infinitivi

INFINITIVI.

Præsens Δίδ' οσθ, ab indicatiuo Διδ' οσθην.

Participii

PARTICIPII.

Præsens ὁ Διδ' όμενθ, ἡ μιλήν. τὸ όμενθ.

Verbi medi

VERBI MEDI.

Aoristus primus, ἔδωκάμην, parum usurpatus.

Aoristus uero secundus, sic inflectitur.

INDICATIVUS ἔδ' ὄμην, ἔδ' οσο, ἔδ' οστο.

ἔδ' ὄμην

ἔδόμεθον, ἔδουσιν, ἔδουσαν.

ἔδόμεθα, ἔδουσε, ἔδουτο.

impr.

IMPERATIUI Sin. Δόσο, Δόστω. D. Δόσθον, Δόσθων

Plu. Δόσθε, Δόσθωσαμ.

Futurum primum, per omnes modos et participia,

δώσομαι. Δωσοίμην. Δώσεαι. Δωσόμην.

optati.

OPTATIUI Sin. Δοίμην, Δοιο, Δοίτω. D. Δοίμεθον,

Δοίσθον Δοίσθην. Pl. Δοίμεθα Δοί

σθε, Δοίντω.

Subiunctiuus Sin. ἔαμ δώμαι, δῶ δῶτη. Du. δώμα

verb. imp.

σιν, δῶσθιν, δῶσθιν. Plu. δώμεθα

θα δῶσθε, δῶντ.

Infinitiuus Δοῦναι.

Participium ὁ δόμενος, ἡ δομένη, τὸ δόμενον.

QUARTA coniugatio in μι.

Quarta

Fit à uerbis in υω, ζευγνύω ζεύγνυμι.

τι υω μι

VERBI ACTIVI.

ζεύγνυμι

INDICATIUI ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσθε.

Præsens ζεύγνυτομ, ζεύγνυτομ.

ζεύγνυμεμ, ζεύγνυτε, ζευγνύσθε.

Imperfectum ἔζεύγνυμ, ἔζεύγνυς, ἔζεύγνυτε.

ἔζεύγνυτομ, ἔζευγνύτημ.

ἔζεύγνυμεμ, ἔζεύγνυτε, ἔζεύγνυσσασθε.

IMPERATIUI ζεύγνυθι, ζευγνύτω.

imperatiui

Præsens ζεύγνυτομ, ζευγνύτωμ.

ζεύγνυτε, ζευγνύτωσασθε.

infinit.

infinitivi

76

VERBA IN μι.

Infinitivi praesens ζευγνίνοι.

perfecti

PARTICIPII

Praesens ὀζογνύς, ζογνύτθ. ἢ ζογνύσθ
γνύσθς, τὸ ζογνύς, ζογνύτθ.

passivi

VERBI PASSIVI. Indicativi.

Praesens ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται.
ζογνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυσθε.
ζογνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυσθε.

Imperfectum ἐζογνύμεθα, ἐζεύγνυσθε, ἐζεύγνυτο.
ἐζογνύμεθα, ἐζεύγνυσθε, ἐζεύγνυτο.
ἐζογνύμεθα, ἐζεύγνυσθε, ἐζεύγνυτο.

imperativi

IMPERATIVI.

Praesens ζεύγνυσθ, ζογνύσθω.
ζεύγνυσθε, ζογνύσθω.
ζεύγνυσθε, ζογνύσθω.

infinitivi

Infinitivi praesens ζεύγνυσθ. ab indicativo. ζεύγνυσθε. Participii. (μεθου.)

perfecti

Praesens. ζογνύμεθα, ζευγνυμῶν, ζευγνύσθ

Annotationes

ADNOTATIONES IN VERBA IN μι.

verborum

Reduplicatio in ἰσκημι aspiratur, nam asperum spiritum habet iota ante στ.

reduplicatio

Quarta coniugatio reduplicationem ignorat. ζεύγνυμι, ὁμόρηνυμι, ὀρέρηνυμι, κεράννυμι, πετάννυμι, δύνυμι, φύνυμι. id quod in alijs quoq; accidit. Δύκνυμι, ὄνκνυμι, εἰλκνυμι, ἰλκνυμι, φκνυμι, γνῶνυμι, ἔσ multo res alijs apud poetas.

Praesens

Præsentis & imperfecti singularia actiua, penult. *pro sis prod.*
 timam producant, η ω υ. τίδημι, ἴσημι, Δίδωμι, ζει- *τιθῆμι, τιθῆτον*
 γνυμι. ἐτίθω, ἴσημι, ἐδίδωμι. Dualia autem & pluralia
 corripunt. τίθετον, τίθεμεν, ἴσατον, ἴσαμεν. sic
 & passivum præsens & imperfectum in quouis nu-
 mero, τίθεμαι, τίθεσθε, τίθεσθε, ἐτίθεμαι, &c.

TERTIA pluralis indicatiui præsentis, ἴθῃσι, *τι θῆσι, quare*
 ἴσῃσι, δίδουσι, ζευγνῦσι. Semper enim in præsentis *et futuri similis præsen*
 futuro omnium uerborum, similis est Dativus plurali *et futuri*
 participij eiusdem temporis. ut τῦπῶν τῦπῶτος τοῖς
 τῦπῶσι, sic τῦπῶμεν τῦπῶσι. ut τιδεῖς τιδεῖσι
 τοῖς τιδεῖσι, sic τίθεμεν τίθεσι. ut ἴσῃς ἴσῃσι τοῖς
 ἴσῃσι, sic ἴσαμεν ἴσῃσι.

In quarta autem receptum est non ζευγνῦσι, sed ζευ-
 γνύσσι. à barytono ζευγνύω.

Ionice uero τιδεῖσι, Διδόασσι, ζευγνύασσι. expungunt
 enim subiunctiuam uocalem, aut ancipitem breuiant, *onas quo fa*
 & interponunt α. τιδεῖσι, τιδεῖασσι, Διδόουσι, Διδόασσι, *et futuri*
 ζευγνῦσι, ζευγνύασσι, at ἴσῃσι tantum, non ἴσῃασσι, ob
 cacophoniam.

IMperfectum singulare trium cōiugationum uix *ius imperfeto*
 est in usu, sed utimur personis circumflexorum, à τισ- *on bono, mi*
 θέω τιδῶ. ἐτίθεμ, ἐτίθεθς, ἐτίθεθι. ab ἴσῃω ἴσῃω. ἴσῃω
 ἴσῃς, ἴσα. à Διδόω Διδῶ. ἐδίδουμ, ἐδίδουθς, ἐδίδουθι.
 Idem iudiciū de tertia plurali. ἐτίθουμ, ἴσωμ, ἐδίδουμ.

PERFECTUM θέθεικα, Bacotorū more pro τέθεικα, *θέθεικα δυο*
 & futuri

Βοεοτῶν ἢ ἰσθηκῶν

ἔσονται ἰσθηκῶν

α futuro δῖσω. mutant enim Βοεοτῶν ἢ ἰσθηκῶν
At perfectū ἔσονται per α, pro ἔσθηκα, à futuro σῖ
σω, ad differentiam ἔσθηκα präteriti medij ab ἔσθηκω,
seruatq; ἔσθηκα aspirationem presentis ἰσθημι.

ἄσθηκα ἰσθηκῶν

Aoristi primi ἔσθηκα ἔσθηκα, pro ἔσθηκα ἔσθηκα
σα, deflexerunt enim à communi lege, nec retinuerūt
consonantem futurorum suorum δῖσω δῶσω.

ἄσθηκα ἰσθηκῶν

Aoristi secundi fiunt à primo futuro, uertēdo σα
in υ. ἔσθηκα ἔσθηκα, σῖσω ἔσθηκα,
δῶσω ἔσθηκα. At quarta coniugatio, nec futurum habet,
nec secundum aoristum, nisi in uerbis disyllabis.

ἔσθηκα ἰσθηκῶν

κλύμι, δῶμι. Futurum κλύσω, δῶσω. Aoristus ἔκλυμ,
ἔδωμ, idem cum imperfecto. Seruat autem hoc
tempus, eādē uocalem in omnibus numeris, ἔσθηκα ἰσθηκῶν,
ἔσθηκα ἰσθηκῶν. ἔσθηκα, ἔσθηκα, ἔσθηκα.

ἔσθηκα ἰσθηκῶν

ἔσθηκα ἰσθηκῶν

Imperatiuus

Imperatiuus desinit in θι, σῖθι, γνῶθι, per uocalem
indicatiui, quæ ἔσθηκα in infinitiuo manet, σῖθι,
γνῶθι.

ἔσθηκα ἰσθηκῶν

Sed ἔσθηκα ἔσθηκα, in duali ἔσθηκα plurali uocalem cor
ripiunt. ἔσθηκα, ἔσθηκα, ἔσθηκα. imperatiuus
tum præterea ultima est σ. δῖς, δῶς.

Infinitiuus

Infinitiuorum autem penultima diphthongus, δῖ
ου, δῶου.

Imperatiuus in θι, τι

IMPERatiui in θι, τίθι, τίθι, τίθι, τίθι, τίθι, τίθι, τίθι,
δι. à prima plurali, μερ uerso in δι, ἰσθαμερ ἰσθαδι. sed
τίθι, τίθι per τι non δι, de quo uide aoristum passiuum
baryton

βέβηκα βέβηκα

τίθειαι τίθειαι
τίθειαι αττικῶν

ἔτιθεσο ἔτιθεσο
ἔτιθεσο αττικῶν

τέθεικα τετέθεικα
τέθεικα αττικῶν

ἔσασκα ἔσασκα
ἔσασκα αττικῶν

ἔσασκα αττικῶν

Imperativus

iones tollunt
attici contrahunt

Optativi

Itidem dicendum in γεγῶς μεμαῶς βεβῶς, ἃ γὰρ γὰς μεμαῶς βεβῶς, quorum themata sunt, γὰς, μάς, βῶς, unde γήσω γέγκη γέγχα. μήσω μέμηκα μέμαα, βήσω βέβηκα βέβηα.

PASSIVI presentis secunda persona, τίθειαι, ἴσασο. ὅτι αττικῶν τίθειαι ἴση, ut barytonum τύπητομαι τύπη. Imperfecti similiter secunda personae ἔτιθεσο, ἴσασο, ἔδ' ἴδοσο, reiciunt σ, ac deinde crasim patiuntur. ἔτιθεσο ἔτιθεου, ἴσασο ἴσω, ἔδ' ἴδοσο ἔδ' ἴδου

Perfectum passivum uerborum in μι, corripit penultimam, actiuum τέθεικα, passivum τέθειμαι. sic ἔσασκα ἔσασμαι α breui. quae lege à τίθειαι diceretur τέθειμαι ab actiuo τέθεικα, uerum ut in actiuo, ita in passiuo scribitur per e Boeoticum, τέθεικα τέθειμαι. Aoristus primus. ἔτέθειλ, ἔσάθειλ, ἔδ' ἔθειλ, Penultima breui, à tertia perfecti Δέδοται ἔδ' ἔθει. sic à τέθειται correpta penultima dicendum erat ἔτέθειλ. sed prius duertitur in tenue τ, ἔτέθειλ.

Imperativus. τίθεσο, ἴσασο, Δίδοσο. ὅτι abiecto σ crasim atticam dicitur, τίθει τίθει, ἴσασο ἴσω, Δίδοσο Δίδοσο ut in imperfecto. Iones enim tollunt σ deinde attici contrahunt.

OPTATIVI.

Presentis ἄθειμαι, τίθειο ἄθειτο. ἴσάμην ἴσάιδο, ἴσάιτο. Διδόμην, Διδόοιο, Διδόοιτο. Perfectum uero τέθειμαι, τέθειο, τέθειτο. ἔσάμην, ἔσάιδο.

ἔσαο, ἔσατο. Δεδόμην, Δεδόο, Δεδόοτο. *in usu diphthongi ei*
 troq; penultima diphthongus, continens figuratiuam *scilicet ai optati-*
 conjugationis αι οι, ut ἔ in actiuo. duæ autē perso *hæc οι*
 ne circumflectuntur si optatiuus actiuus sit in usu, *ad ἔ δὲ ἴσται ἔσται*
 loqui accentus est acutus in antepenultima. Δυνάμην, Δύναο, Δύνατο. Δύναμαι enim receptum est, *ἄσται δύναο*
 non Δύνημι.

SVBLVNCTiui præfens, τιθῶμαι, τιθῆ, τιθῆται, *verbis istis p. 2*
 per ἦ. ἴσῶμαι, ἴσῶ, ἴσῶται, per ᾶ. Διδῶμαι, Διδῶ, *1 ἦ*
 Διδῶται, per ὦ. quorum accentus circumflexus. at ἔαμ, *2 ᾶ*
 Δύνωμαι acuitur in antepenultima, quod actiuū Δύ *3 ὦ*
 νημι non sit usitatu, ut modo dictum est in optatiuo. *Δύνωμαι ἦ*
 Alij ἔαμ ἴσῶμαι, ἴσῶ, ἴσῆται, ἔ actiuum ἴσῶ, ἴσῆς, ἴσῆ *ἦ*
 dicitur enim ἔαμ Δύνωμαι, Δύνῃ, Δύνῆται, per η. *2 ᾶ*
 Perfectum τεθῶμαι, τεθῆ, τεθῆται. ἔσῶμαι, ἔσῶ, ἔ- *3 ὦ*
 σῶται. Δεδῶμαι, Δεδῶ, Δεδῶται. Prima persona *ἦ*
 in ῶμαι, secunda ἔ tertia per ἦ, ᾶ, ὦ.

MEDII uerbi aoristus secundus, fit ab actiuo, *μεσοφ. Β γβι. πν*
 tata longa in breuem, ἔ interiecta syllaba μη, ἔδημ *ἔθην ἔθην*
 ἔθέμην. ἔδωμ ἔδόμεν. sed ab ἔσκη ἔσάμην non est in *ἦ*
 usu.

Secunda persona. ἔθεσο, ἔδσο. ἔ ἰονice ἔθεο, ἔδοο. *ἔθεσο ἔδοο*
 Demde per crasim atticam, ἔθου ἔδου. itidem in impe *ἔθου ἔδοο ἔδοο*
 ratiuo. Δέσο θεό θῆ. Δόσο Δόο Δού. *ἔδοο ἔδοο ἔδοο*
 Et quidem de uerborum coniugationibus hæc præci-
 pienda duximus, reliqua suo postea loco dicturi.

Nunc interim absolvamus ceteras partes orationis.

Pronomina primæ personæ. *Sin.* ἐγώ, ἐμῶ, ἐμοί, ἐμέ, & per aphæresim μου, μοί, μέ. *D.* νώ, νῶμ. *Plu.* ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς.

Secunda personæ. Sin. σὺ, σοῦ, σοί, σέ. *Dua.* σφῶ, σφῶν. *Plu.* ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς. Hic v illic κ.

Tertiæ personæ. Sin. ὅς, οὗ, οἱ, ἐ. *Dua.* σφέ, σφίμ. *P.* σφῆς, σφῶν, σφίσι, σφᾶς. hæc tria primitiva.

POSSESSIVA οὗτο, ἐμός ἐμή ἐμόν, meus mea meū. σός σή σόν. tuus tua tuum. ὅς, ἡ, ὅν. suus a um. νῶίτερος noster duorum, σφώίτερος & uester duorū. at de pluribus, ἡμέτερος noster, ὑμέτερος & uester, σφέτερος & suus. Quorū omnium masculina declinātur ut λόγος. neutra ut ξύλον. Fœminina triū in κ ut τιμή reliquarum quinque in ρα inflectēda ut ἡμέρα, ὁ νῶίτερος, ἡ νῶίτερα. & ita in alijs.

Demonstrativa duo

DEMONSTRATIVA duo, οὗτος hic. ἐκεῖνος ille. *Mas.* *Sin.* οὗτος, τούτου, τούτῳ, τούτῳ, ὡ οὗτος. *D.* τούτῳ, τούτῳ, ὡ τούτῳ. *P.* οὗτοι, τούτῳ, τούτοις, τῶ τούτοις, ὡ οὗτοι. *Fœm.* *Sin.* αὕτη, ταύτης, ταύτη, ταύτην ὡ αὐτή. *Di.* ταῦτα, ταύταιν, ὡ ταῦτα. *Plu.* αὐταί, τῶ τῶν, ταύταιν, ταύταις, ὡ αὐταί. *Neut. Sin.* τοῦτο, τῶ του, τούτῳ, τοῦτο, ὡ τοῦτο. *Di.* τούτῳ, τούτῳ, ὡ τῶ τῶ. *Plu.* ταῦτα, τούτῳ, τούτοις, ταῦτα, ὡ ταῦτα. *Mas.* ἐκεῖνος. *Fœm.* ἐκεῖνη. *Neut.* ἐκεῖνο, sine v declinandū ut ὁ λόγος, ἡ τιμή, τὸ ξύλον.

Atti-

PRONOMINA.

83 *Attici ad hunc
demonstrativis
τοῦτοι*

Attici demonstratiuis addunt iota acutum, οὔτοσι, του
τουί, τουτωί, τουτονί, ἐκενοσί, ἐκενοῦσι, & cetera.

In neutro autem singulari τουτόι, & sepius τῶτί. in *τουτί, τούτο
attici est*
plurali uero pro, ταῦτα dicunt ταυτί.

Relatiuum unū. αὐτός ipse, oim personarū, αὐτὸς *χελαιμὸν ἐν*
ἐγὼ ipse ego, αὐτὸς σὺ ipse tu, αὐτὸς ἐκεῖνος ipse ille.

Mas. αὐτός. Fem. αὐτή. Neut. αὐτό. ut ὁ λόγος, ἡ τι
μή, τὸ ἔνλογον. Neutrum αὐτό sine v ut τούτο et ἐκεῖνο.

Composita tria, ἐμαυτὸς meipsum, σεαυτοῦ tui *Composita tria*
ipsius, ἐαυτοῦ sui ipsius. carent autem nominatiuo.

Primæ personæ Mascu. ἐμαυτῶ, ἐμαυτῶ, ἐμαυτῶ *ἐμαυτοῦ*
Fem. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῆ, ἐμαυτῆ. Neutra ἐμαυτοῦ,
ἐμαυτῶ ἐμαυτό.

Secundæ personæ, σεαυτοῦ, σεαυτῶ, σεαυτῶ. σεαυτῆς *σεαυτοῦ*
σεαυτῆ, σεαυτῆ. σεαυτοῦ, σεαυτῶ, σεαυτό. & p cetera
sim σεαυτοῦ, σεαυτῶ, σεαυτῶ, & cetera.

Tertiæ personæ, ἐαυτοῦ, ἐαυτῶ, ἐαυτῶ. ἐαυτῆς, *ἐαυτοῦ*
ἐαυτῆ, ἐαυτῆ. ἐαυτοῦ, ἐαυτῶ, ἐαυτό.

Cumq; duo præcedentia tantum habeant singulas *ἐαυτῶν dimf.*
re, hoc etiam declinatur pluraliter, & coniunctim *ἐαυτῶν αὐτῶν*
diuisim. ἐαυτῶν & σφῶν αὐτῶν. ἐαυτοῖς & σφίσι
αὐτοῖς. ἐαυτοῖς & σφῶς αὐτοῖς. sic ἐαυτῶν, ἐαυ
τοῖς, ἐαυτέ. ἐαυτῶν, ἐαυτοῖς, ἐαυτά. Et huius quæ
dam plurale in omnes quoque quadrat personas. ἐαυ
τῶν nostrum uestrum, ui ip, orum. ἐαυτοῖς nos uos
seipfos.

αὐτοῦ ἢ αὐτῶ
ἢ ἀφ' αὐτοῦ

84

PRONOMINA.

Sic et interdum singulariter, ἐαυτοῦ, tui ipsius. ἐαυτῶν
te ipsum. Cum reperiuntur, aspirata αὐτοῦ, αὐτῶ, αὐ-
τόν, et similia, aphæresis est pro ἐαυτοῦ ἐαυτῶ, ἐαυ-
τόν.

pronomina infinitiva
δεῖνα quidam

INFINITIVM pronomen uocant, ὁ δεῖνα quidam.
et sic declinatur.

Mas. ὁ δεῖνα, τῷ δεῖνῳ, ἄν δεῖνι, τὸν δεῖνα.

Fæm. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνῃ, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα.

Neu. τὸ δεῖνα, τῷ δεῖνῳ, ἄν δεῖνι, τὸ δεῖνα.

Declinatur etiam. ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνατος, ἄν δεῖνα-
τι. et ὁ δεῖνα, τῷ δεῖνῳ. et ὁ δεῖνε, τῷ δεῖνῳ, ἄν
δεῖνι, τὸν δεῖνα, apud Poetas.

Articulus duplex

ARTICVLVS duplex.

Præpositiuus. ὁ ἢ τὸ. quem antea declinauimus.

Subiunctiuus, ὅς ἢ ὅ. ualens relatiuum qui quæ quod.

Mas. Sim. ὅς, οὗ, ᾧ, ὅρ. Dua. ᾧ, οἶρ. Plu. οἱ, ᾧρ, οἷς, οὖς.

Fæm. Sim. ἡ, ἧς, ἧ, ἧρ. Dua. ᾧ, αἶρ. Plu. αἱ, αἶρ, αἷς, αἶς.

Neu. Sim. ὃ, οὗ, ᾧ, ὅ. Dua. ᾧ, οἶρ. Plu. αἶ, αἶρ, οἷς, αἶ.

in aduer. vocat.

Datiuus ᾧ aspiratur. aduerbium autem uocandi ᾧ, le-
nem habet spiritum, nec iota subscriptum.

τῶ pro τίνι

PRÆPOSITIUI articuli, pro interrogatiuis sumit

tur. τῶ pro τίνι cui? et pro infinitis, εἰ τῶ pro εἰ τίς

τὸν ἢ τοῦτον

visi cui. Capiuntur et pro demonstratiuis pronomina

bus, τὸν pro τοῦτον hunc. τὴν pro ταύτην hanc. Id

ὅδε pro οὗτος

quod crebrum est adiectis coniunctionibus δε et γε,

ὅδε ἢ ἡδε τὸδε, ὅγε ἢ ἡγε τὸγε. pro οὗτος αὐτὴ τοῦτο.

Itidē

Itidem in reliquis casibus. τούτ' ἐ τῶδ' ἐ τόνδ' ἐ, pro
 τούτου τούτῳ τούτῳ.

Attici pro ὅδ' ἐ τὸδ' ἐ dicunt ὅδ' ἢ τὸδ' ἢ. *pro τούτῳ διὰ τὴν ἄσπιν*
 SVBLunatiui articuli componuntur cum nomine *τούτῳ*
 infinito τῆς τινός. Masc. ὅσις, ὄτινος, ὄτινι, ὄτινα. *Compositio ἄσπιν*
 Foemini. ἡτίς, ἡσινος. Neutrū. ὅτι, ὄτιν' ὄ. *ἢ τὸδ' ἢ*
 autem ὅ, τι, per distinctiunculam, ut differat à coiun- *ὅ, τι, ἢ, ὄτι*
 ctione ὅτι quod: Additur ἔ περ, ὅπερ, ἢ περ, ὅπερ. *ἢ περ*
 qui quæ quod.

PRAEPOsitiui articuli officium est, rem certam *officiū præpositiui*
 significare, ἀπὸδ' ὄ μοι δ' βιβλίον, redde mihi li-
 brum, nempe istum certum de quo inter nos constat.
 Quanquā Attici ornatus gratia nunc addant articu-
 lum, nunc rursus auferant. Habent præterea locum *ὅ, τι, ἢ, ὄτι*
 in diuisionibus adiuncta coniunctione μὲν ἔ δέ. ut ἄ
 μὲν, ὃ δέ, hic quidem, ille autem. τὸν μὲν τὸν δέ. hunc
 quidem, illum uero.

Tres orationis partes, aduerbium, coniunctionē,
 ἔ præpositionem, breuiter perstringemus. nam auto-
 rum lectione præstat eas discere, quàm præceptioni-
 bus Grammaticis.

A Duerbiorum significationes sunt uariae. Τέπο *Aduerbia*
 ris, νῦν nunc, τότε tunc. Loci, ἐνταῦθα hic,
 ἐκεῖθεν illinc, δεῦρο huc. Qualitatis, εὖ bene κακῶς ma-
 le. Quantitatis, ἄπαξ semel, Δίς bis. ἔ cætera oia
 quemadmodum apud Latinos.

In ab

In ov

In si

In iunctio adverbis

Coniunctio

Prepositio mono. sup. diss. duodecim

Ex adverbis

Qualitatis adverbia plurima sunt à genitio plurali. τῶ σοφῶν sapientum, σοφῶς sapienter. καλῶν καλῶς pulchre. Alia in Dor excunt. κυνίσῳρ canine. βοτῆσῳρ racematim. Quedam in si. ἔλακισι Græc. ῥωμαῖσι rhomane.

Cum adverbis numerantur, quæ uocamus interiectiones. ἰὼν hei, οἰμοὶ hei mihi. βαβαὶ παρὰ.

CONIUNCTIONES sunt Copulatiuæ. καὶ, δέ, τε, καί. Disiunctiuæ. ἢ, ἢτοι. Continuatiuæ. εἰ, εἰπεὶ. Subcontinuatiuæ. ἐπεὶ, ἐπειδὴ. Causales. ἵνα, ὅπως, ὥστε, ὅτι, διότι. Dubitatiuæ. ἄρα, μὲν, ἔτι. Quæcunque præterea de significationibus coniunctionum dici solent.

PREPOSITIONES monosyllabe sunt sex, ἐν, ἐίς, uel ἐς, ἐκ uel ἐξ, πρὸς, πρὸς, πρὸ, pro quo Attici εἰς in compositis.

Disyllabe duodecim. ἀνά, κατά, διά, μετά, πρὸς, ἀντι, ἐπι, περι, ἀμφι, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ.

Consonantem præcedit ἐκ, uocalem δὲ, ἐκ γῆς, δὲ αὐτοῦ.

Hactenus de partibus orationis ea conscripsimus, quæ Græcas literas auspiciantibus, omnino putamus necessaria. Et citra quorum cognitionem frustra legendis autoribus operam impendant. Nunc quæ præterea dicenda sunt de nomine et uerbo, carptim et breuiter adnotabimus.

Adiectio

Tertie declinationis masculini os puri, aut ros fœ-
minimum est α. nō puri κ. neutrum semper ορ. ὁ ἅγιος, ἅγια
ἡ ἅγια, δ' ἅγιον. ὁ ἀνθηρὸς, ἡ ἀνθηρὰ, δ' ἀνθηρὸν. ὁ κα-
λός, ἡ καλή, τὸ καλόν. *excipere* ὁ ὄγδοον, ἡ ὄγδοή
per κ.

Attici os cōmuniter accipiunt, maxime in compositis *composita* φησὶν.
et derivatis. ὁ κῶλῃ ἢ φιλόσοφον, πᾶμφιλον, τὸ
φιλόσοφον, πᾶμφιλον. ὁ κῆν ἢ κόσμιον, δ' κόσμιον.

Quarte declinationis commune os, neutrum ωρ. ὁ εὐγεωρ, τὸ εὐγεωρ.
ἡ εὐγεωρ.

Quinta commune κρ. τὸ ἐρ. ὁ κῶλῃ ἢ τέρεμ, τὸ τέρεμ
Commune ωρ, neutrum ορ. ὁ εὐδαμωρ, τὸ εὐδαμωρ.

Commune sic comparatiua. ὁ κῆν ἢ μείζωρ, δ' μείζον.

Masculinum as fœmininum αινα, neutrum αυ. ὁ μέλας, ἡ μέλαινα, τὸ μέλαρ, τάλαιρα.
λας, τάλαιρα, ἡ μέλαινα, τάλαιρα. τὸ μέλαρ, τάλαιρα.

sed ὁ πᾶσις ἢ πᾶσα, τὸ πᾶσι. sic composita ἅπασ, σύνμα *Εὐπῆχο*
πασ.

Masculinum εις, ἡ ειασα, τὸ ἐρ. ὁ χαρῖεις, ἡ χαρῖεασα, ὁ εἰβ ἢ εἰβαλὸν
τὸ χαρῖερ.

Commune κς, δ' ες. ὁ κῆν ἢ ἀληθῆς, δ' ἀληθές.

Commune ις compositum, τὸ ι. ὁ κῶλῃ ἢ εὐχαρῖς, φιλόχαρῖς, τὸ εὐχαρῖον.

Mas. us, ἡ εια, δ' υ. ὁ γλυκῆς, ἡ γλυκῆα, δ' γλυκῆ.

Commune us, τὸ υ. ὁ καὶ ἢ ἄδακρυς, δ' ἄδακρυ.

Commune ους, τὸ ουρ. ὁ κῆν ἢ πολύπους, δ' πολύπουρ.

δὴ τὸ μακρ.

Substantia fem
Sabina

ὁ δὲ πολὺς
ἢ δεκάσις.

Cardinalia

εἰς μία ἐν

τίββαρε

regula

οἱ διακόσιοι
αἱ διακόσιαι
τα διακόσια

Pauca trium generum sub una uoce. ὁ ἢ τὸ ἄπαρ, μά
κρας: *Fœmininū habent et substantiua.* ὁ λέων. Δρά
κων. Δεράπων. ἢ λέαινα, Δράκαινα, Δεράπαινα. ὁ
Βασιλεύς, ἄναξ, ἢ Βασιλισσα, ἄνασσα. ὁ ψάλτης, ἢ
ψάλξις. ὁ παρακοίτης, ὁ παρακοίτις. ὁ Δεωότης
ἢ Δεωότης, et Δεωπιονα.

C NUMERALIA cardinalia.

Sing. Mas. εἷς, ἐνός, ἐνί, ἕνα. *unus unius uni unum.*
Fœmi. μία, μιᾶς, μιᾶ, μίαρ. *Neutrū* ἕρ, ἐνός, ἐνί, ἕρ.
Dualia. δύο duo et δύο attice. Δυοῖρ et Δυῖρ pro
fœmis. *Pluralia Communia.* τρεῖς, τριῶν, τρισί, τριῶν
tres trium tribus. *Neutra.* τρία, τριῶν, τρισί, τρία
tria trium tribus.

Sic οἱ αἱ τέσσαρες, τὰ τέσσαρα, quatuor. τῶν τεσσά
ρων. τοῖς ταῖς τοῖς, τέσσασι. τοῦς ταῖς τέσσαρες, τὰ
τέσσαρα. *A quatuor usq; ad centū sunt ideclinabilia.*
πέντε quinque; ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτώ, ἐννέα, δέκα decē. ἐνδέκα
δώδεκα, δεκατρεῖς, δεκατέσσαρες, δεκαπέντε, δε
καἕξ, δεκαεπτὰ, δεκαοκτώ, δεκαεννέα, εἴκοσι viginti.
εἴκοσιῖς, εἴκοσιδύο etc. τριάκοντα, τεσσαράκοντα,
πεντήκοντα, ἑξήκοντα, ἑβδομήκοντα, ὀγδοήκοντα,
ἐννεήκοντα, ἑκατόρ centum. *hinc iam declinantur.* οἱ
διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ διακόσια. *ducēti et tā.*
τριακόσιοι, τεσσαρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι,
ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι mille. *δι*
χιλιοι, τριχιλιοι, τετραχιλιοι, πενταχιλιοι, ἑξα
χιλιοι

κισχίλιοι, ἐπτακισχίλιοι, ὀγδοακισχίλιοι, ἐννεακισχί-
 λιοι, μύριοι *decies mille*, Δισμύριοι, Τρισμύριοι, et ita
 in reliquis.

Ordinalia. πρῶτ⊕ *primus*, Δεύτερος, τρίτ⊕, *tertius*,
 τέταρτ⊕, πέμπτος, ἕκτος, ἑβδόμος, ὀγδοός, Δέ-
 κατ⊕ *decimus*. ἐνδέκατος, Διοκαίδέκατ⊕, Ξισ-
 καιδέκατος, &c. εἰκοσός *vice simus*, εἰκοσός πρῶ-
 τος, εἰκοσός Δεύτερος &c. Τριακοσός, τεσσαρακο-
 σός, πενηκοσός, ἑξηκοσός, ἑβδομηκοσός, ὀγδοηκο-
 σός, ἐννεμηκοσός, ἑκατοςός *centesimus* Διακοσιοσός,
 τριακοσιοσός & cetera. χιλιοσός *millesimus*, Διο-
 χιλιοσός, μυριοσός, *decies millesimus*. Δισμυριοσός,
 & sic deinceps.

GRADVS comparationis.

De Comparat.

Comparatiuus in τος. *Superlatiuus* in τατ⊕
 Quæ uero terminationes adiectiuorum admittant cō-
 parationem, & qua ratione, aut litera tollatur, aut uo-
 calis permutetur, planum est ex sequentibus exēplis,
 quæ in singulis terminationibus, collocauimus loco
 præceptionum.

ος	ἐνδοξος,	ἐνδοξότερος,	ἐνδοξότατ⊕.	οδ
	πρᾶος,	πρᾶότερος,	πρᾶότατ⊕.	
	σοφός,	σοφώτερος,	σοφώτατ⊕.	
ων	σώφρων,	σωφρονέστερος	σωφρονέστατος.	ων
ας	μέλας,	μελάντερος	μελάντατ⊕.	αδ
εις	χαρίεις,	χαριέστερος,	χαριέστατ⊕.	ειδ

ηβ εὔσεβής, εὔσεβέσερθ, εὔσεβέσαιθ.
 ουβ ἀπλοῦς, ἀπλοῦσερθ, ἀπλούσαιθ.
 υβ εὐρύς, εὐρύτερθ, εὐρύνταιθ.
 ὠτῆροβ ρω
 ὀτῆροβ ρω
 Ex or̄ precedente longa uocali, uel natura uel positio-
 ne, fit οπερθ ρω οταῖθ, per omikron̄, ut εὔροξθ
 ρωξᾶθ. alioqui si praet̄ breuis, per ωπερθ ρωτα
 τορ, ut σοφός.

At κενός, κενότερθ, κενόταῖθ. σενός, σενότε-
 ρος, σενόταῖθ.

Ὀρατατία
 Ανομοία
 ἀγαθός

IRregulariter comparantur. ἀγαθός, comparati-
 uis ἀμείνω, ἀρεῖω, βελτίω, κρείττω, λωῖω. su-
 perlatiuus ἄρισθ, βέλτισθ, κρείτισθ, λωῖσος,
 ρω quandoq; ἀγαθώταῖθ. κακός, compa. κακίω,
 χεῖρω, χειρεῖω, superlat. κάκιεθ, χείρισθ.
 καλός, καλλίω, κάλλισθ. ἀίχρός, αἰχίω, αἰχί-
 σος.

χαχός

ἀιβχρός

ἐχθρός

ραδίοβ

λάλοβ

φιλοβ

μέγαβ

πολυβ

μαθενηα ὀτῆροβ

ζυροβ

ταχυβ

μικροβ

ἐχθρός ἐχθίω, ἐχθισθ. ῥάδιθ, ῥάω, ῥᾶσθ.
 λάλοθ, λαλίσερθ, λαλίσαιθ. εἰλοθ, εἰλο-
 ρος, εἰλοταῖθ.

per syncopen pro φιλώπερθ, φιλώταῖθ.

μέγας, μείζω, μέγισθ, πολυός, πολέων, πολῖσος.
 Hec, βαθύς, βαθυός γλυκύς ἰσχύς, παχύς, ταχύς, ὤ-
 κύς, habent υπερθ ρω υπαῖθ ut εὔρυσ uel ἰωρ ρω
 σος, βαθίω. βάθισος. ceterū ταχύsetiã facit θάσωμ.
 μικρός, μικρότερος, μικρόταῖθ. uel comparatiuis
 ἐλάχισθ, ἡτήω, μείω. superlatiuus ἐλάχισθ.

Coma

Comparatio ex substantiis, κέρδ' ὁ, κέρδ' ἴωρ, κέρ-
 Δις ὁ, Etiam in uerbis locum habet. βάλω, βέλτε-
 ρος, βέλτις ὁ. φέρω, φέρτερος ὁ, φέρτις ὁ, φέρι-
 σος, ἔ φέρταί ὁ.

In adverbis. ἄνω ἄνώτερος, ἄνώτατος. κάτω, κατώ-
 τερος, κατώτατος. μάλα, μάλλον, μάλις. πόρρω, ἄνω χάλω
 πορρώτερος ὁ, πορρώταί ὁ. πέρα, περαιτέρω, περὶ πάλαι πόρρω
 ραταίῳ. ἐγὼ, ἐγώτερος ὁ, ἐγώταί ὁ, καὶ ἐγώ, πέρα ἔγγυς
 ἔγγυς ὁ. ἔξω, ἔξώτερος ὁ, ἔξώταί ὁ.

In participio, ἐξώμενός ὁ, ἐξώμενός ὁ, ἐξώ-
 μένός ὁ. ῥητιο. Comp.
 ἔξώμενος ὁ

In prepositionibus, ὑπέρ, ὑπέροχος, ὑπέροχός ὁ
 πρό, πρότερος, πρόταί ὁ. ἔ eliso τῶ facta ἄ; crasi, κερπὶ σὺρα-
 πρῶταί ὁ, πρῶταί ὁ. πρὶ πρό

VERBALIA.

Proficiscuntur à personis perfecti passivi, ablata
 augmento. Verbalia
 ἡο φορμάτ

Α prima personi fiunt finita in μα, ἔ μοσ. πῆ-
 πραγμαί, ἔ πρᾶγμα. ἔφαλμαί, ὁ φάλμός.

Α secunda id. λέλεξαί, ἢ λέξις ἔ ια, sed ferè cum
 α ευ Δυε. κέρχισαί, ἀκρίσιαί. τέταξαί, ἀταξία. πῆ-
 πρᾶξαί, Δυπρᾶξία.

Α tertia τῆε, τοε, τῆε, τῆριον, τῆριον πεποιήται ὁ
 ποιητής. ἠκούσαί ὁ ἀκούσός. κηχάρακταί, ὁ χαρακτής
 πῆ ποισαί, ὁ ποτήριον. Διδίδακταί, ὁ Διδάκτῆριον.
 Εἰ

γραφῶν γερν Et ab hac persona formantur illa in εον. quae tanquam
γραφῶν γερν gerundia sunt. γέγραπται, γραπῆορ scribendum est.
γραφῶν γερν quod si tribus generibus uariantur, ueluti gerundia
γραφῶν γερν fuerint, ὁ γραπῆος, ἡ γραπῆα, τὸ γραπῆορ, scriben-
γραφῶν γερν dus a um.

IN DECLINATIONES

simplices.

ἁρμῶν ἁρμῶν **PRIMAE** declinationis nomina in ας quaedam
ἁρμῶν ἁρμῶν recepto more genitiuum faciunt in α δωμάς δωμά.
ἁρμῶν ἁρμῶν sic ἀννίβας, πυθαγόρας, πατραλοίας, ἀρχίτας, &
ἁρμῶν ἁρμῶν item alia consimiliter. Vocatiuus nominum in τας exit
ἁρμῶν ἁρμῶν in α breue, τοξότης, ἵππκλάτης, τροφήτης. ὡς τοξότα
ἁρμῶν ἁρμῶν ἵππκλάτα, τροφήτα. sic gentilia. σκυῖθες, ὡς σκυῖθα.
ἁρμῶν ἁρμῶν & poëtica in τως. κυνώπης, ὡς κυνώπα. & cōposita
ἁρμῶν ἁρμῶν ex uerbis μετρώ, πωλώ, τρίβω, γεωμέτρης, βιβλίω
ἁρμῶν ἁρμῶν πώλης, παιδογίβης, ὡς γεωμέτρα. &c.

ἀθηνῶν ἀθηνῶν **SECUNDAE** declinationis nomina ἀθηνῶν, ναυσικά
ἀθηνῶν ἀθηνῶν & μνά, seruant α in genitiuo & datiuo. ἀθηνῶς, ἀθη
ἀθηνῶν ἀθηνῶν νῶ, &c. fiunt enim per crasim à desinentibus in α πρῶ
ἀθηνῶν ἀθηνῶν rum. ἀθηνῶα, ναυσικάα, μνάα,

τρίτου τρίτου **TERTIAE** declinationis neutra in ον, abijciunt v
τρίτου τρίτου more attico, ἄλλο, πηλικούτο, τοιοῦτο, τοσοῦτο. sic
τρίτου τρίτου pronomina τοῦτο, ἐκείνο, αὐτό. interdum hæc habent
τρίτου τρίτου ν, τοιοῦτον τοσοῦτον.

νεῶς νεῶς **QUARTA** declinationis nomina deducta ex
νεῶς νεῶς ὁς tertiæ mutant α penultimam longā in ε, νεός, νεός.
νεῶς νεῶς λαός,

λαός, λεώς. *Quinq; etiam accusativum faciunt sine*
v. ἄθως, ἄθω. εώς, εω. κέως, κέω. κῶς κῶ. λαγῶς, λαγῶ.

Unum quoq; in ως neutrum est. τὸ χρέως, ἢ χρέω.
Dativus singularis declinationum simplicium, semper nota dñ
per est diphthongus impropria, α η uel ω.

QUINTAE declinationis nomina, ὁ πατήρ, τὸ πάτερ
πατέρ, ὅ πατρός, τὸν πατέρα tantum. ἢ μήτηρ
μήτηρ, ὅ μητρός, τὴν μητέρα tantum, ad dif-
ferentiam nominum ἢ πατέρα, ἢ μητέρα.

Composita quaedam polysyllaba in ων, faciunt uo-
cativum or, accentu retracto in antepenultimam. ὁ
ἄπολλω, ὡ ἄπολλον. *Monosyllaba circumflexa in*

ης, genitiuum formant ablato σ. ὁ Δρῆς, τὸν Δρῆ. ὁ Ξῆς, ἢ τῆ
τῶ τῆ. sic ποδῆς, ποδῆ. *Idem faciunt diminutiva cir-*
cumflexa in ῶς, ὁ καμῶς, τὸν καμῶ, ἄ καμῶ, τὸν κα
μῶ. ὁ Διονῶς, ὁ κλαυσῶς.

Nomen ὁ ἰκσοῦς, τὸν ἰκσοῦ, ἄ ἰκσοῦ, τὸν ἰκσοῦ.

IN CONTRACTIONS.

PRIMAE declinationis contractorum accusati-
vius εα ὅ per crasim η, sed quorum nominativus de-
sinit in ης purum, etiam contrahuntur in α. ευφυῆς, ευφυῆς
ευφυῆς ευφυῆ uel ευφύα. ὑγιῆς, ὑγιῆς ὑγιῆ uel ὑγιᾶ.

Contrahuntur etiam nomina in οος in omnibus ca-
sibus. *Sim.* ὁ νόος νόος, τὸν νόου νοῦ, ἄ νόω νοῶ, τὸν νό-
ον νοῶ, ὡ νόε νοῦ. *Dua.* τῶ νόω νόω accentu acuto, τοῖμ
νόωμ νοῶμ, Pl. οἱ ὡ νόοι νοῖ, ἢ νόωμ νοῶμ, τοῖς νόοις νοῖς.
τὸν

τοὺς νόμους νῆς. Sic ῥόος, πλόος. Et adiectiua ἀπλόα
 Διπλόος, quorum fœminina et neutra, similiter ubi-
 que contrahuntur.

ἀπλόα

Fœm. ἡ ἀπλόη ἀπλή, τῆς ἀπλόης ἀπλῆς, τῆς ἀ-
 πλόῃ ἀπλή, τῶ ἀπλόῃ ἀπλήμ, et ita deinceps.
 Neut. τὸ ἀπλόον ἀπλοῦν, τοῦ ἀπλόου ἀπλοῦ et co-
 tra ut in masculino, τὰ ἀπλόα ἀπλόα.

νευκατῶν
 ὄσον ὄσων

Neutra uero in εομ sic inflectuntur per crasim.

Sin. δὲ ὄσον ὄσων ἢ ὄσεου, ὄσων, τοῦ ὄσεω ὄσων.

Dua. τῶ ὄσεω ὄσῳ acuto accētū, τοῖμ ὄσεοιμ ὄσοιμ. τὰ
 ὄσεά ὄσᾶ. Genitiuus et datiuus ut in masculino.

χρυσῶν χρυσῶν
 ἀργυρῶν ἀργυρῶν

Sic χρυσῶν, ἀργυρῶν, χαλκῶν, à finitis in εος χρυ-
 σῆος, ἀργυρῆος, χαλκῆος. pro χρυσοῦς, ἀργυροῦς,
 χαλκοῦς. irregulariter enim accentus locū suum non
 seruauit.

Fœminina χρυσῆ, ἀργυρᾶ, χαλκῆ. Neutra χρυσῶν,
 ἀργυρῶν, χαλκῶν.

ἄστυ ἄστυος
 ῥῆστυ

Neutra in υτ ἄστυ ἄστυος, δὲ ῥῆστυ ῥῆστυος, licet flectā-
 tur per εος, nuquam tamen contrahuntur.

ἄστυος ἄστυος

Acuta in υς, τοῖ εος, crasim patiuntur in datiuo singu-
 lari, nominatiuo accusatiuo, et uocatiuo plu. ὁ ἄστυος,
 τοῖ ἄστυος, τοῦ ἄστυος, τοῖ ἄστυος, οἱ ἄστυοι, τῶ ἄστυοι,
 οἱ ἄστυοι, τῶ ἄστυοι. Sed υς ους, contrahitur in nominatiuo ac-
 cusatiuo et uocatiuo plurali. ὁ βότρυς, τοῖ βότρυς,
 οἱ βότρυς, τῶ βότρυς, οἱ βότρυς, τῶ βότρυς, οἱ βότρυς,
 τῶ βότρυς, οἱ βότρυς, τῶ βότρυς, οἱ βότρυς, τῶ βότρυς.
 facta crasi in υ. sic νέκυς, σάχυς.

ὁ βότρυς

Impari syllaba in oue similiter contrahuntur in tribus illis casibus pluralibus. ὁ βῶς, τὸ βοῦς, οἱ εὖ βῶες βῶες, τοὺς βῶας βῶες. Accusatiuus quoq; singularis reperitur τὸν βοῦν, ut νοῦν, ab ὁ νοῦς, τὸν νοῦν, τὸν νοῦν.

Comparatiua in ωρ contrahuntur in accō singulari cōmunis generis, tribus casibus pluralibus in omni genere nō accō εὖ ut ὁ. prius autem eliditur v, ac deinde fit crasis ex ο εὖ sequente uocali.

μείζονα, μείζω

ὁ κῆρ ἢ μείζωρ, τὸ κῆρ ἢ μείζων, τὸν κῆρ τῆ μείζονα μείζονα μείζω. οἱ αἱ εὖ μείζονες μείζονες μείζονες. τοὺς κῆρ τὰς μείζονας μείζονας μείζονες (nō μείζωες, ut τοὺς βῶας βῶες non βῶες, quod accusatiuus pluralis quintae declinationis semper cōtrahatur ut nominatiuus) τὰ εὖ μείζονα μείζονα μείζω.

ἄξιον ῥ. γμῆς δε. ῥυθασίτ. ut nōtis

Sunt et aliae terminationes in quinta declinatione, per crasim factae. ὁ πλακοῦς πλακοῦν, ex πλακός

πυλακοῦς

εἰς πλακοῦν, sic ὁ σιμοῦς, ἢ ὄπους, ἀμαθοῦς

Ζηνηεῖς Ζηνηεῖν

Et ὁ ἄμῆς ἄμῆν, ex ἄμῆεις ἄμῆεν, Et in ἤς

circumflexa facta ex ἕας τὸ κῆρ κῆρος, τὸ σῆρ σῆρος, ἀχίς χῆρ

κῆρ κῆρος, σῆρ σῆρος. Et τῶς τῶν, ἀ τῶς τῶν

κῆρ κῆρος, σῆρ σῆρος. Et τῶς τῶν, ἀ τῶς τῶν

τῶς τῶν

Singulariter masculina sunt. Δεσμός, ἐρετμός, ζυγός,

ὄβ. τμα

κύκλος, λύχνος, μοχλός, νῶτος, σταθμός, βράχηνος

In sing. m. p. f. in

pluraliter neutra. Δεσμά εὖ c. reperimus tamen etiā

ὁ δὲ γρόβ. τὰ οὖν

κύκλους, λύχνους. Sic foemina Δίφρος κέλευθος, εὖ

ἢ Δίφρον τὰ Δίφρον

κῆρ κῆρος, σῆρ σῆρος. Et τῶς τῶν, ἀ τῶς τῶν

ἢ Δίφρον τὰ Δίφρον

τῶς τῶν.

quatuor sunt nomina fœmina
in articulo. masculina sunt
duo christi.

ADNOT. IN NO.

Hec fœminina. ἡ γυναῖξ, ὁ δ' ὄξ, πόλις, χεῖρ, in
nominatiuo, & accusatiuo dualis numeri, sunt generis
masculini τῶ γυναικέ, ὁ δ' ὄ, πόλιε, χεῖρε.

quidam sunt nomina
declinatione variata

Declinatiōne variant. Δάρκς, κόμκς, μύκς, & Δάρου
& Δάρκτ & c. ὁ ἄρκς, τοῖ ἄρξ, ἄρκτος, uel ἄρξος.

casus parisyllabicos
ton dyphthongarum

Propriā nomina primæ circumflexorum, habent in
terdum casus parisyllabicos. ὁ ἄρισοφάνκς εὐς, & ἄ
ρισοφάνκρ, & οἱ ἄρισοφάνοι, τοὺς ἄρισοφάνκας.

Composita ab ἔτος
sunt ut τὰ ἔτο
σιν ἔτος

Sic composita ab ἔτος. ὁ ἐπῆαέτκς εὐς, οἱ ἐπῆαέτκ
ἐπῆαέτας.

quidam in ως, quartæ uel quintæ
uocis aut τῶ ως. sic γέλως, ἔρως, τῶ ωτος, uel τῶ ω.

Quedam in ως, quartæ uel quintæ, ἦρως, μίνως, τῶ
ωος aut τῶ ω. sic γέλως, ἔρως, τῶ ωτος, uel τῶ ω.

Composita à τῶος
sunt ὁ δὲ δὲ βίβου

Etiam ὁ νοῦς τῶ νοῦ, uel ὁ νοῦς τῶ νοῦς, ut βούς βούος.
Composita à τῶος, habent ὁ δὲ δὲ uel ὅ. Δίπους, Δίπο
δος Δίπου. sic τρίπους, ἐπῆαέτς, οἰδίπτες. quod &

ἐπιπῶδος
est a γῆ

οἰδίπῶδκς οἰδίπῶδου, **S**æpe namq; à genitiuo im
parisyllabico, formatur nominatiuus, qui declinatur pa
risyllabice. ὁ ἐπῆαέτς, τῶ ἐπῆαέτδος. unde ὁ ἐπῆα
έτδος ἐπῆαέτδου. ὁ μάκτερς μάκτερος & ὁ μάκ
τερος μάκτερου. ψίθυρς ψίθυρς & ὁ ψίθυρος ψίθυρου.

διουσι nominatiui
μακάρ, μακάρτ

Et alioqui diuersus est nominatiuus, ὁ μάκκς μάκ
κς, uel μάκκς μάκκς τ & . uel μακκάρτ & μακκ
άρτ, & alia quorū. & Δάκκς Δάκκς, & Δάκκς
τῶ Δακκίου.

ὁ μωσῆς
ὁ μωσῆς

ὁ μωσῆς, τῶ μωσοῦ. uel ὁ μωσῆς & μωσῆος. quod
etiam per u scribitur, μωσῆς, χιωνῆς.

ὁ μωσῆς
ὁ μωσῆς

Et alioqui diuersus est nominatiuus, ὁ μάκκς μάκ
κς, uel μάκκς μάκκς τ & . uel μακκάρτ & μακκ
άρτ, & alia quorū. & Δάκκς Δάκκς, & Δάκκς
τῶ Δακκίου.

ὁ μωσῆς
ὁ μωσῆς

ὁ μωσῆς, τῶ μωσοῦ. uel ὁ μωσῆς & μωσῆος. quod
etiam per u scribitur, μωσῆς, χιωνῆς.

ὁ μωσῆς
ὁ μωσῆς

ὁ μωσῆς, τῶ μωσοῦ. uel ὁ μωσῆς & μωσῆος. quod
etiam per u scribitur, μωσῆς, χιωνῆς.

HETEROCLITA.

τὸ γόνου, ἢ γόνουος, ἔ metathesi γονός. ἔ τὸ γόνας
γονάτος. τὸ Δόξου, Δόξουος ἔ Δοξός, ἔ τὸ Δόξας Δόξου
ξάτ. uel Δούξας Δουξάτος. etiam Δόξος Δόξεος.
ἔ crasi Δόξους.

χείρ χειρός χερός

Genitiuus quosq; interdum uariius est, eiusdem nomi
natiui. ἢ χείρ, φηί χειρός, ἔ poetice χερός, unde re
ceptus datiuus pluralis τὰς χερσί, ἔ genitiuus
dualis τῶν χεροῖν. λυγξ λυγός singultus, λυγξ
λυγός lynx.

ἑνὸς ἡ αὐτοῦ

Quandoq; diuersa nomina eiusdem rei, sed casus
partim sumuntur ab uno, partim ab alio.

ἢ γυναιξ inusitatum, pro quo ἢ γυνή, ἢ γυναικός, τῆ γυναιξ γυνή
γυναικί, τῶν γυναικῶ, ὦ γυναι sine ξ. ut quandoq; γονὴ ἔνδε
ὦ ἄνα ab ἄναξ, τὸ γάλα, τῶν γάλακτι ἔ ab inusitato

γάλαξ, nam tria ἄναξ νύξ ἔ γάλαξ, genitiuum has
bent in κορ, sed adest pleonasmus literæ τ, ἄνακτι ἔ τρια διὰ τὴν φωνήν
νυκτός, γάλακτος.

ἄναξ νύξ γάλαξ
ἕνα διὰ τὴν φωνήν
ῥησιμῶς λέο.

ὄξενε, τῶν Διός, θεῖ Δί, τὸν Δία, ὦ ξενε.

ξενὸς τοῦ Διός

τὸ ὕδωρ, ὕδατος, ab ὕδρα. etiam ἔ ὕδωρ, ὕδωρ.

ὕδωρ ab ὕδατ

ὄ πολνε, τὸν πολύν, ἔ neutrum τὸ πολύ. reliquos
omnes casus in quouis genere ac numero, sumit ab inu
sitato nominatiuo πολλός, τῶν πολλῶ, θεῖ πολλῶ,
ἢ πολλί, φηί πολλῆς, τῆ πολλῆ. ἔ sic demceps.

πολὸς πολλῶ
πολλὴ πολλῶ

ὄ μέγας, τὸν μέγαμ, ἔ neutrum τὸ μέγα. Cetera

μεγὰς
μεγάλος. λυ

omnia per tria genera ἔ totidem numeros, accipiuntur
ab inusitato nomine μεγάλος, τῶν μεγάλου θεῖ

μεγάς

ἤλυθα, ἐλήλυθα. ἐτοιμάζω, ἠτοίμακα, ἐτητόμνηκα.
 ἀκούω, ἠκούσα, ἀκίκοα.

At ἐρέιδω, ἤρεκα, ἐρήρεκα, ἐρήρεσμαι, ἐρήρειδα, ut
 differat ab ἐρήρικα uerbi ἐρίζω.

Verbū ἐδῶ, ἠκα, ἐδῆκα, et interiecta syllaba Δο, ἐδῆκα
 Δοκα, πασιuum ἐδῆδομαι. sic ἄγω assumit γο. ἠχα
 ἄγνηχα, ἀγῆγοχα. sed euphonia tollit γ. ἀγῆγοχα.

Inceptis ab ο uel ω, prateritum atticum praefigit ε. ε τ ο ω
 ὄραω, ὄρακα, ἐώρακα. οἶπα, ὤγα, ἔωγα unde fit ἀνέω ὄραω ἐώρακα
 γα. ὠθα, ὠσμαι, ἔωσμαι, ὠνέομαι, ὠνημαι, ἐώνη-
 μαι idem fit in praterito imperfecto, ἐώρων, ἔωνου-
 μην, et cōsimilibus. Sic εἶκω medium prateritum facit εἶκω
 εἶκα, unde ἔοικα. Accidit hoc et in aoristis, aliorum
 quoq; uerborū. ἦκα, ἔηκα, unde ξυνέηκα. εἴπω, εἴηπα,
 προσέειπα. ὠσάμην, ἔωσάμην. sed huiusmodi ma-
 gis poetarum sunt.

Ceterum ε augmentum atticum spiritum sortitur
 praesentis. ὄραω, ὄρακα, ἐώρακα. ὠνέομαι, ὠνημαι,
 ἐώνημαι.

Attici praeterea pro incremento λε et με, ponūt
 ei diphthongum. λίσω, λέληφα, εἴληφα. μείρομαι,
 μέμαρμαι, εἴμαρμαι.

PLVSquamperfecti et prima et tertia singularis
 ris atticæ per κ sine ν. ἐπέτυφη ἐγώ, ἐπέτυφη ἐκείνος
 unde ἐκεχῆνη plusquamperfectum medium à χάλνω
 et ἦδη pro ἦδην ab εἶδω.

ἔτετύφεισαν ἔτετύφεισαν

ADNOT. IN VER.

Tertiam plurale ἔτετύφεισαν, atticus effert προσάρτιον
elidendo subiunctivam. ἔτετύφεισαν, ἤδεσαν, ἀκήκοσαν.

plus perfectum augmentum
το ἔτετύφεισαν

Est quandoque hoc tempus contentum incremento perfecti τεθεμελιώτο plusquamperfectum passivum ἀθεμελιώομαι.

plus Atticum perfectum augmentum
ὄρωσθε ὄρωσθε
ἔχουσιν ἔχουσιν

Atticum plusquamperfectum temporaliter initio augetur. ἐγγίγερκα ἐγγίγερκα. ὄρωσθε ὄρωσθε. ἔχουσιν ἔχουσιν. Excipere ἐλκλύκερ ἔλκλυθεν ab ἐλήλυκα, ἔλκλυθεν ab ἐλελυθα.

ἔολπα ἔωλπεν
ἔολπα ἔωλπεν

At ἔολπα ἔωλπεν, ἔοργα ἔώργην, ἔοικα ἔώοικεν, augetur secunda syllaba pro ἠόλπεν, ἠόργην, ἠόοικεν.

Aoristum primum a futuro primo
ἔορα ἔορα

Aoristus primus consonantem seruat futuri praeter quinq; ἔπω εἶπα, ἐνέγκω ἤνεγκα, τίθημι ἔθηκα, δίδωμι ἔδωκα, ἵκμι ἔκκα. duo primi etiam in reliquis modis usurpantur, tres ultimi minime.

ἔορα ἔορα
sublata fut. consonante

Quatuor scribuntur pure. χέω ἔχεα uel ἔχθηα, καίω uel κάω ἔκκα, σένω ἔσεια, ἀλένω ἔλενα, sublata futuri consonante.

ἔορα ἔορα

Aoristus secundus dissyllabus, in multis non corrigit penultimam, quod in eandem cadat augmentum. ἄδω ἠδω, ἔλκω εἶλκον, ἔλω εἶλον, ἔπω εἶπον, ἔχω εἶχον, ἠκω ἠκον, ἄγω ἠγον, ἔ attice ἠγασον interpretato γασον. εἶδω εἶδον, nam ἰδον poeticum est. ἐλελυθεν ἠλθορ sed est syncope ab ἠλυθορ.

Etiam

ADNOT. IN VER.

verba τ. μι. τι. ιος. γυλαγίτη. Σπύ. α. β. α. α. τ. α. ι.

Δύναμαι Δύνη pro κάθησαι, ἐπίσασαι, Δύνασαι, sic perfectum μέμνημαι μέμνη, pro μέμνησαι. *μίννη γ. π. π. η.*

Quatuor attici finiunt in αι. βουλομαι βούλα, οἶομαι οἶα, ὄφομαι ὄφει, ἔομαι ἔει, εἶ facta crasi εἶ. *ὀνομασ. λο. σπύ. τι. ι. ῥ. σ. η.*

PERfectum passivum à uerbis in νω, per σ. μου faciūt attici. μιάνω μεμίασμαι, μόλνω μεμόλυσμαι. *μ. ν. ω. τ. ε. ρ. α. ι.*

Verbum μένω μεμνήμαι, ut μεμνήσκαι uelut à μενέω. Disyllaba primæ & secundæ cōiugationis, quæ attico præterito mutant e in o, hic repetūt e, λέω λέλοχα λέλεγμα, κλέπω κέκλοφα κέκλεμμαι, *λέ. ω. λέ. λο. χα. λέ. λε. γ. μα. κ. λέ. π. ω. κ. έ. κ. λο. φα. κ. έ. κ. λε. μ. μα. ι.*

uenitur et κέκλαμμαι. *κ. έ. κ. λα. μ. μα. ι.*

Quæ habent ge cum aliqua consonante, uertunt e in α. εἶπεω εἶσεφα εἶσαμμαι. sed βρέχω βέβρεχα βέβρεγμα. *ε. ι. π. ε. ω. ε. ι. σ. ε. φα. ε. ι. σ. α. μ. μα. ι. β. ρ. ε. χ. ω. β. ε. β. ρ. ε. χα. β. ε. β. ρ. ε. γ. μα. ι.*

Aoristi primi passivi ἐξώσθη & ἐμνήσθη assumptæ sunt σ, cum non sit in præterito ἐξώσται μέμνηται. Contra ἐσώθη perdit σ, nam præteritum σέσωσται à σώζω, *ε. ξ. ω. σ. θ. η. ε. μ. ν. η. σ. θ. η. ε. ξ. ω. σ. τ. α. ι. μέ. μ. ν. η. σ. τ. α. ι. ε. σ. ω. θ. η. σ. ε. σ. ω. σ. τ. α. ι. σ. ω. ζ. ω.*

Ceterū ἐγνώσθη regulariter fit à barytono γνώω, γνώωμ. γνώσω, π. ἐγνώκα, ἐγνώσμαι, unde ἐγνώσθη. *ε. γ. ν. ω. σ. θ. η. ε. γ. ν. ω. σ. τ. α. ι. ε. γ. ν. ω. σ. ω. μ. α. ι. ε. γ. ν. ω. σ. θ. η. γ. ν. ω. ω. γ. ν. ω. σ. ω. π. ε. γ. ν. ω. κα. ε. γ. ν. ω. σ. μα. ι. ε. γ. ν. ω. σ. θ. η.*

Etiā ἐδάωσθη & attice ἠδάωσθη à δαώζω, δαώζω sed ἐδυνήθη et attice ἠδυνήθη à δυνάωμ, δυνήσω, δυνάωμ. *ε. δ. α. ω. σ. θ. η. ε. δ. α. ω. σ. θ. η. δ. α. ω. ζ. ω. δ. α. ω. ζ. ω. μ. δ. υ. ν. η. σ. ω. δ. υ. ν. η. σ. ω. μ.*

Penultima huius temporis eadem cum perfecto. at εὔρημαι εὔρημαι & ἐπηνέθη per systolem ab εὔρημαι & ἐπήνημαι. *ε. υ. ρ. η. μα. ι. ε. π. η. ν. ε. θ. η. μα. ι. ε. υ. ρ. η. μα. ι. ε. π. η. ν. η. μα. ι.*

μα. Sic composita ab αἰρέω αἰρέω. καθήρεθη, ἀφίηται ἀφίηται & simplex ἠρέθη, à præteritis, ἠρημαι, καθήρημαι, ἀφίημαι. *κα. θ. η. ρ. ε. θ. η. μα. ι. ἀ. φ. η. η. τ. α. ι. αἰ. ρ. ε. ω. αἰ. ρ. ε. ω. ἠ. ρ. ε. θ. η. μα. ι. καθ. η. ρ. η. μα. ι. ἀ. φ. η. η. μα. ι.*

μα. ἀφίημαι. *αἰ. ρ. ε. ω. αἰ. ρ. ε. ω. ἠ. ρ. ε. θ. η. μα. ι. καθ. η. ρ. η. μα. ι. ἀ. φ. η. η. μα. ι.*

ῥηθίς ἴσραηλ Sic ἐξῆθη ab ἐξῆμαι, quod ἔσῃ ἐξῆθη, unde ῥηθίς.
 ἴσραηλ ἴσραηθην Illa quæ uerterant præterito ε in α. hic rursus p e scri

buntur. ἔσῃ ἴσραημαι, ἔσῃ ἴσραηθην.

τυφθίς
 et ὑπορ
 τυφθίς

OPTatiuorum prima pluralis in κλυ patitur syn
 copen in omnibus uerbis. τυφθίς κλυ τυφθίς κλυ, unde
 formatur tertia τυφθίς κλυ. cōsimiliter à uerbis in μι, τι
 δείκμερ τιθίς κλυ, τειθίς κλυ. sic εἶπρ p' εἶπρ ab εἶπρ κλυ.

ὑβίς

SVBIunctiui secunda persona singularis diphthongus est impropria. τύπῃ, ποῖῃ, τιθῃ, similis tertiæ acti
 uorum.

βλάστω
 βλάστω ἄ βλάστω

Medium præteritum à βλάστω, καλύπτω, κενύω
 πτω, desinit in βα, βέλαστω ἔσ. ab antiquis in βω.
 βλάστω ἔσ. βλάστω ἔσ. Sic à βλάστω, θάστω, σκάστω
 præteritū in φα, βέλαστω φα, ab inusitatis βάστω, θάστω
 σκάστω. Sic aoristus secundus ἔσ futurū secundum.
 ἔβλαστω βλαστώ, ἔβλαστω βλαστώ.

βλάστω

μίμνω ἄ μίμνω

Verbū μίμνω facit μέμνω ἄ μέμνω. fit enim μίμνω
 per pleonasmū à μέμνω, ἔσ solent huiusmodi uertere ε
 in ι. πῆτω πῆτω, τέκω τέκω, ῥέπω ῥέπω, ἔπω ἔπω.

τέτελα ἄ τέτελα

Duo illa τέτελα et μέμελα unde μέμνω, fiunt à τε
 λέω τέλω, μελέω μελώ, quæ attice grauantur τέ
 λέω μέλω, μέλω μέλω. Illa δέστω ἔσ κέκνω, à δάω ἔσ κάω, ut
 φαίνω πῆφνω.

τέτελα ἄ τέτελα

κέκνω ἄ κέκνω

κέκνω ἄ κέκνω

κέκνω ἄ κέκνω

Futura secunda media sunt, ἔδομαι, πίομαι, φάγο
 μαι, præter morem, circumflecti enim debent, ut τῶ
 ἔδομαι.

CONTRACTIONES uerborum supra commemo

raimus. uerum σ aliter quoq; fit contractio. $\omega\rho\acute{o}\epsilon\tau\omega\rho\alpha\iota\tau\acute{\iota}\theta\eta\iota$
 $\delta\omega\kappa\alpha\varsigma \omega\rho\acute{o}\delta\omega\kappa\alpha\varsigma, \omega\rho\epsilon\tau\iota\theta\eta\iota \omega\rho\upsilon\tau\iota\theta\eta\iota, \omega\rho\acute{o}\pi\tau\eta\sigma\mu, \omega\rho\alpha\upsilon\lambda\iota\theta\eta\iota$
 $\omega\rho\upsilon\pi\tau\eta\sigma\mu, \omega\rho\acute{o}\epsilon\rho\gamma\upsilon \omega\rho\acute{o}\epsilon\rho\gamma\upsilon\sigma.$ Sic σ τὸ ἀγαθὸν τα
 $\gamma\alpha\theta\acute{o}\nu, \kappa\alpha\iota \epsilon\gamma\acute{o} \kappa\acute{\alpha}\gamma\acute{o}, \tau\acute{o} \epsilon\nu\alpha\upsilon\tau\iota\sigma\mu \tau\acute{o}\upsilon\nu\alpha\upsilon\tau\iota\sigma\mu, \tau\acute{o} \acute{o}\nu\omicron\varsigma$
 $\mu\alpha, \tau\acute{o}\upsilon\nu\omicron\mu\acute{\alpha} \tau\acute{o} \acute{\iota}\mu\acute{\alpha}\tau\iota\sigma\mu \delta\omicron\iota\mu\acute{\alpha}\tau\iota\sigma\mu, \text{ cuiusmodi cras}$
 sis apostrophī nota' signari solent.

PERFECTI passiui penultima breuis, non semper
 asciscit σ . Δέω. Δέδεκα, Δέδεμαι, νῆ ἐδ' ἐθη, Δεράω,
 Δέδρακα, Δέδραμαι, unde Δεράμα. ἀρόω, ἦροκα, ἦρο
 μαι, unde ἀρόης. tamē ὁ Δεσμὸς tanq̄ δ' Δέδεσμαι.

Plurima fiunt ab $\epsilon\omega$, quod uario spiritu, uaria si
 gnificat.

Verbum substantiuum εἰμί, fit ab $\epsilon\omega$ pro ὑπέρχω
 hoc est sum, reduplicationem non habet. penultima nō
 ex ϵ , ne idem sit cū ἡμί dico. sed additur iota, ut pe
 nultima sit longa. σ acuitur ultima, cum dicendū fo
 ret εἰμί, nam disyllaba penultima circumflectunt $\epsilon\upsilon\omega$
 μι, δῦμι, κλῦμι.

INDICATIVI.

Præsens Sin. εἰμί, εἰ ἐσί. Dua. ἐσόν, ἐσόν.

Plu. ἐσμέμ, ἐσε, εἰσί.

Imperfec. Sin. ἦμ, ἦς, ἦν. Dua. ἦτον, ἦτην.

Plu. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.

Personis in σ Aeoles addūt θα, ἦθα, ἔφθα, εἰπθα. ἦθα εἰθι

Plusquamperfectum medium, ἦμην, ἦσο, ἦτο. σ cete. ἦσθην

Futura

Coniugatio

εἰμί

εἰμί

εἰμί

εἰμί

εἰμί

εἰμί

εἰμί

Imperativi

Futurum ἔσομαι ut τύφομαι, ἔσῃ ἔσεται, & syncopa
pe ἔσαι. **IMPERATIVI.**

Præsens. Sin. ἴδι uel ἔσο, ἔσω. Dia. ἔσον, ἔσω.

Plu. ἔσε ἔσωσα. Inucnitur ἦτω pro ἔσω à barytono
ἔω, ἔε ἔέτω & crasi duorum εε in η dicitur ἦτω.

Optativi

OPTATI. Præsens. Sin. εἴμῃ, εἴμῃς, εἴμ. Dia. εἴτομ,
εἴκτῃ. Plu. εἴμῃ, εἴκτε εἴκοσα & εἴερ, de qua syncopa
pe supra dictum est.

Subiunctivi

Futurum ἔσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο, ut τυφοίμην.

SVBIVNCTIVI Præsens. Sin. εἴμῃ, εἴμῃς, εἴμ. Dia. ἦτομ,
ἦτορ. Plu. εἴμῃ, ἦτε, εἴσι.Infinitivi
ἔσομαι**INFINITIVI** Præsens. εἶναι. Futurum. ἔσεσθαι.**PARTICIPII** Præsens. ὄντων. ἡ οὐσα οὐσας.
τὸ ὄντων.

Futurum ὄσομεν, ἢ ἔσομεν. τὸ ἔσομεν.

εἶμι τὸ πορεύομαι, fit ab ἔω, deinde ἔω. εἶμι hoc
est eo, uel ibo, nam futurum εἶσω non est in usu.Coniugatio
ἔσομαι**INDICATIVI** Præsens. Sin. εἶμι εἶς, uel εἶ, unde ἄπει,
εἶσι. Dia. ἴτομ, ἴτορ. Plu. ἴμῃ, ἴτε, ἴσι & ionice ἴασι,
προσῆασι, εἰσῆασι.Imperfectum. Sin. εἶμ, εἶς, εἶ. Dia. ἴτομ, ἴκτῃ. Pl. ἴμῃ,
ἴτε, ἴσαρ. **PERFECTUM** inusitatum εἶκα. unde plusquam
perfectum ἔικερ, et attice ἤκερ.ἔσομαι
ἔσομαιA perfecto medio εἶα fit ἤα. & solutione ἠία, ἠίας, ἠίε.
Plusquamperfectum ἤκερ. tertia pluralis ἤεισαρ, et ἤεσσαρ,
ἄνηεσσαρ, ἴνηεσσαρ.

Ab

Ab aoristo primo εἶσα fit εἶσαρ, et inde ἦσαρ et ἦισαρ
 Aoristus secundus. ἴορ, ἴεσ, ἴε, ab ἴω. participium ἴωρ, ἴορ ὄν
 alij tria dicunt presentia acuta, ἴωρ, κῴωρ, et ἔωρ, pro *εἶσα* acuta
 ὦρ ab εἶμι sum.

IMPERFECTUM. Sim. ἴθι, ἴτω. Dual. ἴτορ, ἴτωρ. Plu. ἴτε, προ ἴθι ἴι
 ἴτωσαρ. Pro ἴθι etiam dicitur εἶ, ab ἔω, Imperat. ἴε, κρά *ab ἔω*
 sis εἶ, ἔεσ, Δία.

INFINITI, ἴναι, etiam εἶναι, unde ἀπέναι, ὡς εἶναι
 νοι per metathesim ab ἴέναι recepto infinitiuo, unde
 ἀπέναι μετέναι, ὡς σῖέναι ab ἴνμι quod fit ab ἴέω.

ἴνμι τὸ πέμπο, hoc est mitto, fit ab ἔω, per re-
 duplicationem impropriam, coniugandum ut τίθημι, ἴνμι
 Futurum. ἦσω.

ACTIUI Indicatiui. Præsens. Sim. ἴνμι, ἴνε, ἴντι Dual. ἴνι
 ἴστορ, ἴτορ. Plu. ἴεμεν, ἴετε, ἴεσσι, ionice ἴεσσι, unde
 ἴασσι, ἐνῖασσι, εἶς.

Imperfectū. ἴνρ ut ἐτίθηρ. Perfectum. εἶκα Vocatorum
 more pro ἦκα à futuro ἦσω. unde εἰκώς, ἀφαικώς, ἀ-
 φεικέναι.

Aoristus primus. ἦκα ἦκαε, ἦκε, pro ἦσα. futuri conso-
 nantem non seruat. sic ἀφῆκα, ὡς ἦκα. εἶ ἀνῆκάμην
 aoristus medius.

Aoristus secundus. Sim. ἦρ, ἦε, ἦ. Dual. ἔτορ, ἔτηρ. Plu.
 ἔμιεν, ἔτε, ἔσαρ, unde ὡς ὄσαρ, mutat penultimam
 ut ἔθηρ εἶ ἔδωρ.

IMPERATIVI Præsens. ἴθι, ἴέτω et cætera.

Aoristus

ἀφείκασθε

Aoristus secundus ἔε, ἔτω, ut θέε, unde composita, ὠρέε, ἀφείε, κάθειε.

OPTATIVI presens. ἴειμῃ. **SVBIUNCTIUI** ἔαρῶ.

INFINITIUI. ἴεναι. **PARTICIPII.** ἴειε.

omnia ut τίθημι.

Aoristi secundi Optativi. ἔειμῃ. **Subiunctivum.** ἔαρῶ, ἦε, ἦ, ἔ inter dum ἔω, ἔηε, ἔη. deinde ἔω, ἔηε, ἔη, unde ἀφείω. **INFINITIUI.** εἶναι penultima diphthongo ut θεῖναι, unde composita ἀφείναι, καθείναι.

Participium εἶε, εἶντο. ἀφείε, καθείε, ἔ cetera.

PASSIUI Presens. ἴεμαι. **IMperfectum** ἴεμην.

omnia ut τίθεμαι.

PERFECTUM εἶμαι per ει ut τέθειμαι. **tertia pluralis** εἶντο. ἀφείναι, ἀνείναι, pro quibus attici ἀφείωνται, ἀνείωνται, ut ἀφείωνται pro ἀφείωνται, tollēdo subiunctivam, ἔ interponendo ω μέγα.

Aoristus primus. ἔειπῃ. à tertia perfecti εἶπῃ, corripicdo penultimam ut ἔτεθειπῃ. dicimus tamen εἶπῃ, ἀφείπῃ, θῃ, quod ἔ ἀφείπῃ.

MEDIVS aoristus primus. ἠκάμην, ἀνικάμην, ὠροσῆκάμην, ἔ cetera.

Aoristi secundi IN DICATIIVS. ἔειπῃ, ἔστο, ἔτο, ἔου, ἔτο.

IMPERA. ἔστο ἔτο ἔου, unde κάθου, ὠροσού, ὠρού.

OPTATIVIUS. εἶμην, εἶο, εἶτο. **Subiunctivus.** ἔαρῶμαι.

INFINITIIVS. εἶδαι. **Participium.** εἶδον.

1161

ει ει
ω. εω. ειω
ἀφείω

Coniugatio
ἴεμαι

ἀφείκασθε
ἀφείωνται

ἀφείπῃ. ἀφείπῃ

Coniug. medij
ἴεμαι

Ἰκμι τὸ ἐπιθυμῶ concupisco, usitatum est in
 passivo presenti ἴεμαι, ἴεσαι, ut τίθεμαι. Ὁ impera- ἴεμαι
 secto ἴεμην. à quo compositum, ἐφιέμαι, ὁ ἐφιέμην.

Ἰήμεαι ὁ κάθημαι sedeo, sunt ab ἔω, ἔεω, ἔκμι, ἔω ἔω ἔκμι
 ἔεμαι, ἔεσθαι, ἔεται, ἔεται, ἔεται. D. ἠμέθορ, ἠδορ, ἠδορ. ἔεμαι ἔεται
 Plu. ἠμέθα, ἠδε, ἦνται. Sic κάθημαι, κάθησαι, etc.

IMPERfectum ἦμην, ἦσο, ἦτο. ἔκαθήμεν, ἔκάθη-
 σο, ἔκάθητο.

IMperatiuus. ἦσο, ἦδο, κάθησο, καθήδο. Etiam
 κάθη sede à κάθησο. ionice κάθηνο, ὁ systole κάθεο,
 ἔεσθαι κάθου.

Ἰκέμαι ἴεσε, à κέω, κέω, κέμμι, κέεμαι, ὁ κέω κέμμι
 σι κέμαι, κέσαι, κέται.

IMPERfectum. ἔκემην, ἔκεισο, ἔκετο.

Futurum medium. κείσομαι, κείσθαι, κείσεται.

Composita sunt ἀνάκειμαι, ἐπικέμαι, Διάκειμαι. Composita à κέμμι

Ἰσχυμι cognosco, ab ἰσάω, ἰσχυμι, ἰσχε, ἰσχυσι. ter- ἰσχυμι ὁ ἰσάω
 tia pluralis ἰσάσαι accētū in antepenult. ut participiū
 ἰσάσῃ, ἰσάσῃ, τοῖς ἰσάσαι, non ἰσάε, ἰσάετος, ἰσάσι,
 non enim seruat legem uerborum in μι, quæ exigit ἰσ-
 άε acutum.

IMPERfectum. ἰσάω, ἰσχε, ἰσχε, tertia pluralis ἰσά-
 σαι syncopē ἰσάου.

IMperatiui. Sin. ἰσάθη, ἰσάτω. Dia. ἰσάτορ, ἰσά-
 τῶρ. Plu. ἰσάτε, ἰσάτωσαρ. Syncopē. ἰδοι, ἰσω, ἰσον,
 ἰσῶν, ἰσε, ἰσωσαρ uel ἰσῶν. sic in presenti ἰσάμην, ἰσά-
 μην, ἰσάτε, ἰσε.

Passiuū

passivum
ἰσομαι
ἰσομαι

112

ANOMIA. IN μι.

PASSIVUM ἰσομαι, unde ἰσομαι, compositum ἐπίσσομαι, ἐπίσσομαι, ἐπίσσομαι. Imperfectum. ἐπίσσομαι, ἐπίσσομαι. Futurum. ἰσοίσομαι.

φημί à φάω

Φημί dico à φάω. Sim. φημί, φημί, per η diphthongum, φησί. Dual. φατόρ, φατόρ. Plur. φαμέρ, φατέ, φασί, acuta ultima. licet participium sit φάς φάντος τοῖς φᾶσι, per ᾶ circumflexum.

τλήμι à τλάω

Imperfectum. ἔφλω ut ἰσῶ. Aoristus primus ἔφκσα ex futuro φήσω. Aoristus secundus. ἔφλω in singulari similis imperfecto, quod fit quoties non est reduplicatio. τλήμι ἔτληρ, γνώμι ἔγνωρ. In duali autē ἔφκτορ, ἔφκτηρ. Et plurali ἔφκμερ, ἔφκτε, ἔφκσαρ, scriuatur longa penultima, quam imperfectum corripit η

φάω à φημί
φάω à φάω

ἔφατορ, ἔφάτηρ, ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαρ. INFINITIUM. φάναι, acutum αὐτὶ ἰσάναι. nam φᾶναι per ᾶ circumflexum, est aoristus primus à φάω. Medius aoristus secundus ἔφάμερ, ἔφασο, etc.

ἰσαθί

ἰσαθί pro ἰσαθί. quandoq; imperatiuus uerborum in μι fit à tertia imperfecti, ἐπίμιπλη, ὠμίπλη.

τέθνημι

τέθνημι reduplicatur per ε more ionico, à θνάω τέθνημι tertia pluralis τεθνάσιν ut ἰσᾶσι. Imperatiuus est. τέθναθι. OPTATIUM. τεθνάμερ. INFINITIUM. τέθναναι. Sic τέτλημι, τέτλαθι, τετλάμερ, quod est τλήμι à τλάω.

τλάω

ἰσημι

ἰσημι quoq; per ε reduplicatū. unde ἔσαμερ, ἔσασι.

ἔσονται. Ἐ optativus ἔσονται, ἀφ' ἑσονται. Infinitivus: ἔσονται, ἀφ' ἑσονται, penultima per ἄ acutum.

V L T R A imperfectum non coniugantur, finita *Verba Anomala*
 in ανω, ενω, εω, αθω, εθω, υθω, ξω, σκω, χθω, λδω, υδω. Ἐ alia item plurima, uel hoc uel illo tempore carent. Sed quia uariant crebro eiusdem uerbi themata, ut κνω κνέω, οἶμαι οἶέμαι, θνήσκω θνήσω θνάσκω θνάσσω, τέθνημι, aut à diuersis omnino pendet formatio receptorum temporum, ut φέρω οἶω ἐνέγκω ἐνέχω, ideo huiusmodi tempora referemus ad thema proprium licet inusitatum, unde regulariter deduci queant. φέρω in usu habetur non tria reliqua, tamen futurum οἶσω ab οἶω. aoristi ἔνεγκα et ἔνεγον ab ἐνέγκω. præteritum medium atticum ἐνήνοχα ab ἐνέχω, Ἐ ita in cæteris. que uero themata uersentur in usu, docebit lectio.

ἄγω Futurū ἄξω. præteri. ἔνεχα, et attice ἀγνηχα, pleonasmō ἀγνέοχα. aoristulus secundus ἔνεγον, et pleonasmō syllabæ γα ἔνεγον, unde ἄγαγε, ἀγάγοιμι, ἔαμ ἀγάτω, ἀγαγῆρ, Participium ἀγαγῶρ. Imperatiuus autem ἄγε ἄγετε præsentis est temporis. Nam quorundā futura pro præsentibus usurpantur, ut ab ἄγω Δύω, οἶω, ὄρω, futura ἄξω, Δύσω, οἶσω, Ἐ ὄρω εὐλέγε pro ὄρω, Ἐ usq; ad imperfectū solum coniugantur. itaq; Δύσω, imperfe. ἔδυσον. imperfe. medium ἔδυσον ἀμρ, οἶσω imperfe. οἶσον imperat. οἶσε οἶσέτω. ὄρω,

Passivum ὄρσομαι. Imperfectū ὄρσομαι ὡς σου ὄρσει
ionice ὄρσει, ὄρσει. sic ἄξω, impera, ἄξει
 ἄξετω.

ἄγνυμι, Præteritum mediū ἤγαα sumit ab ἄτω ὄ
 ἔαγα pro ἤγαα, solutione η in εα. aoristus pri. ἤξα et ἔα
 ξα. aoristus secund. πασι. ἤγην ὄ ἔάγην, sic in compo-
 sito κατέαγα, κατέαξα, κατέάγην. Desinentiū in γνύω
 aut γνυμι, tempora formabis à finitis in τω, ἄγνυμι
 tanq̄ ἄτω, sic ζεύγνυμι, μιγνύω, μοργνύω, περγνύω,
 ἔργνύω.

ἔδω, Præteritū mediū ἤδα ὄ solutione ἔδα α.
 Participium ἔδως, ut ἔάγην pro ἤγην, ἔάλωμ pro
 ἤλωμ, ὄ similia.

αἰοδόμομαι, Futu. medium αἰοδήσομαι, Præte.
 πασι. ἤδομαι. Infinitivus ἠοδήσθαι, aorist. secund. med.
 ἠοδόμην, ab αἰοδέομαι. Ex ανω ὄ ανομαι, deduces
 tempora, ut ex εω ὄ εομαι. ἀμαρτάνω ut ἀμαρ-
 τέω, sic ἀπεχθάνομαι, αἰξείνω, βλασάνω, κατὰ αἰ-
 δάνω, ut ἀπεχθέομαι, αὐξέω, ὄ c.

ἀλίσκομαι, Futurum ἀλώσομαι. Præteritū ἤλω
 κα ὄ ἔάλωκα, passivū ἔάλωμαι, vñ uerbalia ἄλω-
 σις, ἀλωτός ab ἀλόω. aoristus secund. ἤλωμ ἔάλωμ.
 Infinitivus ἀλώναι. Participiū ἄλούς ἀλόνι ὄ ab
 ἄλωμι, que sunt omnia uocis actiue, sed significatio-
 nis passivæ. Id quod frequentissimum est in compo-
 sitis uerbi ἴσημι, ut καθεσώτα constituta.

Compositum, ἀναλίσκω, ualde uariat in augmento
 præteriti, dicitur enim ἀνάλωκα sine augmento, ἔ
 ἀνάλωσα, etiam ἀνήλωκα, ἠνάλωκα, ἠνήλωσα, ἠνόω
 λωσα. Atq; hæc incrementorum diuersitas, in multis
 præterea contingit. ἐγγυάομαι, Imperfectum ἠγγυάτο,
 Perfectum ἐγγεγύηκε, ἐγχευάζομαι, Perfectum ἐγ
 κεχευασμύομαι ἢ ἐνεχευασμύομαι, quod tamen fie
 ri possit ab ἐνεχευάζομαι, utrunq; enim inuenitur.
 ἐγγυάω ἐνεγγύησε ἐνεγγυοσάμην ἠγγύησε, sed ἠγγυά
 το ἔπαρεγγύησε, sine augmento. βλακεύομαι ἐβλά
 κηδύμαι ἔβεβλάκην. ἔ composita à λέγω, πλε
 αῖται, συνειλεγμύοι ἔ συνδεδεγμύοι. Διαίτεω
 Δεδιητημύω, ut ἠνόχλησε per duplex augmentū,
 ἀμπέχομαι ἠμπεχόμην, ἠνέχετο ἠνείχετο. πα
 ροιεύω παρωώνηται. ἐπίδῃμῶ ἐπίδῃσῃμῃ. ἐπι
 ορῶ ἐπιώρηκα, ἐπισατώ ἐπεσάτηκα. ἐμπολῶ ἐμ
 ποπέληκα ἢ ἐμπόλησε. κτάομαι κέκτημαι ἔκ
 τημαι. Et plurima item alia, generales Canones au
 gmenti, non exacte seruauerunt, de quibus copiose Bi
 deus in commentarijs linguæ Græcæ.

ἀμφιέννυμι ἔ ἀμφίηνμι. Futurū ἀμφιέσω Præ
 teritum passiuum ἠμφιέσμαι ab ἀμφιέω. Siquidem
 ννύω ἔ ννυμι habenda sunt ut ω, quæcumq; præcedat
 uocalis, ζωννύω, κεραννύω, κοσεννύω, παεαννύω ζώννυ
 μι, σζώννυμι, σοσεννύω, χωννύω, tanquam ζώω, ἔ
 cætera.

Βάϊνω. futurum. Βήσομαι à Βάω. aoristus secundus.
 ἔβην à βῆμι. sic κατὰ Βάϊνω κατ'έβην. imperativus κατ-
 τάβαθι, ut ἀνάβαθι, per α attice pro κατ'άβηθι, ἀνάβη-
 θι, ut etiam φάθι ἔ σύμφαθι. per apocopen autem
 κατ'άβα, ἀνάβα, ut ἀνάσα pro ἀνάσκηθι.

Βάλλω. perfectum βέβληκα à βλέω, ut ἀπέστ-
 κληκα non à simplici σκέλλω sed σκλάω.

Βίωω. futurum βιώσομαι, tertia preteriti παβίωι
 βεβίωτη tanq̄ impersonale, ἔ participi. βεβίωιλύα.
 aoristus secundus ἐβίωμ. imperativus βιώθι, βιώτω.
 Optativus βιόμην ut Δοίμην, unde βικίμην ut Δώμην infi-
 nitivus βιῶναι. particip. βιούς βιόντων à βίωμι.

γαμέω futurum γαμήσω. aoristus pri. ἔγημα à
 γάμω. Præfens γαμησείω nupturio, nam quædam in-
 eia appetentiam actus significat, ac partim sunt à fu-
 turo πολεμήσω πολεμησείω bellaturio, ὄψω ὀψείω
 cernere cupio, βρώσω βρωσείω esurio. partim à præ-
 senti κρατῶ κρατείω, κηρῶ κηρείω, τελῶ τελείω, et
 alià consimili ratione.

γίνομαι et γίνομαι. futurum γενίσομαι, præte-
 ritum γεγέννημαι. aoristus pri. medius ἐγενησάμην.
 secundus ἐγενόμην à γενάομαι. præteritum mediū
 γέγονα à γείνω. aoristus prim. medi. ἐγενάμην. futu-
 rum primum medium γενούμαι à γεινομαι. dicitur
 etiam γεννάω per geminum νν, unde aoristus primus
 ἐγέννησα, medius ἐγεννησάμην, tertia persona ἐγεν-

νήσατο, syncopē ἐγέννατο, pro qua γέννατο more
Ionum, augmenta respiciunt, ut etiam γείνατο pro ἐγει
νάτο ab ἐγεννάμην.

γινώσκω, Futurū γνώσομαι. Præteritū ἔγνωκα
ἢ γνόω. Aoristus secundus ἔγνω. Imperatiuus γνόωθι.
Infinitiuus γνῶναι, Participium γνούς, ἢ γνῶμι. sic
ἀναγινώσκω, ἀνέγνωκα, ἀνέγνω, & cætera.

Δάσκω, Futurum Δήξω, Aoristus secundus, ἔδειξ
κορ ἢ Δήκω.

Δείκνυμι & Δείκνυμι, Fut. Δείξω aoristus ἔδειξα ἢ
Δείκω. sic ἂ ποδείκνυμι, ἐπίδεικνυμι, ὑποδείκνυμι.

Δέω, Futurum Δέσω & Δήσω. Præc. παβίuum,
Δέδεμαι. Aoristus primus ἔδειξην.

Δέομαι Fut. Δείσομαι. Præteritum Δεδέμαι.
Aoristus primus ἔδειξην ἢ Δέομαι.

Δεῖ oportet. Infinitiuus. Δεῖν, utrunq; ἢ Δέω. fut.
Δείσει aori. pri. ἔδεισε ἢ Δέσω. sunt autem imperso
nalia uoces tertiæ personæ.

Δεῖδω, Præc. Δέδεικα, med. Δέδοικα pro Δέδοι
κα euphoniae gratia, at ionicè Δέδοικα tollēdo cōsonan
tem & corripēdo penultimā. Imperatiuus Δέδοιθι
me. nam Δεδίητομαι. futurum Δεδίξομαι, aori. sec
undus passi. ἔδειξην. Imperati. Δεδίγηθι syncopē
Δέδοιθι, pro quo etiā Δεῖδωθι, ἢ Δεδίητομαι. Crebro
enim additur subiunctiuus, ut fiat diphthongus, ut con
tra altera è diphthōgo tollitur εἶμα εἶματος ἰμάτιον.
Synco

Syncope uero in multis locū habet. ἀνώγει δι' ἀνωχθι
 ab ἀνώγει, & migrat γ in χ propter θ sequens, ut
 νύχθ' ὄλην pro νύχθ' ὄλην. sic κερξάγει δι' κερξάχθ'
 δι' ἀ κερξάγομαι. ὠνησάμην, ὠνάμην, nam aoristus
 primus medius facile admittit hanc figurā, per omnes
 modos & participia, ὠνησάμην ὠνάμην, εὐρησά-
 μην εὐρέαμην εὐρέαμην, ἐπεισάμην ἐπεισάμην,
 secunda persona ἐπείσσο, ionice ἐπείσο & crafi
 ἐπείω, & Imperatiuus πείσο με, ut ἴσω pro ἴσα-
 σο. γεννίσσοτο γένναστο, ioticum pro ἐγέννατο.

Et Optatiui plurales in κμην, φαίμην φαίμην,
 φαίην, de quibus pagina centesima sexta, ut Δοίκα-
 μην Δοίκαμην Δοίκαμην & tertia pluralis in aoristis pas-
 siuis. ἠγέρθησαν ἠγέρθησαν, ἐκόσμησαν ἐκόσμη-
 σαν.

Iam illa Δεδέμνηκα Δεδέμνηκα, τετέμνηκα τετέμνη-
 κα, κενάμνηκα κενάμνηκα, & consimilia. Præter hæc
 ἠεμην ἠεμην ἐπεξῆμην προσῆμεν. ἦετε ἦτε δεῖξτε
 τε. ἦαμην ἦμεν ἀπήμην. ἀνήκαμην ἀνήκαμην. Etia
 ἰστα ἠδ' αἰμην ἠσμεν, ἠδ' αἶτε, ἦσε, ἠδ' αἶσαν, ἦσαν elisa
 ei, & mutato δ' in σ, ut contra ἰδ' μην pro ἴσμεν.
 ἔσκησαν ἔσαν ἔσασσαν per ε, ab ἔσκεισαν, at ἔσασσαν
 per ε pro ἔσκησαν ut ἀνάβαδι pro ἀνάβηδι, α pro η.
 ἔσκηκατε ἔσατε ἀφέςατε. ἐλοῦσμεν ἐλοῦσμεν. εἰσκα-
 μην εἰσκαμην. Δεδοίκαμην Δεδοίκαμην. Sed de syno-
 cope satis multa sunt enumerata.

Διδάσκω, futurum Διδάξω, aoristus ἐδίδαξα
à Διδάχω.

Διδράσκω, futurum Διδράσω à Διδράω, sic à π
Διδράσκω, Διαδιδράσκω, aoristus primus Διέδραμ
à πέδραμ fugi pro Διέδραμ à πέδραμ, ab à ποδραμ,
Διάδραμι, sed α pro η ut ἔσασαμ, pro ἔησαμ, parti-
cipium, à ποδράς à ποδράντθ, at à πέδραμ Δι-
δραμ sugerūt, syncopē pro à πέδρασαμ Διδρασαμ
Infinitivus Δράναι Præsens.

ἐγώ οἶδα pro ἐγώ οἶδα, ut ἐγώ μοι pro ἐγώ οἶ-
μαε per crasim.

ἔδω, præteritum atticū ἔδηκα, et pleonasmō ἔδῃ-
δοκα, præteritū mediū ἔδηδα, futurum secundum
mediū ἔδομαι pro ἔδομαι ut φάγομαι τίστομαι.

εἶδω, futurū εἶσομαι vel ἴσομαι remoto ε, præ-
mediū οἶδα. sed futurū εἶδῃσω ab εἶδέω, præτ. εἶδῃκα
plusquã perfectū εἶδῃκαμ syncopē εἶδα, εἶδαμ, infini-
tivus εἶδένθ. participium εἶδώς, plusquam perfectū.
εἶδαμ, attice ἠδαμ in η. aoristus secundus εἶδομ, πο-
τικεῖδομ sine ε, id quod in reliquis perdurat ἴδε, ἴδοι-
μι, ἔαμ ἴδω, ἴδῃμ. participiū ἴδωμ. Optativi præsens
εἶδειμ ab εἶδημι.

εἶπορ pro εἶπέ aoristus secundus Syracusio more,
ορ pro ε. at εἶπομ εἶπάτω primus ut τύφομ.

ἐκάρξαα aoristus primus à κερξάω quandoque
præteritum sit præsens, à κέρξω, præteritum mediū,
κερξάω

κέκρηγα, inde κερσάγω. futurum κερσάξω, aoristus
 ἐκέκρηξα. à ποιέω præt. medium ποιέοιθα, unde cir-
 cumflexum ποιέοιθῶ, θῶ. à quo uerbale ποιέοιθῆσις.
 κρηγόρεω, præteritum medium ἐκρηγόρησα, unde præ-
 sens ἐκρηγόρω.

ἔρομαι. Futurum ἐρήσομαι ab ἐρέομαι, aoristus
 secundus medius ἠρόμην, nam ἐρήσομαι fit ab ἔρομαι.
 εὐρίσκω, futurum εὐρήσω ab εὐρέω. aoristus prim.
 παθivus εὐρέθη.

ἔχω futurū ἔξω per ἔ aspiratum, præteri. ἔχοντες,
 aoristus secund. ἔχον ἀχέω, Imperatiuus. ἀχέε ἐπί-
 χεε προσάχεε ἀχῆμι, ut πῶεε ἀπῶμι, φρέεε ἀφρέ-
 μι, ad morem δέεε ἀτίθημι. aoristus secund. medius,
 ἐχόμην ἀνεχόμην, Imperati. ἀχέ ἀπόχου. at ἴχό-
 μην ab ἴχω. uerbale ἀχέοιθῶ ἀχῆμι, præteritum
 passi. ἔχεμαι, tertia persona ἔχετο, ἔχετο, ἀχέτο,
 sic uerbale ἀχέσις ab eodem. aoristus primus. παθivus
 ἐχέθη similiter ab ἔχεται. sic illi aoristi quos nota-
 uimus pagia. 105. εὐρέθη, ἠρέθη, ἐπηνέθη, ἐξρέβλω re-
 gulariter deduci possint, à passiuo perfecto uerborū
 in μι. In summa, uerbalia quæ longā habent uocalem,
 proficiunt à circumflexorū præterito, contra quæ
 breuem, à uerbo in μι, nam huius præteritū passiuū,
 penultimam breuiat. ut σχῆμα ab ἔσχημα, σχέσις
 ab ἔσχεμα. ἄλωσις, ἄλωτο, ab ἠλωμαι. Δόσις, ἀ-
 δέδομαι, & ita in cæteris.

ἔω, induo uel sedeo. augetur per ει. Præteritum
passiuum, εἶμαι πρὸςquamperfectum εἶμην, Participi-
εἶμέν. Aoristus primus εἶσα, Participiū εἶσας, uer-
bale εἶμα εἶματ. augmentū seruat, unde ἰμάτιον
ablato ε. sic ἰσέον ab εἶδω, ἰτέον ab εἶμι.

ἦνδ' ἐγὼ inquam autem ego, ἦδ' ὅς inquit autē ille,
dicta sunt ἢ ἀφ᾽ ἑρσιμὰ φημί, pro quo ἦμί, ἑφην ἑ-
φης ἑφην, ἔφλω φῆς φῆ, unde ἦρ ἦς ἦ.

ἦδα pro ἦς pagina 122.

ἦδομαι, letatus sum, ἔσ optat. ἠδοίην, aoristus pri-
ab ἦδομαι.

δάψω, Futurum δάψω, aoristus prim. ἔθαψά.
Aoristus secundus passiuus. ἔτάφην ἀτάφω.

δέλω uel ἐθέλω. tempora sumit ἀ δελέω uel ἐθε-
λέω. Sunt autē plurima tum uerba tum nomina Διπλο-
λογούμενα, hoc est, quæ dupliciter dici possunt. ὄρος
ἔ ὄρος, ἀ τροφός ἀ τροφός, σαφίς ἀ σαφίς, μικρός
σ μικρός, ἄσ αἶψω ἀσ αἶψω, εὐθενῶ εὐθενῶ, θρυλῶ θρυλ-
λῶ, ναυαγῶ ναυηγῶ. σῆκω ἐσῆκω, ἀλινδούμαι κα-
λινδούμαι. Multa præterea sunt uel barytona uel cir-
cumflexa, ῥίπῳ ῥιπῆω, κύω κυέω, ἔλκω ἐλκέω, εἶδω
εἶδέω, Δόκω unde Δόξω, ἔ Δοκέω, τρυχῶ ἔ τρυ-
χόω unde τε τρυχωμένως. Alia ἔ barytona ἔ cir-
cumflexa ἔ in μι, εἶδω εἶδέω εἶδῃμι. Alia in diuersis
coniugationibus, Δωάω Δωάσω, quorum omnium
uarietas legendis autoribus est obseruanda.

Δνίσκος, Futurū δανούμαι, aoristus secund. ἔθανον
 δείνω, Præteritū τέθνηκα à δνᾶω, et ionice τέθναα,
 ut βέβηκα βέβαα, Imperati. τέθναθι Opta. τεθναίη.
 Infinitivus τεθνάσαι. Participium τεθνάς à τέθνημι
 præsentis, quod reduplicatur π ε, unde fit τεθνάσι ter-
 tia pluralis ut ἰσᾶσι, quanq̄ potest τεθνάσι præteritū
 esse pro τεθνάασι p̄ crasim, ut etiā infinitivus τεθνά-
 ναι p̄ ᾶ circumflexū, pro τεθναέναι. Participiū autem
 τεθνεώς à θνέω τέθνημι, Præteritū Bæoticū. τέθνηκα
 per e ὄ ionice τέθνεα, τεθνεώς, ὄ ablato iota τεθ-
 νεώς, pro quo Poetæ τεθνηώς.

ἴδμεν pro ἴσμεν scimus, more Dorico, ut ὄσ μί
 ὄσ μί.

ἴκνούμαι, Futurum ἴξομαι, aori. secund. med. ἴκῶ-
 μην ab ἴκομαι. sic ᾶφικνούμαι, Præte. passivum ᾶφί-
 γμαι, aoristus secund. med. ᾶφικόμην.

ἴπταμαι, Futu. πήσομαι, aorist. secundus ἔπτην,
 medius ἔπτάμην, Participiū πτάμεν ὄ ᾶ ποπτάμε-
 νος, Infinitivus πτάσθαι, ὄ α in e dicitur πτέσθαι ἔπε-
 πτέσθαι, quanq̄ sint quedam uel primæ uel secundæ cō-
 iugationis, ut τέθνημι à δνέω uel θνάω ita fuerit πτέ-
 σθαι à πτέω ἴπτημι, at πτέσθαι à πτέω ἴπτημι, sic com-
 posita ᾶφίπταμαι, καθίπταμαι, Præte. passi. ὄπέπτα-
 μαι, uel ab ἴπτημι uel à πτήμι. Multa enim nunc red-
 duplicatione sunt affecta, nunc carent. πτήμι ἴπτημι,
 τλήμι τέτλημι, ὄ consimilia.

ἰσέου sciendum, ab εἶδ'ω, præteritum passiv. εἶσμαι
 εἶσαι εἶσαι. uerbale εἰσέου, at ἰσέου dicitur reiecto ε,
 ut ἡμάτιον sine diphthongo, cum tamen fiat ab εἶμαι
 εἶμαι.

ἰτέου ὅ pleonasmō ἰτητέου, ab εἶμι uado. præteritū
 actiuum esset εἶκα, passiuum εἶμαι εἶσαι εἶται, unde
 εἰτέου ὅ ε sublato ἰτέου, ut fit in ἰσέου ὅ ἰσόε, con-
 tra fit in θέμα, θέσις, ἄφεςις, ὅ huiusmodi. siquidem
 factum est θέμα à præter. passiuo τέθειμαι, unde regu-
 lariter deduceretur θέμα, sed dicitur θέμα reiecta
 subiunctiu. aut habenda est ratio legitimi præteriti,
 neglectis Bæotis, quo modo diceremus τίθημι. perfe-
 ctum τέθεικα, passiuum τέθειμαι corripiendo penulti-
 mam, unde θέμα, θέσις, ὅ ἰνιμι perfectum ἦκα, passi-
 εἶμαι ἄφεμαι, unde ἄφεςις, ὅ ita in cæteris.

καθέζομαι, Futurum secundum medium καθέσ'ου
 μοι cur autē per δ' scribitur, dictum est pagina. 41.

κάθημαι, Futurū καθήσομαι. de hoc pagina. III.
 λαγχανώ, λαμβάνω, λαιθάνω, ὅ μαιθάνω, tem-
 pora sumunt à λήχω, λήβω, λήθω, ὅ μαθέω.

οἶομαι ὅ syncopē οἶμαι imperfectum ὤμην. su-
 οἰήσομαι, aoristus ὤηθη ab οἶομαι.

οἶδα. ab εἶδ'ω, præteritū medium οἶδα, secunda
 persona οἶδας ὅ æolice οἶδαοδα, deinde per syncopē
 οἶδα. Est autem pleonasmus θα familiaris persone
 ἰν σ. εἶδα ἠοδα, παρῆδα, ἔφηδα, ἐπεξήδα, τῶνα
 ὀδα.

ἴδα, ἴδαισα uel ἴδῃσα per η, ὀίσα pro ὀίσα, ut ἐφῆ, ὦπε, pro ἐφῆ ὦ, Ionice abundat particula τε.

ὀμνύω ἔ ὀμνυμι. Futurū ὀμύσω ab ὀμύω. Præt, atticum ὀμύμοκα.

οὐθέμ pro οὐδέμ, Doricū est, ut ἐξουθενῶ pro ἐξουθενῶ.

ὀφείλω, Futurū ὀφείλισω ab ὀφείλέω. syncope autem ὀφλώ, fut. ὀφλίσω, Præteritū ὠφληκα, aoristus primus ὠφλησα. aoristus secund. ὠφλομ.

πάσχω, Futurū πείσομαι patiā pro πείσομαι, η in αι à πείθω. at πείσομαι parebo aut credā à πείσομαι, aoristus secund. ἔπαθον à πείθω. Præteritum mediū πέπονθα à πονέω, unde præt. actiuum πεπόνηκα, medium πέποννα, ἔ pleonasmō literæ θ πέποννα. Participium πεπονθώς πεπονθότ.

πίπτω, Futrū πείσομαι Dorice usitatum est pro πείσομαι à πέτω, Dore enim futura circumflectunt in omni coniugatione, pro πέσω dicentes πείσω, unde futurū medium πείσομαι. Præte, πέπιπκα à πίοω. aoristus prim. ἐπέσκησα aoristus secundus. ἔπεσον à πέσσω at ἔπεσαν tertia pluralis est, aoristi pri. pro ἐπέσκησαν per syncopen ut ἔσκησαν ἔσαν.

πίω, Futurū πώσω, Præte, πέπωκα à πίοω. aoristus secundus ἔπιον, à πίοω. Imperatiuus πίθι, nam legitimum πίε asciscit pleonasmum syllabæ δι πίεδι, deinde crasis τε in ι longum fit πίθι, futurum secundum mediū

medium τῶμοι p πιῶμοι ut φάγομαι et ἔδομαι.
 τυνθάνομαι, fut. τεύσομαι. aoristus secundus med.
 τυνθόμην à τεύθομαι. Præter. passi. τέπυσμαι pro
 τέπυσμαι. ut etiam ἀφικῶ pro ἀφικτός elidens
 do e ex diphthongo

τράττω facio. Futurū τράξω. Præteritū τέτραχα.
 sed τράττω uendo. Futu. τράσω Præter. τέτραχα.
 Sunt uero in quarta coniugatione, que eadem si-
 gnificatione, tamen duplex habent futurū. ἀρπάξω
 βαράξω, νυράξω, πείξω, σαλπίζω, ξωσσω.

ῥέω. Futurū ῥεύσω σ ῥύσω à ῥέω. Præter. ἔρῥυκα
 aoristus secundus actiuus ἔρῥυκην à ῥύμι, aut secundus
 passiuus à ῥέω, etiam si ῥύω circumflexū desinit in ὦ
 purum. Composita sunt ἐπιῥέω Διαῥέω per geminū
 ρρ. nam ut ε augmentū syllabicum duplicat ρ, ita σ
 præpositio finita in uocalē. ῥήμα ἐπιῥήμα, ῥήγνυμι
 κατὰ ῥήγνυμι. ῥήσαι περιῥήσαι. proinde κατὰ ῥήσαι
 κῆς fit à uerbo ῥάσσω κατὰ ῥήσσω, sed κατὰ ῥήσαι
 (nam utrunq; inuenitur) uenit ab ἀῤῥάσσω κατὰ ῥήσσω
 per unum ρ pro quo σ ἀῤῥάσσω dicitur, unde συναῤῥά
 ῥάσσω, nam συναῤῥάσσω à ῥάσσω.

ῥηγνύω σ ῥήγνυμι. Futu. ῥήξω à ῥήω, Aori. se.
 passi. ἔρῥαγκην. Præter. med. ἔρῥωγα p ἔρῥηγα, siquidē
 hoc uerbū p incipit sepe ω, sic Διῥῥώγα Διῥῥώω.
 u' etiam dicitur ἀρωγός pro ἀρηγός.

ῥώνυω et ῥώνυμι. Fut. ῥώσω à ῥώω. Præter. ἔρῥωκα
 passiuū

Passivum ἔρρωμαι plusquãperfe. ἔρρωμαι. Imperat. ἔρρωτο ἔρρωθω. Infinitivus ἔρρωσθαι.

σθέννυμι σθέννυμι. Fu. σθέσω et σθέσομαι à σθέω, aori. se. ἔσθημι à σθέμι. aut est aori. sec. πασι. à σθέω.

Secundus aoristus acti. ἔσθημι, πασι ἔσθημι. (σεύθημι, σέυω, aor. pri. ἔστυα παρὰ πύρῳ, aor. pas. ἐσύθημι, παρὰ πένδω, fu. ἀπέισω à ἀπέιδω, qñq; æolice παρὰ σὺβιον

Etiam uocali cōsonās. ἀπέισω ἀπέιδω, qñq; æolice παρὰ σὺβιον. Etiam uocali cōsonās. ἀπέισω ἀπέιδω, qñq; æolice παρὰ σὺβιον.

συνήμι, itelligo, aor. pri. συνήκα et attice ἐσυνήκα παρὰ σὺβιον, augmentū ut ἠνώχλουρ et similia, aor. secū. συνήμι, Impat. σύνες, partic. συνείς. Attice aut̃ ξυνήμι.

ξυνήκα, ξυνήμι, ξύνες ξυνείς, ut plerāq; alia, cōmuniter παρὰ σὺβιον, Attice per ξυρ, σύννομος ξύννομος.

Συζήγησθαι compositum à σὺρ et ζήγησθαι.

Quomō uero se habeat σὺρ in compositis, docere possunt subiecta exempla. βαίνω συμβαίνω, γράφω συγγράφω, ζάω συζάω, κάμνω συγκάμνω, λέγω συλλέγω, μανθάνω συμμαανθάνω, παίζω συμπαίζω, ξέω συξέω, στείω συστείω, σέλλω συσέλλω, φημί σύμφημι, χέω συγχέω, ψκφίζω συμψκφίζω.

Idem iudiciū de mutatione v in prepositione ζῖ, βαίνω ἐμβαίνω, γράφω ἐγγράφω, et cetera nisi quod ante σ non mutatur v, στείω ζῖστείω, σημαίνω ζῖσκημαίνω.

τέμνω Futurū τμήξω à τμήτω, aoristus secundus ἔταμορ uel ἔτεμορ, partic. ταμῶρ uel τεμῶρ.

τίκτω

τίκτω. Futurū τέξω à τέκω, Præteritū mediū τέτθκα, aoristus secundus ἔτεκον per ε, nam secundo aoristo uerti e in α, id ferme fit præsentis aliqua immutabili, Δέρω ἔδραρον, ὠλέκω, ἔπλακον.

τιτρώσκω. Futu. τρώσω à τρώω. Sæpe barytona quoq; habent reduplicationem, Δράω Διδράσκω, μνέω μιμνήσκω.

τρέχω Futu. θρέξω ᾤθ. Præteritū. Δεδράμικα à Δραμέω, aoristus secundus ἔδραμον à Δρέμω, Fut. secundum medium Δραμοῦμαι.

τρώω, aoristus secundus ἔφαγον à φήω, Futurū secundum medium φάγομαι pro φαγῶμαι, ut ἔδραμαι ὅ τρώμαι.

τυγχάνω Futurū τεύξομαι à τεύχω aoristus sec. ἔτυχον, Præt. τετύχηκα à τυχέω. at τέτυκται tertii præteriti passi. pro τέτυκται à τεύχω, uide in ἄφω κτθ.

ὑποχνοῦμαι Futurū ὑποχθήσομαι, Præt. ὑπέσκημαι, aoristus primus ὑπέσκηθην, aoristus secundus medius ὑπέσκημι ab ὑποσκέομαι. at fut. ὑποσθήσομαι ab ὑψίσταμαι, aoristus secundus, ὑπέσκη.

φάναι dicere, præsentis φημί, φάναι uero per ἄ Pri. aoristus à φάνω, pro quo et φῆναι, ἄποφῆναι, ut μιᾶναι μιῶναι.

φέρω, Futurū ὄισω ab οἶω, aoristus primus ἵνεγκαι secundus ἵνεγκον ab ἐνέγκω Præt. medium atticum ἐνήνο

ἐνήνοχα, Διενήνοχα ab ἐνέχω, aoristus primus passivus
 ἐνέχθη, Participium, ἐνεχθείς, sic ἀναφέρω, ἀνενέχθη,
 ἀνενεχθείς refocillatus. Caterum per syncopen
 dicta sunt φέρω φέρω, φέρω φέρω, unde φέρω. Imper-
 ratiivi secundus aoristus, φέρεις εἶσφρες, ἔκφρες ut θές,
 aorist. prim. ἔφρησα, Futurū φρήσω εἰσφρήσω.

φθάνω, Futurum φθάσω à φθάω, aoristus secundus
 ἔφθη à φθῆμι. Optatiuus φθάω.
 φθίνω, Futurū φθίσω à φθίω. Complura in νω, di-
 tempora formant, negligunt ν, φθάνω, φθίνω, πίνω,
 tanq̄ φθάω, φθίω, πίω.

φύω, Futurū φύσω, aori. secundus ἔφω à φύμι.
 χαίρω, Futurū χαρήσομαι, aoristus secundus. pas-
 siviis ἔχαρη à χαρέω.

χάσκω, Futurū χανῶμαι, præteritū med. κέχ-
 να, aoristus secundus. ἔχανον à χάνω.

χέω, Futurū χεύσω, aoristus primus. ἔχεα. Imper-
 χέω ἔχεω. Infinitiuus χέει ἔκχεει, aoristus secū-
 ἔχεω, futurum secundum χέω ἔκχεω.

χρήν oportet, à χρῆμι per apocopen χρή, ἀπόχρη.
 Imperfectū ἔρχην ἔρχην. Infinitiuus χρῆναι.

ῶθεώ, Futurū ῶσω aori. prim. attice ἔωσα, Præ-
 passi. ἔωσμου ab ὠθεώ.

ῶταρ pro ὦ ἔταρ, ἔτης amicus, unde ἔτάν ut ἐστ-
 μής ἐσμάρ, μέγιστος μεγισάρ, ὦ ἔταρ. sed synaloe-
 phe contrahit in ῶταρ.

Rimantibus uerborum themata, præcipuum sit ut
 in promptu & tanq̄ ob oculos habeant, coniugationē
 τύτω, ποίω & τίθημι, ac singulorum temporū exas-
 ete norint terminationes. deinde memores quomodo
 formentur tempora, sensim ascendant, donec statuens
 dum sit præsens. Præteritū. ὄφθησόμεν & à futuro
 pri. ὄφθησομαι, aori. prim. ὄφθη, tertia Præt. pass.
 ὄπτοι, prima ὄμμοι. Præte. actiuum esset ὄφα. Fu-
 ὄψω. Igitur præsens ὄβω, ὄπω, ὄφω, ὄπῳ, ὄβομαι, ὄ-
 πομαι, ὄφομαι uel ὄπτομαι, sed adhibitū Lexicon
 cōmonstrabit ὄπτομαι.

ACCENTUS acutus afficit ultimā syllabā penultimā,
 aut antepenultimā, Circumflexus ultimā aut penultia-
 mam. Grauis ultimā tantum. Dictionibus autem quæ
 sic uel sic notantur, huiusmodi tribuerunt uocabula.

θεός ὀξύτονον acutus in ultima.

λόγος παροξύτονον acutus in penultima.

τύπτομεν παροξύτονον acutus in antepenultima.

ποιῶ περιωῶμενον circumflexus in ultima.

βαῶτε προπεριωῶμενον circumflexus in penultia.

τημὴ βαρύτονον grauis.

Grauis in omni syllaba intelligitur, quæ nec acuitur
 nec circumflectitur, at signatur solum in ultima. Nam
 ultima acuta, fit grauis, ob consequentiam dictionis,

θεός ἡμῶν. Excipe τίς interrogatiuū, τίς ἐποίησε.

CASUUM & personarū accentus ferme manet in eadē
 syllaba.

ὁ λόγος

ὁ λόγος, τοῦ λόγου, ἡ δὲ λόγῳ. τύπῳ, τύπῃς, τύ-
πῃ. Quando autem mutetur accentus, aut è loco mi-
gret, sic est accipiendum.

σῶμα σῶματ^ο, ὦ in ῶ. quia antepenultima nō
circumflexitur.

σῶματ^α σωματῶν. ultima si fuerit longa, non
acuitur antepenultima. Excipe attica, μενέλεως, λέ-
ξιος, & similia.

βοάετε βοᾶτε, ἄε in ᾶ. ex acuto & graui fit circū
flexus, excipe πλὴν λητόα λητώ, et τῶ νόῳ νόῳ ἄ νόος,
& νῶι νῶ ab ἐγώ. dualia enim in ω, semper acuiuntur
etiam contracta.

ἔσῶς ἔσῶς, non ἔσῶς. ex graui & acuto non fit
circumflexus.

ἔσῶς ἔσῶτος, longa ante finalem breuem circum-
flexitur.

ἔσῶτες ἔσῶτων. longa ante finalē longā acuitur.

Ἡρακλῆς Ἡρακλέος. breuis non est capax circum-
flexi, nec item longa positione, sed natura, σῶμα, τῆ
χος, βοᾶτε βοᾶ.

Diphthongi finales αι & οι, in accentibus habentur
breues, μοῦσαι, ἄνθρωποι. Excipe aduerbia, οἶκοι
domi (nam οἶκοι nomē plurale est) & optatiuos ποιή-
σαι fecisset. At ποιῆσαι infinitiuus aoristi primī
actiui, ποιήσαι autem Imperat. aori. pri. medij.

ἰδ᾽. Imperatiuus ut τυπ᾽.

Vocatiuus in ες, ἀ proprijs in ης est τροποροξυ
 τος, ὁ Δημοσθένης, ὦ Δημοσθένης, ὁ Ἡρακλῆς εος,
 ὦ Ἡράκλεε, crafi Ἡράκλειε.

Irregularia sunt, ἡ μία, τ᾽ μιάς, τῆ μιᾶ, τ᾽δ μίαρι.
 ὁ Δεωότης, μητιέτης, ὦ Δεωότα, μητιέτα. Etiam ἡ
 μήτης θυγάτης, οἱ μητέρῳ, θυγατέρος, non μή-
 τερος, θυγάτερος.

Particule α ευ Δυε, crebro accentū retrahūt. ωα
 Δυτόξ, ἀωαίδευῖῳ, τακτόξ εὔτακτῳ, κινητόξ
 Δυσκίνητῳ. sic ἐκώρι, ἀέκωρι crafi ἄκωρι, λόγος
 ἄλογος εὔλογος, cætera.

Verborū et participiorum accentus, obseruadi sunt
 in coniugatione uerborum τύπτω ποιέω crafi τίθημι.

Præterita crafi aori. priore longa, seruant accentū
 in compositis. εἰχορι κατ᾽εχορι, εἶκα ἀφέκα, εἶμαι ἀ-
 φῆμαι, ἦκα συνῆκα. præter. οἶδα σῖνοἶδα non συ-
 νοἶδα.

Monosyllaba longa, relicta post apocope, acuiuntur.
 χρεῖμι χρεῖ, post apheresim autem circumflectuntur,
 ἔφην ἔφης ἔφην, φῆν φῆς φῆν. crafi ἦν ἦς ἦν. At breuia sunt
 acuta ἔβαρι βάρ.

Quædam omnino carent accentu, ὅ ἢ εἶς ἐς ἐκ ἐξ
 ἐρ εἶ οὐ οὐκ.

Interdum præter accentum natium, (qui unus
 tantum in una dictione) asciscitur alter, propter di-
 ctiones

ationes encliticas, quæ proprium accentum remittunt ad præcedentem syllabam. Sunt autem enclitica τῆς ἁνδρός infinita, τοῦ τῶ pro ἁνδρός ἁντι, εἰμι ἔ φημι toto præsentē, μοῦ μοι μέ, σοῦ σοι σέ, aduerbia infinite κατὰ πῶθερ ποτὲ ποθι, πῶς πῶ πῆ ποῦ, τὲ γέ, ut εἰς ἡμῶν, εἰς ἡμῶν, εἰπέ μοι, σῶμά σου, ἤκουσέ μου.

Persona ἔσι, principiū orationis, aut subdita post οὐκ ἢ καὶ ἀλλὰ ὡς εἰ τοῦτο remittit accentum in priorē syllabā. ἔσι πόλις, καὶ ἔσιμ, ἀλλὰ ἔσι, ὡς ἔσι, εἰ ἔσι, τοῦτ' ἔσι. Alioqui in præcedentem dictionem, καλὸς ἔσιμ, ἀνθρώπος ἔσι, σῶμά ἔσιμ, ἐξ μῆς ἔσιμ. Et de accento quidem hæctenus.

Reliquum est, ut de constructione, quatenus est opus, agamus.

DE Græcorum constructione, tantum præcipienda sunt ea, in quibus nobiscum non consentiunt.

Neutrum plura, uerbo gaudet singulari, ζῶα τρέφα χα pro ζέχασι.

Genitiuum multis adhibet, quibus nos ablatiuum. Siquidē uterq; casus ponitur absolute. Latini me præsentē, Græci μοῦ πρὸντι. Quandoq; participiuum solum, ἐλθόντων δὲ ubi autem uenissent, intelligendo casum rei conuenientis. Attice pro hoc genitiuo est accusatiuus, ἔ φερμε cū ὡς ἔ ὡσπῆ. ὡς τὸν ἁνδρός τοῦτο ποιήσονται, pro τοῦ ἁνδρός ποιήσονται. estq; istud receptissimum in participijs impersonaliū, Δέσμε, Δεῖσμε.

Δεῖσθαι, ἐξοῦ, ἐνόμ, προσήκοι, παρόμ, ἐνδεχόμενον,
 ἐξοῦ αὐτῶ ποιεῖσθαι cum ipsi permissum esset facere,
 ὡς μηδὲν αὐτῶ Διαφέρειν tanquā nihil eius interfit,
 Δόξα μὲ μοί γράψαι ubi mihi statutum esset scribere,
 ἄδικλον ὅρ cum sit incertum, & cetera.

GENITIUM postulant, comparatiuus & superla-
 tiuus, σαχάνης Δικαιότερος, βέλτισος ἀπάντων.
 Verba quæ animi affectionem significant ἐξῶ, ἐπιθυ-
 μῶ, & similia. Verba sentiendi, curandi, participandi,
 priuandi, assequēdi, frustrandi, dominandi, distin-
 dendi, copiæ & inopiæ, quorum exemplis superseden-
 dum duximus, monuisse tantum contenti. Ad hec uer-
 balia per α priuatiuum facta ἀθέατ & ἀλκείας.
 Verbalia in ἰκός, πορισικός τῶ ἐπιτηδείων, & adie-
 ctiva plurima ἄξιος ἀνάξιος ἄπειρος. Et alioqui
 quoduis adiectiuum partitiue positum, οἱ γνήσιοι τῶ
 φίλων q inter amicos ingenui sunt, quale illud Plinia-
 num, ouorum oblonga. Præterea uerbum substantiuῶ
 ἔμι & γίγνομαι, τῶ ὄσιν ὁ πλάτων, horum
 aut de numero est PLATO. Quod uerbum quans-
 doque omittitur, οὐδὲ τῶ ἀδίκων τῶ ἐγώ.

Partitionis genitiuum, mutant in casum partium.
 οἱ ἀνθρώποι. οἱ μὲν ἀγαθοί, οἱ δὲ πονηροί, pro τῶ
 ἀνθρώπων. sic τοὺς εἰλους, τοὺς μὲν ἀπέκτεινε,
 τοὺς δὲ πένκτας ἀπέδειξε pro τῶ εἰλων, et ita per
 omnes casus

Crebro etiam genitiuus ἐλλειπτικῶς ponitur, ἀεφικεντε ἔνεκα. εὐδαιμονίζω σε φηι τυχεῖς, hoc est, ἔνεκα φηι τυχεῖς ob felicitatem, aut quod ad felicitatem pertinet, utrunq; enim significat ἔνεκα. Et ἁμακάριε φηι δεῖας beatus qui ista uideris.

In genitiuo ponitur materia πεποιήται λιθου. pars ἔπιου τ' ὄνου, λαβόμενῳ τοι ποδός. precium ὠνησάμεν δυό ὀβολῶν. Tempus νικτός ἐν ἡμέρας πωουδάξει. temporis uero continuitas in accusatiuo, ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς γασάμεν, quod ἐ in datiuo, ἔικοσιν ὁλοῖς ἔτεσιν ἀποδκμήτας.

Genitiuum regūt, ἄλις, ἔνεκα, χάρις, ἀνευ, Δίκην. πλῆν, μετὰ, ἐν, πᾶσα, φεῦ, ὦ, βαβαί, ἡράκλεις, ὄμοι ἐ huiusmodi exclamationes. Etiam εὐθύ, πός, ἔγω, ἄπο, π' ἀποθερ, ἔξω, χωρῖς, ἐ aduerbia localia πού, πόθερ.

Datiuo tribuntur, uerba sequendi ἀκόλῃθῳ ἔπομαι. certandi ἐρίζω, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι, μάχομαι. Quæcumq; passiuè capiuntur πεποιήται μοι, π' ὑπ' ἐμοῦ, ἀγνωσον τοῖς πολλοῖς uulgo ignotum. Cōposita à σνρ ἐ ὁμοῦ, σύν, ἔσοφος ὁμό, κφθ.

Datiui casus est, instrumentum ἀπέσθηε τῷ εἰφέ, causa φθόνῳ ταῦτα ποιῆ. modus actionis τίνι ἔσπε, γράφεις, ἐ quandoq; precium, Chryf. ἰδίῳ ταυάθῳ τὸ ποιῆμιον πριάμενθ.

Datum habent cum genitiuo, ἀμφισβητῶ, με, τέχῳ

τέχω, κοινωνῶ, συγγινώσκω, φθονῶ. & impersonalia
 Δεῖ, μέτεσι, μέλαι, μετὰ μέλαι.

In datiuo pronominis αὐτος, sæpenumero intelli-
 gitur præpositio σὺν ut ἀποτεμῶν αὐταῖς ὠλένας
 τὰ πῆρρα, hoc est, σὺν αὐταῖς.

Accusatiuum admittit quoduis uerbum, nominis
 ab eo deducti. τοῖς τρεῖς γάμοις γαμῶν, ἀδίκῶσε ὁ δὲ
 κίαρ, aut nominis relatiuus, ἢ ἀδίκῶσε ἢ ἀδίκῶσε.

Vbiq; locus est accusatiuo, si intelligas ἡΐ. σὺν
 σοῦ καὶ τοῦνομα καὶ τῷ πατρὶδα. Vergilius Cate-
 ra Graius.

Et qualia sunt poetis nostris usitatoria, fractus
 membra, & similia, ijs Græci passim utuntur, τῷ ἔργῳ
 κορῆς μεσός, κόσμῳ τῷ ἀναβολῆν, τὸ χῆμα
 εὐπρεπῆς.

Passiua regunt accusatiuum uerbi actiui, ut ἐπιτρέ-
 πεις ἔμοι τῷ Δίαταρ, sic passiue ἐπιτρέπομαι τῷ
 Δίαταρ & ἐγχερίζομαι ταύτην τῷ ἐπιμέλειαν.

Verbalia in ἑορ. uerbi sui postulant accusatiuum
 γράψῃς ἔμοι ἐπισολῆν. Interdum secundus accus-
 satiuus in uicem datiuui succedit, ἰατέον τῷ νόσον, ἄμε
 λούνησθαι αὐτίας. Attice accusatiuus pro genitiuo,
 ἀποσερῶ σε τὰ χεῖματα pro τῶν χεῖμάτων. Et p
 datiuo οἶά με ποιεῖς pro ἔμοι.

Quando infinitiuus & uerbū præcedens ad ean-
 dem pertinent personā, non est opus accusatiuo, ἔφη

πονήσειρ dixit facturum nempe se. ut Terentius, pol-
licitus sum suscepturum.

INfinitiuus non tam accusatiuum habet quàm no-
minatiuum. φησὶν αὐτὸς αἴτιον γε γενῆσθαι, dicit se
autorem fuisse. οὗτος ἀπέχων φησὶ ἀλαζονείας, ὥστε
πάντα εἰδὼς, μηδὲρ εἰδέναι οἶεσθαι. τὰ alienus ab arro-
gantia, ut cum omnia norit, tamen se nihil scire putet.

Iunguntur infinitiuo, ὥς, ὥσει, ὡς, ὡσει, ἢ, ἐπει-
δή, ὅσον.

Relatiuum eodem casu ponunt cum antecedente.
χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίους, ἐκ τῆ ἐπιστολῶν ὧν ἔπεμ-
ψε. hinc sunt illa, ἀνδρὶ οἷω σοι, ἀνδρα οἷόν σε.

Participium tanquā pro infinitiuo, cum uerbis per-
seuerandi, ἀγαπῶν με διατέλει, desistendi οὐ παύ-
σομαι φιλῶν. Et cum uerbis affectionem animi sig-
nificantibus, μέμνημαι ἰδῶν, οὐ σιώεσθαι μάτηρ
πονοῶντες. Sic Verg. Sensit medios delapsus in hos-
tes, Articulo uestitum aduerbium fit adiectiuū, ὁ χθές
hesternus. Quòd si iungatur præpositioni cum suo ca-
su, intelligitur commodum aliquod participium, ὃ ἔ-
τοίς οὐρανοῖς, nempe ὧν aut οὐκῶν.

Præpositionum uaria significatio, uariat regimen.
Genitiuum habent ἐκ uel ἐξ ex significans locum, tem-
pus, materiam, causam. ὡς, ὡς ab coram iurandi officij.
ὡς, ὡς ante locum tempus. ἕως, ἕως contra super de ab. Δια-
per μετὰ cū. ὡς, ὡς ab, ἀντὶ pro. ἐπὶ circa super, etiā
tempus

tempus significat. $\pi\rho\omicron$ pro. $\acute{\alpha}\nu\tau\epsilon$ a ex. $\upsilon\pi\epsilon\rho$ prae sub. $\upsilon\pi\epsilon\rho$
 pro de super.

Datiuum, $\epsilon\nu$ in, $\sigma\omega\upsilon$ cum, $\omega\rho\acute{\omicron}\varsigma$ iuxta, $\pi\rho\acute{\omicron}\alpha$ apud,
 $\epsilon\pi\iota$ propter in potestate post super contra, $\omega\rho\epsilon\rho\iota$ pro
 in circa, $\upsilon\pi\epsilon\rho$ sub.

Accusatiuum $\epsilon\iota\varsigma$ uel $\epsilon\epsilon$ in ad, $\acute{\alpha}\nu\alpha$ per, $\kappa\alpha\tau\alpha$ per se
 cundum circa, $\Delta\iota\acute{\alpha}$ propter, $\mu\epsilon\tau\alpha$ post, $\omega\rho\acute{\omicron}\alpha$ ad prae
 ter propter, $\epsilon\pi\iota$ ad in, $\omega\rho\epsilon\rho\iota$ circa circū prope, $\upsilon\pi\epsilon\rho$ sub,
 $\upsilon\pi\epsilon\rho$ supra ultra.

De $\acute{\alpha}\mu\phi\iota$ iudicandum, ut de $\omega\rho\epsilon\rho\iota$, quod usitatus est.
 Duæ $\epsilon\lambda\lambda\epsilon\pi\tau\eta\kappa\omega\varsigma$ ponuntur cū genitiuo, $\epsilon\nu$ deficiente
 datiuo, $\epsilon\iota\varsigma$ deficiente accusatiuo. $\epsilon\nu$ $\acute{\alpha}\delta\omicron\upsilon$ pro $\epsilon\nu$ $\omicron\iota\kappa\alpha$
 $\tau\omicron\upsilon\varsigma$ $\acute{\alpha}\delta\omicron\varsigma$, $\epsilon\iota\varsigma$ $\Delta\iota\delta\alpha\sigma\kappa\acute{\alpha}\lambda\omicron\upsilon$ pro $\epsilon\iota\varsigma$ $\omicron\iota\kappa\iota\alpha\mu$ $\tau\omicron\iota$ $\Delta\iota\delta\alpha\sigma$
 $\kappa\acute{\alpha}\lambda\omicron\upsilon$.

Dicunt præterea, $\omicron\iota$ $\omega\rho\epsilon\rho\iota$ $\pi\lambda\acute{\alpha}\tau\omega\nu\alpha$, hoc est, *Plato*.
 $\omicron\iota$ $\acute{\alpha}\mu\phi\iota$ $\Sigma\omega\kappa\rho\acute{\alpha}\tau\eta\rho$, hoc est, *Socrates*. Verum istius
 modi orationis formas, $\epsilon\varsigma$ breuiter quicquid ad *Græ*
cánicas phrasés attinet, doctissime perscutus est *Bu*
dæus in suis commentarijs, quos nuper $\epsilon\varsigma$ emēdate $\epsilon\varsigma$
 eleganter, magno studioforum bono, excudit *Badius*,
 optime semper de literis meritis. Eum librum com
 parare sibi debet, quisquis serio *Græcari* uolet.

Abbreuiã

α	αμ	σσ	σαμ.	σ	αμ	σμ	σαμ
β	αβ	ϛ	βαβ.	β	αβ	βμ	βαβ.
γ	αγ	τ	ταγ.	γ	αγ	τ	ταγ.
δ	εμ	μ	μεμ.	δ	εμ	μ	μεμ.
ε	κβ	σ	σκβ.	ε	κβ	σ	σκβ.
ζ	κμ	τ	κμτ.	ζ	κμ	τ	κμτ.
η	ωμ	φ	φωμ.	η	ωμ	φ	φωμ.
θ	εθ	τ	τεθ.	θ	εθ	τ	τεθ.
ι	ομ	τ	τομ.	ι	ομ	τ	τομ.
κ	εμ	γ	γεμ.	κ	εμ	γ	γεμ.
λ	ομ	τ	τομ.	λ	ε		
μ	ωβ	σ	σωβ.	μ	ωβ	σ	σωβ.
ν	οβ	γ	γοβ.	ν	οβ	γ	γοβ.
ξ	ουβ	τ	τουβ.	ξ	ουβ	τ	τουβ.

καί, και, και, και. γαρ, γαρ, γαρ, ε, ε, γαρ. μαι, μαι, μαι, μαι.

πυ, παρ. πυ, παρ. ν, αρ. ορ, ορ, ορ, ορ.
 τ, τ, ται. ατ, σταϊ. δε, ε. εστι, εστι, εστι, εστι.
 σ, στ. αυ, στω. ρ, σχ. οτ, σθ. κ, κωμ. ετ, ετ, ετ, ετ.
 ω, σσ. ετ, στρ. κτ, κατά. ω, ημ. ω, ημ.
 ε, τι. το, τ, του. ετ, τω. ε, ε, το. ω, επί. γγ, γγ.
 η, πο.

πν, τ, τωμ. οτ, τ, τηε. ο, οε. εφ, εφ, εφ, εφ.
 πω, τ, τημ. τ, τομ. ε, το. ε, ευ. ε, φ, εφ. ε, ου. ε, ου.
 ε, ου.

πρ, παρ. ρ, ρρ. ρ, ρρ. ε, τρ. κ, κκ. ππ, ππ.
 ωτ, π, η, κτ. Medita

Σ MEDITATIONES Σ

GRÆCICAE, in ars

tem Grammaticam Autore

Nicolao Clenardo,

Grammaticorum præcepta, quæ discendis linguis destinata sunt, ita demum utilitatē adferunt, si & memoria fideli conseruetur, & iugi meditatione, adhibito iudicio, tanquam renouentur. Quæ quidem in re tantum est momenti, ut hic eos peccare potissimum credam, quicumque studia linguarum infeliciter auspiciati sunt. Videas plerosque annos aliquot in quibus suis passim obseruari auditorijs, noctes diesque Grammaticos euoluere, professorum dictata religiosissime describere. et breuiter omnem (quod dici solet) mouere lapidem, ut artis quam sectantur omnes canones intelligant cum interim tot consumptis laboribus, ne id quidem sint assecuti, ut uel nominum teneant declinationes, uel uerborum coniugationes. Vsq; adeo quosdam transuersos agit inconsulta illa discendi libido, nouorum semper & incognitorum auiditate sollicita. Itaque non immerito graues sepe uiri, Paulino more illud istis occinere solent. Semper discentes & nunquam ad scientiam ueritatis peruenientes. Indignum enim arbitrantur, pretiosi temporis magno dispendio, linguam aut Græcam, aut Hebræam affectare. cum tot sint alioque artes egregiæ, et mortalium usus perquam necessariæ, in quibus summa cum laude uersari possis.

possis. Neq; tamen stultorum mores plus ualere debent, quàm prudentum industria. Quin potius errantes in uiam reducere conuenit, & grassanti latius malo præsentaneum remediũ adferre. Quapropter iam nuper institutionibus in linguam Græcam editis, ubi quicquid eo pertineret, breuiter præcepi, operæ precium me facturum esse credidi, si discipulorum infirmitati, & temerariæ illorũ sedulitati, curam cosiliũq; pro uirili parte præberem, qui sursum ac deorsum, cis tra delectum uarijs lectitandis auferuntur, multarum quidem horarum iactura, sed fructu exiguo. Atq; animum induxi, ut libellum aliquẽ rudi Minerua conscriberem, ubi Græcarum literarum candidatis, tanq̃ uocẽ præceptoris uiuam imitarer, ut haberet qui iam rudimenta percepissent, quid sequi, quid fugere deberent. Delecta siquidẽ Epistola D. Basilij, nihil intactum reliqui, quod ad istas minutias pertineret. Quæ primo discenda essent, quæ contra in præsens omittenda, & in posterum seponenda, q̃ potui fidelissime commonstrari. Neq; ab hoc instituto duxi alienius esse, uerbis singulis anxia quadam et barbara superstitione suũ addere iterpretamentũ, nihil ueritus, ne in calumniã raperetur, quod paruulis & balbutiẽtibus ipse quoque me balbum præstitissem. Subdidi tamen suam unicuiq; sententiæ uersionem latinam, ut eam edidit Budæus. partim ne quis nostris modo conspectis, ineptã & illa
tinam

tinam interpretationem, ut æquum est, irrideret, par-
 tim ut collatis inter sese linguis, propria utriusque
 phrasis agnosceretur. Placēt alijs alia, mihi hæc uisa ē
 Epistola mirū in modum idonea, quæ p̄ omnes (ut ita di-
 cam) syllabas, exacte et diligenter excuteretur. Propte-
 rea q̄ præter elegantissimam dictionē, et dignam uiro
 graui uenustatem, optimis monitis Christianos mores
 cōponit, sine quibus perniciosum est qcquid usquā lite-
 rarum ediscitur. Proinde cui in aīo sedet, nostro conse-
 lio niti, ubi summā Grāmatices compendio paruo fue-
 rit affectus, noīm uerborumq̄ inflectionibus quantū
 sat erit degustatis, statim has legat Meditatiōes, neq̄
 alio se conuertat, priusq̄ totā epistolam pertractaue-
 rit, & pensiculando, uestigandoq̄, sic locis omnibus
 rationē à se ipse postulauerit, ut citra morā quicquid
 occurrit, diluere possit, nihil inde proferatur uel mi-
 nimi momenti, quod nō ad suū thematanq̄ ad originē
 referre queat. Nam eiusmodi exercitatio unum
 aliquem in libellum conferēda est, ne perpetuo ad ean-
 dem reuoluare molestiam. Sed iam exposita nostri p̄-
 propositi ratione. Basilium ipsū loquentem audia-
 mus, cuius est epistola ad hunc modum inscripta.

ΕΠΙΣΟΛΗ ΤΩ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, ΠΡΟΣ ΤΟΝ
 ἁΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ, ΤΟΝ ΘΕΟΛΟΓΟΥ, ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑ-
 ἘΡΗΜΙΑΣ ΔΙΧΩΓΩΓΗΣ.

Epistola

144 EPISTOLA MAGNI BASILII,
ad sanctum Gregorium, Theologum,
de uita in solitudine agenda.

SECESSerat uero Basilius in Pontum, nactusq; locum
contemplationi appositum, eodem Gregorium pel-
licre studuit, missis ad eum literis, in quibus amoni-
tatem secessus graphice depingit & laudat. Cumq; is
respondisset, regionis indolem non magnopere spectā-
dā, ubi de lucro pietatis ageretur, & simul uideretur
istiusmodi illecebris non adducendus, ut ipse quoque
in Pontum migraret, ibi Basilius occasione oblata, pul-
cherrimam rescripsit Epistolam, quā sic auspiciatur.

BASILIVS.

Eπίγνω σου τὴν ἐπιστολήν, ὡσπερ οἱ τοὺς ἀ-
δελφῶν παῖδας ἐκ τῆς ἐπιφανομένης αὐτοῖς
ὁμοιότητος πρὸς τοὺς τεκόντας ἐπιγινώσκουσι.

Verbum uerbo redditum.

Agnoui tuam Epistolam, ut qui amicorum pro-
les ex apparente in eis similitudine ad paren-
tes agnoscunt.

Interpretatio Budæi.

SIC tuam Epistolam agnoui, ut ij facere solent, &
amicorum liberos ex similitudine in ipsis conspi-
cua agnoscunt.

SCHOLIA.

HUNC uertendi ordinem ad finem usq; serua-
bimus, & ubiq; adiectis scholijs, quoties opus
erit.

erit ad nostras institutiones lectorem remitteremus, ad scripto pagine numero, eoq; minime fallaci. Nā tamet si superiore anno, & fermè primo ab editione, supra quatuor milia excusa sint exemplaria, tamē sedulo curatum est, ut omnes libri paginis inter sese conuenirent. Quod si quando presentis opusculi locū citaue-

In hoc autē
exēplari
paginæ
numerus
tantū que
rēdus est.

& additis numeris, Hæc igitur præfati, Meditationes Græcicas incipiamus.

Vox epistolæ prima est, ἐπέγνωρ) γνώσκω, id est nosco, compositum autem ex præpositione ὠν est ἐπιγνώσκω, hoc est, agnosco. Secundus aoristus acti. uerbi γνώσκω est ἔγνωρ, à uerbo in μι tertie coniugationis γνώμι, cuius futurum primum est γνώσω, à primitiuo themate γνώω. unde secundus aoristus acti. ἔγνωρ, ut Δίδωμι futurum δώσω, aori. secun. ἔδωρ, cuius formationē quare in institutionibus pagina 78. sic à γνώμι futu. γνώσω, aoristus secund. ἔγνωρ. Cōpositum ἐπέγνωρ, ex præpositiōe ἐπι & ἔγνωρ abijciunt enim præpositiones ultimam uocalē, quoties præfiguntur uocalibus pagina 23. σου τῷ ἐπιστολή) σου genitiuus est pronominis primitiui, secūda personæ, σὺ σου tu tui, &c. Vsurpāt uero Græci genitiuos primitiue speciei, ubi Latini per possessiuum loquūtur, tuam epistolā dicentes, non tui epistolā, illi autem σου τῷ ἐπιστολή. Quantū & possessiuis utantur ἐπιστολή) τῷ σου.

Enclitica-

ἐπέγνων σου), Ex encliticis ἐστὶ σου, ideoq; destituitur proprio accentu, pag. 135. Enclitica uero nō semper accentum remittunt in precedentē dictionē, sed quandoq; solum ipsum amittunt, ἀξείδης τε, πάρος γε, sic ἐπέγνων σου. id quando fiat, sensim ipse obseruabis, reperies σῶμά σου, nō autem λόγός σου, recte tamen Διδάκαλός σου, σῶμαλά σου. Nam uocabula προπερισώμματα, id est, quæ penultimā circumflexū clunt, aut προπαροξύτονα, id ē, quæ acuiunt antepenultimā, ea dictionis encliticæ suscipiunt accentū, non autem παροξύτονα, id est, quæ acuiunt penultimam. Tametsi quod ad accentū pertinet, securū ad huc esse præstat, neque multum de his rebus angi priusquam in declinationibus & cōiugationibus probe uersatus fueris, & casuum ac tēporum terminationes exacte perdidiceris. Tum deniq; ad accentus rationē uenientiū erit, & in eo diebus aliquot cōsumenda meditatio, reliquis omnibus omisis. scilicet ut ex animo & serio quod agendum est agas. Quandoquidem re ipsa comperi plerosq; in his literis cum plurimum temporis contriuisent, tamen uix tandem ad eam frugē peruenisse, ut iustam Grammatices cognitionē nacti essent, non aliam ob causam, nisi quod statim omnia simul nosse uoluerint, & nulli tamen rei totos sese dedere. Atque illud uel maxime linguis prouehendis impedimento consuevit esse, dum uiri alioqui boni, sed ē quorum

quorundam moribus hæc studia æstimant, putantque linguis singulis seculum esse tribuendum. Cum tamen si quis recta ratione rem instituat, non modo Græcam & Hebræam, sed & Chaldeam & ARABICAM ita nosse possit, ut reliquis disciplinis percipiendis nihil prorsus officiant, sed maxime profint.

Proinde ut ad nostrum institutum recurrat oratio, sic formari uelim discipulum, ut primus labor impendatur declinationibus & coniugationibus, etiam neglectis accentibus, nisi si quid obiter suapte industria notarit. Deinde se in autore quoquam exerceat, & singulas minutias excutiat, quemadmodum in Epistola præsentis facere cœpimus.

Vbi hoc scopo sibi proposito, iam istam partem satis affectus erit, mox alteram curam suscipiat, de accentibus, aut de syntaxi, dissimulatis interim illis quæ huc non pertinent. Itaque sua serim libellum aliquem huic exercitationi designatum, non semel tantum euoluere, uerum toties à capite ad calcem usque perlustrare, quoties nouam provinciam capeffas. ita enim futurum est, ut & uetera quæ iam didiceris, relectione confirmentur, & animus præsentis negotio detentus, minus distrahatur alienis.

τὸ ἐπισημαίνον τὸν accusatiuum foemininus articuli præpositiui, ἢ φησὶ τῆς ἴδ. Adhibent autem articulum ferme singulis dictionibus, interdum certitudinis gratia interdum etiam ornatus causa, de quo pag. 85.

ἐπισημῶν) Accusatiuus singularis, ἢ ἐπισημῶν secundæ
 declinationis ut ἡ ἄμῃ, τὸ ἐπισημῶν, ut τὸ τὴν τιμῆν.
 Articulus additus facile commōstrat nominū genus,
 numerum & casum. Quod si defuerit, adhibito lexi-
 co planum fiet, nam ceteri casus cū nominatiuo, prin-
 cipalem syllabam habent eandē, at in uerborum tēpo-
 ribus, alia est ratio propter augmentum. Cū uero dis-
 catur ἐπισημῶν, & ἐπισημῶν accentu acuto, hic gra-
 uis positus est τὸν ἐπισημῶν. Dictiones enim acute
 nisi ponantur in fine periodi, & sententiam claudāt,
 mutant acutum in grauem ob consequentem dictionē
 pagi. 131. ὡσπερ) ut, quēadmodum, similitudinis ad-
 uerbium, idem significat ὡς. Est enim in plerisq; πρὸς
 adiectio syllabica, ut etiam in articulis subiunctiuus,
 ὡσπερ, ἢ περ, ὅπερ pagina 85. Nemo uero sibi mole-
 stiam asciscat, in memorandis aduerbiorum uarijs si-
 gnificandi modis, aut coniuunctionum potestatibus, ut
 norit quas expletiuas dicere debeat, quas rationales
 aut causales. Illud pro partibus orationis, quas uocant
 indeclinabiles, satis fuerit, ut quando occurrent in au-
 toribus, significationem & usum obseruet.
 οἱ) qui, articulus subiunctiuus, functus officio relati-
 ui pag. 84. quod si scribatur sine accentu οἱ, præposi-
 tiuus erit, qui non conueniret uerbo ἐπιγινώσκουσι,
 sed participio, οἱ ὑπὸ γινώσκοντες, id est agnoscētes,
 at οἱ ἐπιγινώσκουσι qui agnoscunt. τὸν τῶν εἰλωμ
 πρὸς αἰδῶν

τῶν δ' αἰδ' αἰδ' amicorum liberos, inter articulum dictiōis
 regentis, & ipsam dictionem regentem, elegāter col-
 locatur dictio recta cū suo articulo τὸν τῶν δ' αἰδ' αἰδ' τῶν
 φίλων, liberos amicorū, τὸν τῶν φίλων τῶν δ' αἰδ' αἰδ' ami-
 corū liberos. Sic reliquæ pticulæ, ut præpositio cū ca-
 su, aut aduerbiū, uenuste ponuntur in medio, τὸν μετ'
 ἡμῶν βίον, τὸν ἐν τῷ καθεύδοντι αἰδ'. cuiusmodi sunt
 apud Latinos, ubi inter adiectiuum & substantiuum,
 quippiam interseritur, temperatum orationis genus,
 sumam doctoris autoritatē, &c. τῶν φίλων articu-
 lus indicat esse genitiuum pluralem, à τῷ τertiae des-
 clinationis ὁ φίλος amicus, ut ὁ λόγος, τῶν λόγων,
 τῶν φίλων. Semper uero genitiuus pluralis desinit in
 ων, in omni declinatione, ideoq; inde certum nomina
 tiuum non licet colligere, nisi consulto lexico, aut præ-
 ceptore.

τὸν τῶν δ' αἰδ' αἰδ' proles, liberos. ὁ καὶ ἡ τῶν αἰδ', τῶν
 φιλ' τῶν δ' αἰδ' quintæ declinationis, accusatiuus plura-
 lis τὸν τῶν δ' αἰδ' αἰδ' accentū habens in priori syllaba, cur
 tamen genitiuus τῶν δ' αἰδ' αἰδ' ultimā acuat, de hoc pagia
 134. cur etiam τῶν δ' αἰδ' αἰδ' circūflectatur, non autē acua-
 tur dicendo τῶν δ' αἰδ' αἰδ', notatum pag. 132. in ἐσώε ἐσώ
 τος. ἐκ φιλ' ἐπιφανορμύνης) ἐκ τῶν ἐξ idē significant,
 sed hoc ante uocalem δ' αἰδ' αἰδ' ex ipso. Illud ante con-
 sonantem ἐκ πατρός ex patre. Præpositionum signi-
 ficata, regimen & usum discēs optime legendis auto-
 ribus,

ribus, & doctorum interpretationibus, quales etate
 nostra duos insignes uidimus Erasmum & Budæum.
 Quod si cui libebit alieno magis frui labore, non ha-
 beo consilium expeditius, q̄ ut ipsius Budæi commenta-
 rios, ubi de præpositionibus accuratissime scripsit, di-
 ligēter perlegat. Præsertim si iam in literis grandior
 sit, & plusculum nactus fuerit iudicij. Alioqui infir-
 mioribus & rudibus commodum crit Leixcon illud
 quod nuper Parisijs excusum est opera Gerardi Mor-
 rhij, qui sedulo studuit, ut inuentus in promptu posita
 haberet & suo loco, non modo quæ tradidit Budæus,
 uerum etiam quæcumq; ex aliorum monumentis apic-
 cule in morem collegit

ἐπιφάνομι (ἐπιφάνω) φάινω, cōpositum ἐπιφάινω ostēdo,
 passiū ἐπιφάνομαι ostendor, appareo, reluceo &
 conspicuus sum. Nam crebro passiuæ Græcorū, reddi-
 mus per neutra Latinorū, aut contra. Licet enim ean-
 dem rem diuerso nominare cōtingat idiomate, tamen
 quæ uocantur apud Grāmaticos partiū orationis acci-
 dentia, genus, numerus, figura, & huiusmodi, ea non
 semper conueniunt, ut nos dicimus in plurali diuitiæ
 diuitiarum, illi singulariter ὁ πλοῦτος τὸ πλοῦτος.
 nos deponentis uoce furor, illi uoce actiuæ κλέπτω.
 Sic non mirandum, cum illi dicant ἐπιφάνομαι sub
 uoce passiuæ, nos interpretemur non solum ostendor
 siue uideor, sed etiam appareo, reluceo, et etiam per
 circum

circumlocutionem conspicuus sum. Igitur ab ἐπιφαινόμῃ fit participium ὁ ἐπιφαινόμενος qui ostenditur, apparens, aut si per nomen reddere uelis, conspicuus, foemininum ἡ ἐπιφαινομένη secundæ declinationis, genitiuus τῆ ἐπιφαινομένης.

ἐπιφαινομένης αὐτοῖς) apparente in ipsis. cōposita regunt casum præpositionis, ἐπὶ δὲ iungitur significans idem quod in. proinde uerbum cōpositum dt̄m habet ἐπιφαινόμῃ αὐτοῖς reluceo in ipsis, nam absurda fuerit imitatio, in appareo ipsis, quod uerbum Latinus non agnoscit. quo factum est, ut in uersione præsentis epistolæ, non sic uerbum uerbo reddere potuerimus, quin interdum cogere mur minus esse inepti, dū saltem Latinis uocibus uti studemus & si peculiarem lingue phrasim neglexerimus, ideo uertimus apparente in ipsis, non autem in apparente ipsis.

αὐτοῖς) Dt̄s pluralis pronois αὐτοῖς, de quo pag. 83.

ὁμοιότης (Θ) ὁμοίος similis, ἡ ὁμοιότης, similitudo, τῆ ὁμοιότητος. Adiectiua in ος. formant substantiua foemini generis in ὄτης, quorum gt̄s in ὄτιος, pa. 14.

ὁμοιότητι (Θ) πρὸς τοὺς τεκόντας) Obseruabis dictiones quæ significant conuenire, consentire, similem esse, aut contra disidere, dissentire, pugnare, & cæte. præpositioni πρὸς adiungi, exempla notabis, ubi incidant.

πρὸς τοὺς τεκόντας) præpositio πρὸς cū accusatiuo.

τοὺς τεκόντας) τίκω pario, secund. aoristus ἔτεκον ab inusitato uerbo τέκω, ab ἔτεκον participium ὁ τεκόν, τοὶ τεκόντες, accusatiuus pluralis τοὺς τεκόντας, id est, eos qui genuerunt aut pepererunt, nempe parentes, quod tamen est nomen non participiū. Habent autem Graeci in omnibus uerbis, omnium temporum participia Latini non item, cū sit igitur τεκόντας participium aoristi, & significet praeteritum, necesse est nos circumloqui per uerbū & relatiuum, τοὺς τεκόντας eos qui genuerunt. Nā à uerbis actiuis ut sunt pario, gigno, non fiunt participia praeteriti temporis. ideoq; si nolimus adhibere periphrasim, & tamē unā tantū uoce reddere, uel rationē temporis negligimus, & utimur participio praesenti gignentes, parientes, aut eius loco nomen ponimus parentes, genitores. Idē facito in cæteris, ut si quando Latinū participiū eiusdem temporis non reperiatur, inuenias nomē quod saltem significatione consentiat, Sicut à uerbo κτίσω, fu. κτίσω, aoristus prim. ἐκτίσα, participium ὁ κτίσας qui creauit, pro quo uerte creatorem.

ἐπιγινώσκουσι) agnoscunt, tertia pluralis ab ἐπιγινώσκω.

BASILIUS.

τὸ ὄφρ μὴ μέγα εἶναι φῆσαι, πλὴν τοῦ τόπου κατὰ σκευὴν, ὡρὸς τὸ ἐμποῖσθαι ὁρμήν ἕνα τῆ ψυχῆ σου, εἰς τὸν μετ' ἡμῶν βίον, ὡρὸν ἄν πρὸ τῶ προπαυ
τι

τὴν μάθειαν καὶ τὴν Διαγωγὴν, σὺν ἡμῶν ὄντως τὸ Δια-
 νόμιμα, καὶ τὸ σὺν τῆς ψυχῆς, καὶ πάντα τὰ τῆς ἐμῆς
 τῆς μένης, πρὸς τὸ εἶπα ἡμελίου ἀποκεκμημένη
 ἡμῶν μακαριότητα.

Verbum uerbo redditum.

Nam haud magnum esse dicere loci structuram,
 ad ingenerandum impetum aliquē animo tuo ad eum
 nobis uitam, priusquā de modo aliquid didiceris et cū
 uersatione, tuus est reuera sensus, et tui animi, omnia
 hic nihili facientis, prae in pollicitationibus reposita
 nobis beatitudine.

Interpretatio Budæi

Nam quod existimare te ais, magnopere non re-
 ferre habitum structuramq; loci, ad sciendū in animo
 tuo desiderium uitae nobiscum agendae, anteq̄ comper-
 tum quippiam habeas de modo et ratioe uitae nostrae,
 tuus hic est profecto animiq; tui sensus, qui huius mē-
 di bona prorsus nihili esse ducas, praeut est beatitudo
 quam reconditam in diuinis pollicitationibus habe-
 mus.

SCHOLIA.

τὸ ὡς μὴ μέγα εἶναι φῆσαι εἶς.) Sic ordina, δὲ φῆ-
 σαι τὸ τὸ τοῦ κατὰ σκευὴν μὴ μέγα εἶναι, id est,
 dicere loci structuram non magnum esse, hoc est non
 multum habere momenti

Ceterum articulus τὸ iungitur infinitiuo φῆσαι
 tanquam nomini τὸ.

K V Siquidē

Siquidem infinitiuus siue solus, siue cum casu, nominis uice fungitur, idq; in neutro genere, & hoc locotantq; nominatiuus habetur.

᾿) enim, nunq; primum locum sibi in oratione uendicat, ideoq; uertimus per nam propterea quod Latini pro articulo τὸ, nihil habent quod ponant, nisi dicant τὸ ᾿ φῆσαι ipsum enim dicere, aut id enim nempe dicere, ut capiamus articulum prepositiuum pro pro nomine demonstratiuo, id est, τὸ pro τὸ το, siquidem hoc interdum fit pag. 85. alioqui si articulum suo more capias, cum nihil Latine respondeat, turpe foret dicere τὸ ᾿ φῆσαι, enim dicere, quapropter uertimus, nam dicere.

μὴ μέγα). Non magnum. μὴ non, alia significata in praesens omittit, & suo loco discenda ducito.

μέγα). magnum, adiectiuum neutrum, de quo pagina nonagesima septima.

Saepe alterius generis substantiuo, additur adiectiuum neutrum, τὸ τὸ τόπου κατὰ κεῖν ἔιναι μέγα, loci structuram esse magnum, ueluti substantiue, hoc est, rem magnam, aut magni esse momenti, magnopere referre ut Budaeus uertit,

εἶναι). Esse, infinitiuus ab εἶμι sum, pag. 108.

φῆσαι). Infinit. aoristus prim. ab indicatiuo ἔφησα, ut τὸ φαι ab ἔτυφα. cur ergo non φῆσαι ut τὸ φαι ac centu acuto? Iam monuimus, non aliud esse agendum
prima

primalectione huius Epistolæ, quàm ut casuum, & personarum terminationes rimaremur. Et uides terminatione consentire φῆσαι cum τῷ ψα, utrunq; in α. Quod ad accentum attinet, α in huiusmodi solet haberi pro breui, pagia. 132. longa uero ante breuem finalem circumflectitur, itaque scribendum non φῆσαι sed φῆσαι pagina, 132. in ἐσώε ἐσώε τϞ.

Vsitatum uero thema huius infinit. φῆσαι, est φημί, de quo pag. 104. Nec tam significat dico, quàm putō & profiteor, utrunq; explicat Budæus, τὸ γ' φῆσαι, nam quod existimare te ais.

τῷ τῷ τόπου κατὰ σκευήν). De articulo dictionis regentis & rectæ, uide notata pagina, 149. in τοὺς τῷ εἰλωρ παῖδας.

τόπου). Loci, ὁ τόπος tertie declinationis, τῷ τόπου κατὰ σκευήν) Structuram, ἢ κατὰ σκευήν secundæ declinationis τὸ ἐμποιῆσαι τῇ ψυχῇ σου). ad ingenerandum animo tuo.

Gerundijs & supinis Græci carent. In quorum locum subeunt infinitiui adiectis articulis neutri generis τὸ ἐμποιῆσαι, hoc est, ut rudius loquamur, ad ingenerare, id est, ad ingenerandum, aut causa ingenerandi. Nam prius supinum, gerundium in di uel dum, ferme efficit infinitiuum aduinculo præpositio nis τὸ ἐμποιῆσαι.

ἐμποιῆσαι

ἐμποιῶσα) Infinitiuus prim. aori. actiui ab ἐμποιῶσα
 indo, ingenero, innasce facio, quasi intus facio, uel in se
 se facio.

Capiatur simplex ποιῶ, & per crasim ποιῶ, pri
 mæ coniugationis circumflexorum, Futu. ποιήσω,
 aori. prim. ἐποίησα, infinit. ποιῆσαι. unde compositū
 ἐμποιῶσα, ab ἐμποιῶ, ex præpositione ἐν, migrā
 te v in μ, propter ω sequens. Quomodo uero se ha
 beant præpositiones ἐν & σὺν in compositis, uide pa
 gina. 127. in uerbo συζῆγνυσα.

Quoties incidit uerbū compositum, ut facilior
 sit temporum formatio, tolle præpositionē, & excuti
 to simplex, ut modo fecimus in infinitiuo ἐμποιῶσα.
 ὄρμητιν) desiderium aliquod, & impetum. Nam
 hoc proprie uox significat, ueluti cum animus aliquo
 fertur, & aliquid agere gestit, odio uel amore prouo
 catus, nominatiuus est ἡ ὄρμη, secunde declinationis.
 Accusatiuus τὴν ὄρμην ut τὴν τιμήν.

τιν) Accusatiuus singula. fœminini generis, ntūs τις
 τινός τινι τινά, quod habes pag. 15. Quam̄ si quis re
 cte perceperit ordinem, quem secuti sumus in quinta
 declinatione, facile inuenerit omnia, uel nobis tacenti
 bus. Primo scripsimus quæ desinerent in uocalē, nem
 pe α, υ, ω. Nam nullum nomen quintæ declinationis,
 desinit in aliquam reliquarū uocalium, ε, η, ο. deinde
 sequuntur finita in consonantem, nec ullum desinit in
 aliquam

aliquam istarum consonantium, β, γ, δ, ζ, θ, κ, λ, μ, π, τ, φ, χ, sed in unam reliquarum nempe, ν, ξ, ς, σ, ψ, quas quinque consonantes uariæ præcedunt uocales aut diphthongi, hoc ordine, αμ, εμ, ημ, ιμ, ομ, ουμ, υμ, ωμ. in litera ξ non uocalium facimus discrimina, sed uarias ascripsimus terminationes genitiui, κος, γος, χος, p affinitate trium inter sese mutarum, tenuis κ, media γ, aspirata χ. sequitur ας, ες, ης, ος, υς, ως. deinde ας, ας, ας, ες, ες, ες, ης, ις, ος, ους, υς, ως. subduntur quæ in duas desinunt consonantes, λς, νς, ςς. ultimo quæ in duplicem ψ desinunt, ubi similiter ut in ξ, non uocalium habita est ratio, sed genitiui πος, βος, φος, pro tribus alijs mutis, tenui π, media β, aspirata φ. Hunc ordinem quisquis obseruabit, statim nouerit, ubi querendū erit, quicquid occurreret de nominibus quinta declinationis.

Est autem hoc nomē ἄς ex encliticis, quæ proprio destituuntur accentu, pag. 135. ὄσμῃν ἄς pro ὄσμῃν ἄς. Enclitica enim quandoque non remittunt suum accentum, sed tantum perdunt, ut notatum pag. 145. in uoce ἐπέγνωσθου. Sic τ enclitica dissyllaba, quædoque remittunt, ἄνθρακῶν ἄς, quædoque tantum perdunt, nēpe si præcedat περιπατώμενον, id est, dictio cuius ultima circumflectitur, ποιωτίνα, aut ὄξυτόνον, id est, dictio cuius ultima est acuta, καλόμ ἄς, sic hoc loco ὄσμῃν ἄς. in cuiusmodi ablatu est accentus ἐ uoce ἄς,

τινὰ, nec tamen dictio præcedens illum habet accentum, præter nativū & proprium. Et in istis non obinet canon ille de accentu acuto, qui ob consequentiam migrat in graue, & notatum pag. 146. in ἐπισολῶν. Nam si encliticum seruaret accentum, scriberemus ὄζ μὲν λυά. acutus enim ob consequentiam mutatur in grauem, at ubi encliticum accentum perdit, acuta dictio præcedens manebit acuta, ὄζ μὲν λυα, non autem per grauem ὄζ μὲν λυα.

ψυχῆ σου) Animo tuo ἢ ψυχῆ, ὅτι ψυχῆς, τῆ ψυχῆς, secundæ declinatōis, ut ἢ ἀμῆ, ὅτι ἀμῆς, τῆ τιμῆς σου) gñs à σὺ pronomine, de hoc pa. 145. in σου τὴν ἐπισολῆν. & in ἐπέγνωρ σου pag. 146.

εἰς τὸν μετ' ἡμῶν βίον). præpositio εἰς cum accusatiuo εἰς βίον ad uitam. Budæus ὄζ μὲν εἰς τὸν βίον, hoc est, uerbum è uerbo impetum ad uitam, uertit desiderium uitæ. Non enim interpretis officium est, anxiam quadam religione numerare uoculas, & syllabis absidere, sed Latinis auribus satisficere, & Græcicas si guras quàm maxime fugere, ad quod nihil æque conducit, atq; ratio Copiæ, in qua quisquis erit bene uersatus, is facillime præstabit rectum interpretem. τὸν μετ' ἡμῶν βίον) Infirmioribus obsecuti reddidimus ineptissime, ut cernerent quid cui responderet; hoc pacto, εἰς τὸν μετ' ἡμῶν βίον, ad cum nobis uitam,

Articulum enim τὸν, qui uarijs modis explicari potest tanquã negleximus, & scolijs ipsum declarandum reliquimus. Itaq; articulus qui afficit præpositionem cū casu, reddetur commodo aliquo adiectiuo, τὸν μετ' ἡμῶν βίον, agendam nobiscum uitam, pag. 139.

μετ' ἡμῶν) Apostrophos est, pro μετὰ ἡμῶν pag. 6. Græci autem hic à Latinis dissentiunt, naturali præpositionis ordine seruato, dicentes μετ' ἡμῶν, p quo Latini nobiscum. Ceterum μετὰ cum, genitiuū habet, at μετὰ post accusatiuum.

ἡμῶν). Genitiuus pluralis à pronomine ἐγὼ pag. 82. βίον) ὁ βίος uita, tertie declinationis.

πρὶν ἂν μάθῃς) Priusquã didicceris πρὶν antequam priusquam.

ἂν μάθῃς) Hæc cōiunctio ἂν nunc ē potentialis, οὐκ ἂν φαίης, nequaquam dicas, hoc est, haud possis dicere, nunc plane uacat. Vide Budæum in Commentarijs lingue Græcæ, ubi usum explicat, & quibus modis iungatur.

Tu interim, quoties obuia fuerit hæc particula, securus negligere tanquã ociosam, donec in istis literis plus roboris collegeris.

Multa dissimulanda sunt, ut loco & tempore discantur commodiore.

περὶ τοῦ τρόπου) De modo, præpositio περὶ cum genitiuo.

τρόπου) Nominatiuus ὁ τρόπος, ut ὁ λόγος, masculinum est, quod inspecto dices lexico. Siquidem genitiuus τῷ τρόπου, conuenit utriq; generi, siue dicatur ὁ τρόπος, siue in neutro, τὸν τρόπον ut τὸ ἐν λόγῳ, utriusq; enim genitiuus esset τῷ τρόπου.

A uerbis quorum penultima est ε, deducuntur nomina conuerso ε in ο. λέγω dico, λόγος sermo, τρέπω uerto, τρόπος mos, modus, item aliud τροπή mutatio ut ab ἐπίστέλλω, id est, mando, mitto epistolam, fit nomen foemininum ἐπιστολή, id est, epistola, nam latinitate donatum est.

τι) aliquid, neutrum à communi τις τινός, hoc est, aliquis, quissiam, uel quidam. quae tria Graeci unica uoce dicunt.

τί μάθοις) aliquid didiceris, noris. Budaeus adiutus praesidio copiae, uersionem fecit speciosiore, dū pro didiceris, uertit, compertum habeas.

μάθοις) μάθάνω disco, secund. aorist. capit à μάθω inusitato. unde futurum μαθήσω, aorist. primus ἐμάθησα, secund. ἔμαθον, abijciendo ex aoristo primo penultimam uocalem cum consonante sequente, nempe ης, de hoc pag. 62. ab ἔμαθον optatiuus est μάθοιμι μάθοις, ut ab ἔτυπον fit τύποιμι τύποις.

καὶ) et, coniuunctio copulatiua. Quomodo descendentes partes orationis indeclinabiles, scriptum pag. 148. in ὡπαεῖς, φη) Διαγωγῆς) Διόγω dego, uitam traduco,

ἀ Διά τ' ἄτω, reiecta ultia præpositionis uocali, propter uocalem sequentem pag. 23. Ab ἄτω τ' compositionis uerbalia fiunt, adiectione syllabæ γῆ, ἄτω ἄγω γῆ, σῶάγω σωαγω γῆ, εἰσάγω εἰσαγω γῆ. sic ἀ Διάτω fit Διαγω γῆ, id est, institutum uitæ, τ' uiuēdi ratio. σὸρ ἢ ὄντως). σὸς σὴ σὸρ, tuus tuatum, pronomen possessiuum pag. 82. Scribitur hic σὸρ graui accentu propter sequentem dictionē, pag. 148. in ἐπισολῶν. quod si poneretur in fine iustæ sententiæ iam acueretur, Διανόμα δ' σὸρ.

ἢ ὄντως). est reuera, ἢ imperfectū ab εἰμι pa. 107. sed crebro ponitur pro præsentī ὄσι. sic εἰδ' εἰ pro Δεῖ, εἰ γλῶ pro γῆ.

ὄντως). profecto, reuera, aduerbium à genitiuo plurali participij uerbi substantiui, ὦμ, ὄντω, τῶν ὄντων, in ε ὄντως pag. 86.

Διανόμα). sensus, ἀ Διανοέω. simplex νοέω, fut. νοήσω præte. acti. νενόηκα. passi. νενόημαι, unde uerbale τὸ νόμα pagina, 91. ablato incremento, et uerso μου in μα, compositum Διανόμα. Vt uero facilius sit thematicis inquisitio τ' utilior, memores esse conuenit, unde tempora formentur, τ' sensim tanq̄ per gradus sursum ascendamus ad originem, donec inuentum sit. præsens indicatiui modi, est enim thema, hoc pacto. Διανόμα, reijce præpositionem, erit νόμα uerbale in μα, quod fit semper à præte. passi. prima personæ.

L sublato

sublato augmento, erit igitur νόημα à νερόημοι. Porro præter. passiuū. formatur ab actiuo, uertendo φα in μοι, χα in γμοι, uel κα in μοι. Fuerit ergo νερόημοι ab actiuo νερόηκα. ubi autem κα in præter. definit futurū in σω, nisi sit quintæ coniugationis. Proinde futurū erit νοήσω, nam in quinta cōiugatione dicere νοήσω, contra canonem est, qui præscribit penultimā futuri quintæ coniugationis esse breuiādam, & alioqui si futurum esset νοήνω, præsens esset νοήω, quod nusquam apparebit in lexico. Relinquitur igitur futurū νοήσω id quod proficiiscitur à præsentī tertiæ coniugationis νοήω νοήθω νοήτω, aut quartæ νοήζω νοήσω siue νοήτω, aut sextæ νοήω, aut primæ circumflexorum νοέω νοώ, aut secundæ νοέω νοώ, siquidem omnium istorum futurum esset in σω, uerum nullum eorum ostendet lexicon præter νοέω. Hanc thematis rimandi uiam diligenter obserua, parat enim miram facilitatem ut statim occurrat origo, unde tempora manare queant, de hoc uide pagina. 130.

καὶ τὸ σὺν ψυχῆς). & tui animi hic utitur possessiuo pronomine σός σή σόν tuus tua tuum, foeminiuū ἡ σὴ genitiuus τῆς σῆς. Poterat uti primitiuo genitiuo σου σὺ ψυχῆς, hoc est, ut uetusto more loquamur tis animi pro tui animi. Siquidē Græci genitiuos primitiuæ speciei μου, σου οὐ, ἡμῶν, ὑμῶν, σφῶν, etiam actiue & possessiue capiunt. apud nos autem mei, tui, sui, nos
stri

stri, uestri, tantum passiue, actiue autem & possessiue
usurpant ueteres mis tis sis nostrum & uestrum, tria
mis tis sis exoluerunt, nostrū & uestrū tantum par-
titiue capiuntur, uterq; nostrum, quilibet uestrum.

ψυχῆς). ἢ ψυχῆ, ἢ ψυχῆς, secundæ declinationis,
τῶν πάντων τῶνδε μηδὲρ τιθεμένων). ordinatio sic, τῶν μη-
δὲρ τιθεμένων τῶν πάντων τῶνδε, nihili facientis omnia
hic, subaudi posita. Interpres non male hunc locū ex-
tulit per secundā personam, hoc modo, qui huius mundi
bona prorsus nihili esse ducas, tamen genitiuus ἢ τι-
θεμένων referendus est ad substantiuum quod præce-
dit, nempe ἢ σῆς ψυχῆς. Tuus, inquit, hic est profe-
cto, animiq; tui sensus, ψυχῆς in quā hoc est animi uel
animæ ἢ μηδὲρ τιθεμένων, hoc est, nihili esse ducen-
tis, aut quæ nihili esse ducat. Participiū enim uarie red-
ditur, nunc aduersum quiddam indicans, nūc causam
explicans, ut hoc loco, ἢ μηδὲρ τιθεμένων nihili ducen-
tis, quæ nihili esse ducat, hoc est, ut quæ, aut quippe
quæ nihili esse ducat.

Proinde quæ per participia Græcis efferruntur nos
latinitate donabimus per eiusmodi coniunctionē, quæ
commodissime facit ad sensum.

πάντα). omnia. ὁ πάντων, τῶν πάντων, ἢ πάντων, ἢ πάν-
των, τῶν πάντων, τῶν πάντων, accusatiuus pluralis neutri
generis τῶν πάντων, accentu in priore, licet genitiuus
sit πάντων, non πάντων, uide pag. 134.

τὰ τῆδε). Articulus aduerbio iunctus, mutat ipsum in adiectiuum. χθές heri, ὁ χθές hesternus, ἡ χθές hesterna, & ita per omnes numeros & genera, pag. 139. aut i isto articulo participiū intelligitur uerbi substantiui ὧρ ὄσα ὄρ, aut aliud quippiam, quod loco & sententiae congruit, seruata generis numeri & casus ratione. ἐκεῖ illic, ὁ ἐκεῖ qui illic est, habitat, ambulat & cetera. οἶκοι domi aduerbialiter, τοὺς οἶκοι, intellige ὄντας existentes, hoc est, domesticos. sic τὰ τῆδε intellige ὄντα, aut aliud quod quadrat, id est, quæ hic sunt uel geruntur, quæ in hoc mundo sita sunt, &c.

Est autem τῆδε aduerbium sub forma datiuī φαῖmini, cuiusmodi plurima sunt profecta ex secunda declinatione, habentq; α uel η diphthongū impropria, Δημοσία publice, ἰδία priuatim, βία uolenter, παρρησία confidenter libere, sic ἄλλῃ πάλῃ, πῃ, ὅπῃ, κρησφῆ, πωρδῆ, εἰκῆ, ἡσυχῆ, κομιδῆ, πολλαχῆ, πανταχῆ. Διπλῆ, τριπλῆ, τετραπλῆ, πενταπλῆ, ταύτη. ad eundem modum τῆδε, quod fit ab articulo prepositiuo ὃ ἢ τὸ, qui aduentu particulae δε, capitur pro demonstratiuo pag. 85. ὃδε pro οὗτω hic, ἡδε hæc, unde datiuus τῆδε huic, & aduerbialiter hic.

μηδὲν, nihil ὃ μηδεῖς, ἢ μηδεμία. τὸ μηδὲν pag. 14 (τιθε μλύκς), τίθημι pag. 65. Ρασι, τίθεμαι. Part. ὃ τιθέμενος, ἢ τιθε μλύκς, genitiuus φη τίθε μλύκς, id est, ponentis, facientis, ducentis.

Apud atticos enim passiva capiuntur actiue, & alio qui deponentialia & media uerba, idem habent presens & imperfectum cum passiuis. Porro τῖθεος hoc loco significat idem quod λογίζεος, id est, ducere atque existimare μηδὲν τῖθεος nihili facere, μικρὰ τῖθεος parua habere, ὑστερον τῖθεος post habere, πᾶς οὐδὲν τῖθεος pro nihilo ducere, nihili facere.

Verum ista persequi non est presentis instituti, tantum illud studiosos adolefcetes admonitos uelim, si lingue Græce proprietatem, & elegantem uocabulorum usum tenere desiderent, ut Commentarios Budæi summa cura perlegant. Reperient enim incredibilem quendam thesaurum, unde ad copiose scribendum reddentur instructissimi.

πρὸς τὴν μακαριότητα). ad beatitudinem, nihili ducētis, inquit, ad beatitudinem, hoc est, prout est beatitudo. capitur πρὸς, ut apud Comicum præpositio ad, nihil ad nostram hanc, id est, prout nostra hæc est formosa, οὐδὲν πρὸς τὴν ἡμετέραν ταύτην.

ἐπὶ ἐπαγγελίαις). in pollicitationibus. adiectiuum diuini interpretis explicandi causa posuit.

ἐπαγγελίαις). A nominibus in ος tam substantiuis quam adiectiuis, deducuntur substantiua in ία, κακός, malus, κακία malicia, ἀγγελία nuntius, ἀγγελία, res que nuntiatur. ab ἀγγέλλω nuntio, cuius compositum ἐπαγγέλλω ex præpositione ἐπί, & in uoce deponē

tali ἐπαγγέλλομαι promitto. Hinc ἐπάγγελος,
unde ἐπαγγελία secundæ declinationis, dtūs pluralis
ταῖς ἐπαγγελίαις.

ἀποκειμῆναι uerbū κέμαι pag. 103. compositū ἀ-
πόκειμαι resideo, repositus uel depositus sum, part.
ἀποκειμένης repositus, scemininū ἢ ἀποκειμένης se-
cūd. declinatiōis accūs τῆς ἀποκειμένης. Nec miretur
quis, quod uerbū præsens temporis ἀπόκειμαι uer-
titur, repositus sum, & itē participium ἀποκείμενος
præsens temporis per præteritum repositum, uide
notata pag. 151. in uoce ἐπιφανομένης.

Neq; præterea hic laborādum est, ut quia uerbum
κέμαι nobis occurrit, totā illius ediscas coniugatio-
nem. Sed ubi excusso accō ἀποκειμένης, ad ipsum the-
ma peruenieris nempe κέμαι, hic sistendū erit, nec ul-
tra præsens tempus progrediendū. Id quod in oībus
obseruabis, ne longius curā extendas, q̄ præsens locus
postulauerit. Si q̄s occurreret obliquus, non quiescendū
nisi reperto ntō, si ipse incidere ntūs, aut thema uerbi
nō scrutabimur anxie quæ inde tempora deducantur.

Cæterum quia ad consummatum grammaticū per-
tinet, etiam illa tenere, quæ posteriore parte nostrarū
institutionū carptim scripsimus, quæ incipiuntur pa-
87. consultum uidetur, non quidem ea solum ediscere,
ut sparsim in excutiendo libello quoquam obuia erunt,
sed huic quoq; rei postea tempus suum tribuere, & à
capite

capite ad calcem usq; perlegere, serio studio, haud aliter atq; feceris in perceptione primorum rudimentorum.

ἡμῖν). nobis, datiuus pluralis ab ἐγώ.

μακαριότησα.) ὁ μακάριος, inde ἡ μακαριότης, ἡ μακαριότης, uide in uoce ὁ μοιότης pagina 151.

accusatiuus τὴν μακαριότησα.

Εγὼ δὲ ἅ μὴ ποιῶ αὐτὸς, ἐπὶ τ' ἐξαλλὰς τὰς νυκτὸς ἢ μέγας γράφω ἀχάωμαι, κατέλιπον μὴ δ' τὰς ἡμέρας διατίθω, ὡς μυρίων κακῶν ἀφορμάς, ἐμαυτὸν δὲ οὐ πῶ ἀπολιπέμ ἠδ' ὠνόηθη.

Ego uero quæ quidem facio ipse in solitudine hac, nocte & die scribere erubescō, dereliqui quidem enim in urbe occupationes, tanquam sexcentorum malorum causas, me ipsum autem nondum derelinquere potui.

Equidem scribere ad te non sustineo præ pudore, qui in hoc extremorum finium recessu interdum noctuq; agito. tametsi enim urbicas occupationes pro derelicto habui, ut sexcentorum malorum causas, me tamen nondum ipsum etiã habere pro derelicto quini. ἐγὼ δὲ.) coniuñctio δὲ uarie redditur, autem, uero, ceterum, porro, sed, tamen, imo, rursus, contra, quin potius, ut sententia postulat.

ἢ ἡ ποιῶ.) ἢ articulus subiunçtiuus, neutri pluralis pag. 34. ἡ est coniuñctio. ποιῶ à ποιέω, circumflexum primæ coniugationis.

αὐτὸς). Ipse, pronomen aptum tribus personis pag. 83.
 ἐπὶ ᾧ ἐχᾶϊᾶς). In solitudine, ἐπὶ cum genitiuo.
 ἐχᾶϊᾶς) ἢ ἐχᾶϊᾶς secundæ declinationis, genitiuus
 ᾧ ἐχᾶϊᾶς per uocalem α, q̄ desinat in α purū. Cur
 autem scribatur genitiuus ἐχᾶϊᾶς per ᾠ circumflexo
 xum, notatum pag. 134. Interpres ἐχᾶϊᾶς uertit, ex
 tremorum finium recessu. Significantur enim hac uo
 ce prædia ab urbibus semota, recessus, & solitudo ab
 hominum strepitu remota, ab ἐχᾶϊᾶ extremus.
 ταύτης). demonstratiuum οὗτο hic, αὐτή hæc, geni
 tiuus ταύτης pag. 83.

νυκτὸς καὶ ἡμέρας). nocte & die, tempus collocatur
 in genitiuo pag. 137.

νυκτὸς). ἢ νύξ nox, ᾧ νυκτὸς noctis pag. 12.

Quantū in huiusmodi sat fuerit indicasse nominatiuū,
 quo conspecto, facile cognorit lector, quomodo geni
 tiuum & reliquos casus quærere debeat, non ignorās
 quem ordinem in recensendis terminationibus obser
 uauerimus, de quo pagina, 157.

ἡμέρας). ἢ ἡμέρα secundæ declinationis genitiuus ᾧ
 ἡμέρας quia exit in ρα.

ἡμέρας). Infinitiuus præsentis temporis, ut τῷ πᾶσι,
 ab indicatiuo ἡμέρω. Quod cum sit thema, sistendum
 est, nec extra propositum inquirenda sunt reliqua tē
 pora pag. 166.

αὐχῶνομαι). αὐχῶν de decoro, pudefacio, suffun
 do

do pudore, ἀρχαίωμα pudescio, erubescio, suffundor
 pudore, habes thema ne longius angaris, ut reliqua ri-
 meris tempora, sed hic sistas.

Ceterum quæ uerba passiuæ uocis, ut est ἀρχαίωμα, sunt reuera uerba passiuæ, quæ autem deponen-
 tia, & actiuo carentia, lectione autorum, ut plerâq;
 alia, discendum est. Intepres γράφει ἀρχαίωμα uer-
 tit sic, scribere ad te non sustineo præ pudore. Quod
 speciosius est & numerosius, q̄ si uerbum uerbo red-
 didisset, scribere erubescio. Pro uno uerbo ἀρχαίωμα,
 id ē, erubescio, substituit multa per periphrasim,
 non sustineo præ pudore. Quemadmodum autem ra-
 tiones copię plurimum ualent, ad parandam uersio-
 nis elegantiam, ita & omnibus locis magno sunt usui,
 & ijs potissimum medentur incommodis, quæ adfert
 linguarum illa proprietates & phrasim.

Proinde si quis expeditum et elegantem interpre-
 tem præstare studeat, sermonis ubertatem sibi compa-
 ret, & tanq̄ in numerato, positumq; ob oculos habeat
 quicquid Erasmus de hoc genere præcepit, uir præter
 alias dotes innumeras, hac ad miraculum usq; suspiciē-
 dus, q̄ ita Græca in Latinum uertat, ut nullum Græci-
 tatis uestigium appareat. Idq; ea fide, ut nec sententiæ
 quid addat, nec detrahat, cumq; nihil minus spectet, q̄
 ut totidem uerbis reddat, tamen incredibili quadam
 dexteritate plerunq; assequitur, ut citra sensus iactu

ram, dictionum tamen numero respondere uideatur, hoc credo maxime fretus, quòd scribendi usu iam meditatatum habet, quomodo in quãuis faciẽ formanda sit oratio. Quo factum est, ut illius interpretationes præterq̃ quòd Græcicas figuras nusquã redolcant, hoc etiam eximium præ multis alijs sibi possint assumere, quòd tanq̃ fontes Latini esse credantur, non autem è Græcis fontibus hauriri. Sic uero interpretem agere & numeris omnibus interpretis fidem præstare, neq; tamen alium quàm ipsam uideri argumenti autorem, id demum absoluti artificis est. Equidem pro mea tenuitate, non possum doctissimos uiros in hoc negotio uersatos inter sese cõmittere, & de unoquoq; censurã ferre. Sed tamen omnibus candidatis linguæ Græcæ non dubito consilium dare, ut huius uiri uersiones diligentissime perlegant, excutiant, & imitari conẽtur. Alia in alijs eminent, neq; omnia sunt in omnibus illustria interpretem fidelem, Latinum & elegantem, facilem & commodum, in uarijs periclitatum, nisi nobis exhibuit Erasmus, nemo unq̃ est exhibiturus.

ἡσάπειρ ἀχάωμου). Valde usitatus est Græcis infinitiuis ubi nos gerundijs utimur & supinis, ut diximus pag. 156. in uoce τῶς δ' ἐμπότισσας, uerum et alioqui, quæam admodum apud Latinos, certa quædam uerba gaudent infinitiuo, ita & apud Græcos. ἅλλο μὲν λέγειν uolo dicere, οὐ πολλὸν ποιεῖν non audeo facere,

facere, &c. horum est hoc loco ἀρχάωμαι ἡράφαρ
erubescō scribere.

κατέλιπον.) λέιπω linquo, secū. aori. ἔλιπον pa. 25.
Sic à κατὰ λέιπω composito, id est, derelinquo, secun-
darius: κατέλιπον. non κατὰτέλιπον, quia, ἔλιπον in-
cipitur à uocali, pag. 23.

μὲν.) nusq̄ non obuia sunt hæ duæ cōiunctiones, μὲν
quidem, δὲ uero. utimurq̄; ipsis diuidendi gratia, ut
sententiam à sententia, membrum à membro discerna-
mus, ac priorem locum uēdicat sibi μὲν, posteriorem
δὲ. Quāuis autem creberrimū sit δὲ, nullo præcedente
μὲν, rarissimum tamē est ἢ, quin postea subdatur uel
δὲ, uel alia quæpiam coniunctio, quæ alteram senten-
tiam contineat, priori respondentem, ut cui sit uel as-
finis uel diuersa.

Itaq; hoc loco prior sententia est, κατέλιπον ἢ ἡ
τὰς ἡ ἄσει διαξίβας &c. subiungitur altera, ἔμου-
τον δὲ οὐπω ἀπολιπέμ ἡδ' ὠήθη. Caterum Budæus
pro μὲν & δὲ, posuit tametsi, tamen, quæ duo minus
Græcitate sapiunt, q̄ illa priora.

ἡ.) enim. de hac coniunctiōe diximus pagi. 154. Et
quæ præterea nobis de nouo ac sæpius occurrent, ea sæ-
erit semel declarasse. Vocis uero significatum altera
uersio facile monstrauerit, aut adhibitum Lexicon.

τὰς ἡ ἄσει διαξίβας.) articulus τὰς afficit præpo-
sitionē cū casu, de quo pa. 158. in uoce τὸν μετὰ ἡμῶν
βίον. uertè

uerti poterat, in urbe oblatas, aut datas, aut per relatiuum, quæ in urbe offerebatur, quæ in urbe mihi dabantur, quibus cum in urbe agerem inuolui & implicari solebam, nam hic sensus est. Sed breuitatis studio sus compendio dixit, urticas occupationes.

ἄσει). τὸ ἄσυ, τῷ ἄσει ⊙ sine crasi pag. 94. datiuus uero ἄσει crasim admittit ἄσει, si non à nominatiuo ἄσυ, certe ab inusitato noie primæ declinationis cōtractorum, τὸ ἄσορ. τῷ ἄσειορ, τῷ ἄσει ἄσει, ut τείχος. quemadmodum non solum dicitur λόγου, sed & λόγος, τῷ λόγῳ ⊙ λόγους, τῷ λόγῳ λόγῳ, ut τείχος. Διαξίβας). τῆξω, secundus aori. ἔξισορ, compositum Διαξίβω, secundus aori. Διέτῆξορ, unde uerbale ἢ Διατῆξι secunda declinationis accusatiuus pluralis τὰς Διατῆξας. Multa sunt uerbalia, quæ seruant characteristicon secundi aoristi. Διέτῆξορ, ἢ Διαξίβω). Tanquã, ut, ueluti. alia significata suo seruentur loco. Caueant uero studiosi, ne uocabulorum significationes inquirent, quo tempore sunt in Grammaticis occupati præceptionibus, quæ in re plurimum sæpenumero peccatur. Deinde iactis fundamentis ubi ad autorum lectionem sese contulerint, si non aderit interpres, confugiendum ad lexicon, sed uerbi significatiu illud modo tractent, & quantum dabitur in memoria reponat, quod loco præsentis satis faciat. Reliqua si fieri potest, ne legant quidem, q̄ si scriptorem probe sibi uideant

uideantur intelligere, uel uiua præceptoris uoce freti,
uel fida alioqui adiuti interpretatione, stultum est à le-
xicis petere consilium. In quibus ut omnia tradantur
planissime, etiam quæ uocis usum prolatis exemplis
ostendant tamen ieiuniora minusquæ uiuida sunt, neque
tam penitus hærent, ut quæ ipse tibi legendis autori-
bus paraueris.

μυρίων). τὰ μύρια. Multa & innumera, pro quo La-
tini sexcēta, numerus finitus p̄ infinito. Genitiuus plu-
ralis τῶν μυρίων.

κακῶν). ὁ κακός. ἡ κακή, τὸ κακόν, malus mala, malum.
Genitiuus pluralis neutri generis, τῶν κακῶν malorū.

ἄφορμάς). ἡ ἄφορμή secundæ declinati. τὰς ἄφορ-
μάς accusatiuus pluralis.

ἐμαυτῶν). me ipsum. pronomen cōpositum pag. 85.

οὐπω). Nondum. ὦω tanq̄ adiectio syllabica, sic μή-
πω. Ita apud nos syllaba dum, in nondum, necdū, quid
dum, haud dum.

ἄπολιπῆρ). λείπω, secundus aorī. ἔλιπον, Infiniti.

λιπῆρ, sic à composito ἄπολείπω, secund. aoristus

ἄπέλιπον. Infinitiuus ἄπολιπῆρ.

ἠδ' ἠδῆρ). Δύωμαι Possum, uerbum deponens se-

cund. coniugationis in μι, à primitiuo Δωάω, futu-

Δωήσω. Præteritum act. Δεδ' ἄνηκα, πασι. Δεδ' ἄνη-

μαι, Δεδ' ἄνηκα, Δεδ' ἄνηκα, aorī. primus ἔδ' ἠδῆρ,

& Attice ἠδ' ἠδῆρ, mutant enim augmentum syllabi

cum in temporale pag. 100. Nemo uero miretur, nos in rimando themate, aut formādo tempore, multa proferre quæ nō sunt recepta, neq; enim quæ recepta sint recensemus, sed quomodo unumquodq; formetur.

ἀλλ' ὁμοίος εἶμι τοῖς ἐν θαλάσῃ ὑπὸ τῆς ἡλίου τῶν πλοῦν ἀπειρίας ἀπολλυμένοις καὶ ναυλώσῃ.
Sed similis sum in mari præ circa nauigationem in experientia percumbibus & nauseantibus.

Similiterq; illis affectus sum, qui nauigandi insolentes, nausea perditæ affliantur.

ἀλλ' ὁμοίος. ἀλλὰ ὁμοίος, apostrophos pagina 6.
Vsus te docebit quæ uocales desint, ubi assidua lectio ne didiceris ἀλλὰ nō ἀλλό, & ita in reliquis. Budæus ἀλλὰ uertit que, nam hæc cōiunctio uaria significat, nec tantum est aduersatiua.

ὁμοίος εἶμι. Similis sum, recte uertit similiter affectus sum. Tētabis ipse memor copię, num aliter quoq; reddi queat. Ita nobiscum agitur, perinde res nostræ sese habēt, & breuiter quæcunq; uoces similitudinem æqualitatemq; significant, tibi in mentem ueniant, & quod optimum duxeris, id ponere licebit.

εἶμι. accentū hoc loco remittit in præcedentē dictio nem, est enim encliticū pag. 135. Ceterū coniugationē huius uerbi substantiui εἶμι habes pag. 108, sed quæ hic præsens tēpus occurrit, id ē, thema, non est necesse ad reliqua descendere tēpora, ut ante monuimus.

τοῖς ὄροις ἀπολλυμένων, Inter articulum τοῖς ὄροις participium ἀπολλυμένων, interseruntur aliquot particule, de quo satis iam scriptum est in precedentibus. ὅθεν θαλάσῃ). in mari, prepositio ὅθεν cū datiuo θαλάσῃ, cuius est nominatiuus ἡ θαλάσῃ secundæ declinationis.

ὅθεν ὁ ἄλλος τὸν ὄρον ἀπειρία. Sic ordinatur, ὅθεν ὁ ἀπειρία præ inexperientia, κατὰ τὸν ὄρον circa nauigationem, uel in nauigatione: aut sic, ὅθεν ἀπειρία præ inexperientia, ἀπειρία, in qua, τὸν ὄρον, quæ est circa nauigationem, quæ inter nauigandum contingit, explicando articulum ὄρον, ut maxime quadrat. Nec est aliud ἀπειρία ἢ τὸν ὄρον, inexperientia circa nauigationem, quæ inexperientia nauigandi. Proinde interpretatus est totam hanc particulam duabus uocibus, nauigandi insolentes, capta uoce ut apud Comicum, quid tu Athenis insolens.

ὅθεν.) Præ cum genitiuo, ὅθεν Δέου, præ metu. κατὰ τὸν ὄρον.) In nauigatione, circa nauigationem, hoc est, inter nauigandum, prepositio cum accō. ὄρον.) ὄρον nauigo, hinc ὁ ὄρος nauigatio, ut ὄρον fit ὄρος, pag. 160. in uoce ὄρος. Contrahitur autem hoc nomen ὁ ὄρος ὄρον, accusatiuus ὄρον ὄρον pag. 95.

ἀπειρία.) ὄρον experientia, inde ἀπειρία inexperitus nā α est ὄρον, i. priuatiua particula, faciens

faciens è substantiuo adiectiuum, quòd rei priuatione significet, μοῖρα pars, ἀμοιβος expers, φόβος metus, ἄφοβος intrepidus. Sic à τῆρα fit ἄπειρος, unde substantiuum ἠπειρία, φη ἀπειρία secund. declinationis. Siquidem ab adiectiuis in ος fiunt substantiua in ία, κακός malus, κακία malitia, ut notatum pag. 166. in ἔπαρξιαι. Nec tamen analogia freti, conabimur queuis à quouis deducere, sed spectandus est autoris usus, magnus magnitudo, non magnitas. Contra, pius pictas, non item pietudo. Iustus iustitia non iustitas, nec iustitudo, sic apud Græcos φίλος amicus amicitia, nō item κάλος καλία, pulcher pulchritudo. ἀποδυμνωίς (ἢ νουλιώσιμ). Pereuntibus ἔνασσαντibus, pro quibus, Budæus, qui nausea perdit affligantur. Participium alterum mutauit in uerbū eiusdem temporis ἔνασσαντibus, deinde uocem unam duabus reddidit per periphrasim, pro nauseare, affligari nausea, p altero participio ἀποδυμνωίς substituit aduerbium perdit, aut contra pro ἀποδυμνωίς perdit affligantur, pro νουλιώσιμ ablatiuum nausea. Faciamus periculum, num alio quoq; pacto uertere liceat, qui nausea pereunt, quos misere cruciat nausea, qui perdit nausea torquentur, quos perdit grauat nausea, quos ad interitum usq; nausea premit, qui perdit uexantur nausea, quos infestat ἔνασσαντibus perdit nausea quibus nausea molestia perniciem adfert. Quam ista
partim

partim liberiora sunt, quæ pro officio interpretis. Tantum ostendendam hoc modo uiam putauimus, qua ratione eruenda sint, quæ studiosis huius rei conducant, ut ubi dictionem latissime, pluribusque uerbis explicauerint, ea demum seligant, quæ compendio ad sententiam proximè uideantur accedere.

ἄπολλυμύοις.) ὁλλύω compositum ἄπολλύω, unde actiuum in μι ἄπόλλυμι, passi. ἄπόλλυμαι perdo et perco. Part. ἄπολλύμενος tertiæ declinationis datiuus pluralis τοῖς ἄπολλυμύοις, qui regitur à nomine ὁμοίος. Nam ut Latini, sic et Græci similitudinis adiectiuo tribuunt datiuum. Et quod ad illa cōmunia syntaxeos capita spectat, ferme idem obtinet apud utrosque, quapropter in institutionibus nostris ista per quæ paucis et carptim attigimus, et quod discipulus iam in ludo Latino percepisset, id ne cōmemorare quidem uoluimus, rati nos operam perdituros, si doctum et memorem admoneremus.

ναυῶσιμ.) ναυιάω, crasis ναυῖω. Partic. ὁ ναυιάων, et ναυιάοντι, et ναυιάοντι crasis ναυῶντι, dati plural. τοῖς ναυῖοσι, reiectis literis ν τ ex datiuo singulari pag. 16. Scribitur autem ναυῶσιμ per ν in fine de quo pag. 22. et 98.

Οἱ τῶ μεγέθει τῶ πλοίου Δυχεραίου νοσιμ, ὡς πολλῶν τῶν σάλου παρεχομύω. κακίθεμ ἐπὶ δὲ λέμβορ ἢ τὸ ἀκτίον μετὰ σάνοντες, παύταχ οὐ ναυῶσιμ

σι κολῆ) ἀποροῦνται, συμμετέρχεται γὰρ αὐτοῖς ἡ
ἀνδρία καὶ ἡ χολή.

Qui magnitudine nauigij offenduntur, tanq̄ multam iactationem præbente, & illinc in lembū aut aca-
tium transeuntes ubiq; nauseant & herent. transgre-
ditur enim cum ipsis molestia & bilis.

Nanq; illi magnitudine nauigij offēsi tanq̄ uehe-
mentius succutentis, in lembū aut nauiculam cum trā
silerint, sic quoq; non secius à nausea laborant, nimirū
molestia ipsos ac bile quo transierint cunq; comitan-
tibus.

οἱ.) qui, articulus subiunctiuus, p̄ quo interpretēs nanq;
illi, Si quidem relatiua sepe numero causam indicant.
μεγέθη.) τὸ μέγεθος magnitudo, τὸ μέγεθος, τὸ
μεγέθει & per crasim μεγέθει ut τείχαι primæ decli-
nationis contractorum.

τολοίου,) τὸ τολοίου, τὸ τολοίου, tertiæ declinationis.
Δυσχεραίνουσι.) Δυσχεραίνω indignor, indignanter
fero, offendor, datiuo iungitur. tertia pluralis Δυσχε-
ραίνουσι, cui additur litera y de hoc pag. 22.

ὡς πολὺν τὸν σάλομ παρεχουλιῶ.) tanq̄ multā ia-
ctationē præbenti. qui datiuus refertur ad casum με-
γέθει. Indignantur nauis magnitudini tanq̄ præbenti
multam iactationē, id est, ut quæ siue quippe quæ præ-
beat multam iactationem.

τολαῦ.) daccūs nominatiui, πολλὸς, de quo pag. 97.

τὸν σάλορον.) ὁ σάλος tertiæ declinationis iactatio in mari, undarum & fluctuum agitatio, quæ dum in nauim irruit, solent uectores huc atq; illuc quassari, & in utraq; nauis latera protrudi.

παρεχομῶ.) præbenti, efficienti. In eadem significatione plurima uel actiue profertur uel passiue, horum est παρέχω et παρέχομαι præbeo, participiū δὲ παρεχόμενος. Scite interpretes pro παρέχεσθαι σάλορον, id est præbere & efficere iactationem & agitationem, usus est uerbo succutere. Nam proprie succutere, aut quod receptius est, succussare dicitur equus, qui sic graditur ut sefforē concutiat, & equus ipse succussor appellatus est & succussarius, à succussatione hoc est, eiusmodi agitatione. Itaq; id uerbi ad turbulentam navigationem accommodauit, quoties in uasto nauigio uector haud aliter concutitur, atque seffor à succussatore. Accusatiuum autē πολῶν expressit ad uerbo uehemētius, παρεχομῶν πολῶν τὸν σάλορον præbenti multam iactationem, mutauit in uehemētius succutiētis. Quam̄ si anxie superstitiosi esse uolumus, uertendum est non succutientis sed succutienti. Participium enim παρεχομῶν tribitur datiuo μεγέθει, non γὰρ πλοίου, nisi forte Budæus genitiuū legit παρέχομῶν πλοίου, succutiētis nauigij, non autem μεγέθει παρεχομῶν magnitudini succutienti. Boni consulat lector curiositatem, quæ cum tam pulchre

cōstet sensus, dubio procul iniqua foret, nisi nobis propositum esset etiam in minutissimis adiuuare discipulorum studia, eorumq; hesitantiæ sic mederi, ut quas uis amoliremur remoras.

κακῶθεν.) crasis pro κακῶθεν & illinc pag. 107.

ἐπὶ τὸν λέμβον), ἐπὶ præpositio, δ λέμβος tertia de climationis.

ἢ τὸ ἀκάλου.) ἢ aut. Hæc litera uaria significat, ut uariant illius spiritus & accentus.

τὸ ἀκάλου) genus est nauiculae piscatoriae.

μεῖαθαίνωντες). Participium plurale à μεῖαθαίνω transco.

πανταχοῦ ναυτιῶσι). πανταχοῦ ubiq;. ναυτιῶσι nauiseo, tertia pluralis ναυτιῶσι. per crasim ex ναυτιῶσι. Hic autem uerbum est ναυτιῶσι, supra uero participiū datiuī pluralis, qui uoce cōsentit cum tertia plurali pag. 77.

ἀποροῦνται). ἀπορέομαι hæreo, perplexus sum, tertia pluralis ἀποροῦνται crasis ἀποροῦνται ut ποιοῦνται.

συμμετέσχετα ἅς αὐτοῖς). simplex ἐσχόμα, compositum ex μετὰ μέτεσχομα. Deinde altera præfigitur præpositio σῶν. nec tamē dicitur συμμετέσχομα sed συμμετέσχομα migrante u in μ, ut pag. 156. in uoce ἐμποῖσαι. tertia persona singularis συμμετέσχετα ut τύπηται.

Composita uero ex $\sigma\acute{\omega}$ gaudent datiuo, pag. 137. sic hoc loco $\sigma\upsilon\mu\mu\epsilon\tau\acute{\epsilon}\rho\chi\epsilon\iota\alpha\iota$ $\alpha\upsilon\tau\omicron\iota\varsigma$ cum eis transit, nisi ineptire uelis & dicere contrāsit eis, pro eo quod est una aut pariter cū eis transit. Budæus uertit quo trāsierint cunq; comitātibus, per Tmesim pro quocunq; transferint comitantibus.

Mutauit quoq; interpretor orationis faciem, dum in lo cum uerbi cum cōiunctione causali, substituit ablatiuū, pro nam comitantur, dixit comitantibus. Propterea quod ablatiuū absolute positi crebro causam reddunt, unde & particulam adiecit, nimirum.

$\acute{\alpha}\nu\delta\iota\alpha$. $\acute{\alpha}\nu\delta\eta\varsigma$ molestus, iniucundus, $\acute{\alpha}\nu\delta\iota\alpha$ molestia. Suidas interpretatur $\acute{\alpha}\nu\omicron\rho\epsilon\grave{\xi}\iota\alpha$, id est, si ita loqui liceret inappetentia, cum stomachus destituitur appetitu, quod ijs contingit, qui nauigationis impatientes nau-
seant.

$\chi\omicron\lambda\eta$. bilis, & pro ira capitur. unde præcessit $\Delta\upsilon\chi\epsilon$ $\sigma\acute{\alpha}\nu\omicron\upsilon\sigma\iota$ indignantur, stomachantur, offensi sunt.

Obseruabis hoc loco, non pertinere ad interpretē, ut periodi, membri, aut incisi rationem habeat, sed ut cunq; uisum erit, aut structuræ Græci sermonis omni ex parte respondeat, aut periodum in membrum, mēbrum in incisum redigat, aut contra geminam periodum transferat in unam. Verbi gratia, Budæus si exacte singula tantum spectasset, ac nō potius uniuersam sententiā animo concepisset, tres absoluisset ut habet

Græcus periodos hoc modo. Nāq; illi magnitudine nauigij offenduntur tanq̄ uehementius succutientis. Deinde in lembum aut nauiculam cum transfierint sic quoq; nō secius à nausea laborant. Nam molestia ipsos ac bilis quo transfierint cunq; comitantur.

Vides hic tria esse pronunciata, quæ tribus absoluta sunt uerbis, offenduntur, laborant, comitantur, perinde atq; in Græcis tres periodi totidem constant uerbis, ΔΟΥΧΕΡΑΪΝΟΥΣΙ, ΝΑΥΤΙΩΣΙ, ΣΥΜΜΕΤΕΞΧΕΙΟΥ. Quæ tria ad unicam translata sunt periodum, uultu sermōnis nōnihil immutato, quod duo uerba ΔΟΥΧΕΡΑΪΝΟΥΣΙ & ΣΥΜΜΕΤΕΞΧΕΙΟΥ reddit per participia, offensi & comitantibus.

Atque hæc uariandi figura, iacenti alioqui & frigenti orationi mederi solet. quandoq; enim Græca recte habent multis distincta periodis, ubi latinus scriptor minus acris erit, nisi membrorum & incisorum potius feratur multitudo, quàm elausularum. Est rursum ubi contra fieri præstiterit, ut plausibiliores sint multe sententiæ paucis grauate membris, quàm periodus iusto prolixior & obscurior. Quæ omnia is demum nosse poterit, quisquis & optimos quosque interpretes pressius excusserit, & ipse quoque sese in uertendis Græcis exercuerit. Idq; non oscitanter ac citra iudicium, sed tanquam in promptu positus rationibus, quot tandem modis singula uerti queant. quoue pacto

parto uerbum nunc participio, nunc adiectiuo reddatur. Participium interdum uerbo, interdum nomine, oratio actiua in passiuam conuertatur aut contra, et ita in ceteris omnibus ad manum sit uariandi forma.

Τοιοῦτον οὖν τι καὶ τὸ ἡμέτερον. τὰ γὰρ ἔνοικα
 ὡς δὴ συμπεριφέροντες, πάλαιχού μετὰ τῶ ὁ-
 μοίωρ δοξάζωρ ἐσμεν. ὡς οὐδὲν μέγα φη ἐρημίας
 ἄπωνάμεθα ταύτης.

Tale igitur quiddam est nostrum, nam domesticas
 perturbationes simul circumferentes, ubiq; cum simi-
 libus tumultibus sumus. Itaq; nihil magnum solitudine
 lucrati sumus hac.

Huiusmodi igitur quiddam nobis contigit, qui do-
 mesticas perturbationes quoquo circumferentes gen-
 tium, ubique locorum perinde uersamur in tumultu,
 quare nō magnopere adiuti sumus ab hac solitudine.

Τοιοῦτον.) tale, neutrum in ον de quo pag. 93.
 οὖν.) Igitur, ergo. coniunctio nunc illatiua, nunc con-
 tinuatiua.

τι.) quiddam, neutrum ab infinito nomine τις τινός
 de quo pag. decima quinta destituitur autem proprio
 accentu, et sit encliticum, de quo pagina. 135. nec tamen
 ipsum remittit in præcedentem dictionem οὖν. Nulla
 enim syllaba geminum sortitur accentū, igitur οὖν τε
 scribendū unico accētū at in σῶμα τι duplex ē syllaba

namq; $\mu\alpha$ proprium nullum habet, ideoq; locum tribuit accentui particulae $\tau\acute{\iota}$. Quod si dictionem encliticam praecesserit syllaba, proprium accentum possidēs acutum, isq; ob consequentiam migret in grauem, ut $\delta\epsilon\acute{o}\rho\upsilon$ $\acute{\iota}\nu\alpha$ $\phi\acute{\iota}\lambda\epsilon\grave{\iota}$, rursus reponetur acutus si encliticū proprio destitueris, $\delta\epsilon\acute{o}\rho\upsilon$ $\acute{\iota}\nu\alpha$ $\phi\acute{\iota}\lambda\epsilon\grave{\iota}$. non autem $\delta\epsilon\acute{o}\rho\upsilon$ $\acute{\iota}\nu\alpha$ $\phi\acute{\iota}\lambda\epsilon\grave{\iota}$.

$\eta\omega\lambda\epsilon\sigma$, etiam, quoq; . uerti posset, huiusmodi igitur nobis quoq; contigit, nisi q; $\kappa\alpha\iota$ multis locis abundat, de quo uide Commentarios Budaei, in quibus plenissime docet usum partium orationis indeclinabilium, $\tau\acute{o}$ $\eta\mu\epsilon\tau\epsilon\rho\upsilon$.) nostrum, pronomen possessiuum. huiusmodi, inquit, quiddam etiam nostrum, subaudi est. crebro enim uerbum substantiuum intelligitur, cum aliqui apertus est sensus. Capitur autem nostrum substantiue, id est, res nostra, siue negotium nostrum, pro quo interpres dixit, nobis contigit. Liceat tibi quoq; sic uertere. Ad hunc igitur modum nostrae quoq; res sese habent, neq; uero aliter nobiscum agitur, in eiusmodi igitur statu res nostrae quoq; sunt sitae, ad eundem rerum statum nos quoq; redacti sumus, eodem nimirum ferme loco res quoq; nostrae consistunt, &c.

$\epsilon\upsilon\omicron\iota\kappa\alpha$ $\omega\sigma\acute{\alpha}\theta\eta$.) domesticas perturbationes. $\omicron\iota\kappa$ $\omega\sigma\acute{\alpha}\theta\eta$ domus, $\epsilon\upsilon\omicron\iota\kappa\omicron\varsigma$ domesticus, quasi dicas in domo existens.

Plurima uero praepositionum adminiculo formantur adiectiua, aut quae tanq̄ adiectiue capiuntur, cuiusmodi

modi sunt ea quæ officium aliquod significant, aut functionem, aut & muneris alicuius administrationem. quorum quidem nominum tanta est copia, ut nulla sint lexica numerandis omnibus absoluta. Cum sint enim Græci in omni compositionis genere foelicissimi, nec tam arctis conclusi spatij ut Latini, nullus unquæ futurus est modus, qui nouis concinnandis uocibus statuetur. Sed pro re nata, & licuit semperq; licebit scita compositione recens & nuper exorta signare.

ῶάθη.) τὸ ῶάθος primæ declinationis contractorum, τὸ ῶάθη, plurale τὰ ῶάθηα, & per crasim ῶάθη. συμπεριφέρουτες.) Si Latinis æqualis permitteretur audacia, uerterent concircumferentes, sed aures non ferunt. Itaq; quoties istiusmodi occurrunt, quæ ad uerbum commode & uenuste reddi non possunt, ut serme contingit in Græcorum compositionibus, spectare conuenit sententiam, & illam uerbis assequi uel diuersissimis. Vim præpositionis σὺ sic exprime, una nobiscum circumferentes. nam quod addit interpres, quoquo gentium, non ad significatum præpositionis facit, sed toti sententiæ seruit & ornatui.

συμπεριφέρουτες.) φέρω fero. adde præpositionē πρὸς πρὸς περιφέρω. præfige alteram præpositionem συμ, sed migrat in μ, συμπεριφέρω, inde participium συμπεριφέρων, τὸ συμπεριφέρων, plurale οἱ συμπεριφέρωντες.

μετὰ τῶν ὁμοίων θορύβων ἐσμεν.) cū similibus, hoc est, eisdem tumultibus sumus. pulchre interpres, perinde uersamur in tumultu, genitiuum ὁμοίων expressit ad uerbo perinde, μετὰ θορύβων dixit in tumultu, pro uerbo ἐσμεν posuit uersamur.

ὁμοίων θορύβων.) nominatiuus singularis ὁμοίος θόρυβος tertiae declinationis.

ἐσμεν.) sumus, ab εἰμι sum, pagina 107.

ὧστε.) Itaq; quapropter, quare.

οὐδέν.) nullum, nihil, ab οὐδέτις, pagina 14.

μέγα.) neutrum ἀ μέγας, pagina 97.

ἐρημία.) ἡ ἐρημία, τῆ ἐρημίας secunda declinationis.

ταύτης.) nominatiuus αὐτή, genitiuus ταύτης, pagina octogesima secunda.

ἀπὸν ἀμεθα.) tolle prepositionem ἀπὸ, manet simplex ὠνάμεθα pro ὠνησάμεθα per syncopen, ut scripsimus pag. 118. Igitur ὠνάμεθα est aoristus primus medius pro ὠνησάμεθα, cuius singulare ὠνησάμην, ab aoristo acti ὠνησα, futu. ὠνήσω, praesens ὠνέω, pro ο, quod ratione augmenti uertebatur in ω. Ceterum dum istiusmodi ratione uerborum themata querimus, nihil nos offendat, q; per quae decurrimus tempora, crebro sint usitata. Nec enim hoc hic agitur, ut sciamus, receptum thema ne sit ὠνέω, an potius uerbū in μι ὠνησ. tantum paratur uia quae temporum formationes demonstrat,

Οὐδὲρ μέγα φησὶ ἐρημίαις ἀπὸν ἀμεθα ταύτης.) *gaudeo* hoc uerbum accusatiuo cum *genetico*, accusatiuus significat fructum & emolumentum quod percipimus, *genetico* autem id unde fructus proficiscitur. Idem fit in uerbo ἀπολαύω. Lucianus quodam loco utrunque usurpauit, τί μὲν γὰρ, inquit, σὺ ἀπολαύσεις τῆς ἐρημίας, τί δ' ἄρ' ἀπόνειπτο τῷ σου κάλλους αἰ βόες; quæ nam fructum percipies è montibus? quid uero boues consequantur emolumentum è tua pulchritudine? Interpres pro accusatiuo οὐδὲρ μέγα, posuit nō magnopere ad uerbialiter, non magnopere adiuti sumus ab hac solitudine.

Ἄ μὲν τοι ποιεῖν ἔδρα, καὶ ὅθεν ὑπὸ πηξερῶν ἡμῶν τῶν ἰχνῶν ἔχεται τοι πρὸς σωτηρίαν καθηγνησαμῶν (εἰ τις γὰρ φησὶ θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάτω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθήτω μοι) ταῦτά ἐστιν. ἐν ἡσυχίᾳ τὸν νοῦν ἔχοντα ποιεῖν ἄρα προσήκει.

Quæ uero facere oportebat, & unde licuit nobis uestigijs hæcere ad salutem præcipientis (si quis enim inquit, uult post me uenire, abneget seipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me) hæc sunt in quiete mentem habere conari conuenit. At uero quæ facta à nobis oportuit, undèque auspicandum fuit ei, qui uestigijs hæcere uoluit eius qui nobis salutis uiam præiuit (si quis, inquit, pone me uenire uult, abiuret semeti-

semetipsum, & tollat suam ipse crucem, & sequatur me) hæc fere sunt. Iam primum mentem pacatam habere conueniebat.

(μὲντοι.) at uero, uerum, aduersatiua coniunctio, hoc loco respondet coniunctio μὲν, quæ multo ante præcessit, ἃ ἢ τοιοῦτον αὐτὸς &c. nam post μὲν, ut scripsimus pag. 171. in uoce μὲν, ferme sequitur δέ, aut alia quæuis coniunctio, posteriori sententiæ aut mēbro seruiens. Hic prior oratio ubi ponitur μὲν, statū rerum Basilij continet, altera quæ effertur per μέντοι, declarat quid ipsum agere conueniebat.

τοιοῦτον.) Infinitiuus à uerbo ποιεῖω τοιοῦτον, pag. 49.

ἔδει.) oportebat, impersonale Δεῖ oportet, pag. 118. siue uocem personalem, & cape tertiam personam, Δέω, Δέεις, Δέει, & per crasim Δεῖ. Imperfectum ἔδει, ἔδεις, ἔδειε, crasis ἔδει. est enim impersonale actiue uocis.

ὄθεν.) unde, è quibus, aduerbium.

ὑπὸ ἡξερ.) simplex ἄρχω, futu. ἄρξω, aori. pri. ἤρξα, compositum ὑπάρχω, futu. ὑπάρξω, aori. pri. ὑπἤρξα, ὑπἤρξας, ὑπἤρξε, quod uerbum infinitiuo iunctum tanquam impersonaliter accipitur, pro contigit, licuit, euenit, ὑπἤρξε ἔχεις licuit hæerere. Forte Basilij scriptum reliquit ὑπἤρξε ἄρ, id est, licuisset. In exemplari Aldino deest hæc uox ὑπἤρξε. sed tantum excusum est ὄθεν ἡμῶν ἢ ἰχθῶν ἔχεις, unde nobis uestigij hæerere, quod nescio an secutus sit Budæus interpretatus

pretatus in hunc modū, unde q̄; auspiciādum fuit ei qui uestigijs hærere uoluitet &c. quasi quippiā subaudiendum putarit, ὅθεν, unde, ἔσ̄ ē quare, subaudi proficiētur, ἔχ̄εσ̄ τ̄ω̄ ἰχ̄ν̄ω̄ρ hærere uestigijs. Quanq̄ alioqui ab ijs auspiciari conuenit, unde licet rem assequi.

ἡμῖν,) nobis, datiuus pluralis ab ἔγω̄ pag. 82.

τ̄ω̄ ἰχ̄ν̄ω̄ρ,) genitiuum esse pluralem indicat articulus τ̄ω̄, sed cū quiuus genitiuus pluralis desinat in ωρ, & articulus τ̄ω̄ sit omnis generis, aut præceptore opus est, aut lexico, ut discas nominatiuū esse τὸ ἰχ̄νοσ̄ uestigium primæ declinationis contractorum, τὸ ἰχ̄νεος τ̄ω̄ ἰχ̄νεωρ, crasis ἰχ̄ν̄ω̄ρ.

ἔχ̄εσ̄,) Infinitiuus ab ἔχομαι hæreo, postulat genitiuum.

πρὸς σωτηρίαν,) ad salutem. σωτήρ seruator, τὸ σωτήρος, unde ἡ σωτηρία salus. nam quemadmodum à nominatiuis in ος sunt substantiua in ία, κακὸς ἢ κακία, pagia 165. in uoce ἐπαγγελίους, ita ἔσ̄ à genitiuo desinente in ος, quandoq̄; huiusmodi fiunt nomina in ία, ut τὸ σωτήρος, ἢ σωτηρία secunde declinationis.

καθ' ἡγήσαμβίου,) genitiuus est. Ordo est, ἔχ̄εσ̄ τ̄ω̄ ἰχ̄ν̄ω̄ρ τὸ καθ' ἡγήσαμβίου πρὸς σωτηρίαν, hærere uestigijs eius qui præiuit ad salutem. Nominatiuus δ̄ καθ' ἡγήσαμβίος, participium à primo aoristo medio καθ' ἡγήσαμβίω, primus aoristus actiuus esset καθ' ἡγήσα, futurum καθ' ἡγήσω, præsens καθ' ἡγέω, uerbum σο-

lum est receptum in uoce passiuæ suæ mediæ καθήγέομαι, crasis καθηγούμαι primæ coniugationis circumflexorum. tamē quoties hæc uerba deponentia suæ cōmunia sint excutiēda, formabimus omnia tempora more actiuorum et passiuorum, quāuis non sint recepta, ideoq; ἀ καθηγισάμην sursum ascēdemus ad præsens usq; καθηγέω, sed Lexicon docebit tantum receptum esse καθηγέομαι, quod est compositum ab ηγέομαι. Nam κατὰ perdit ultimum α, quia uerbum incipitur à uocali, quæ quòd sit aspirata, mutatur τ in θ, καθηγέομαι non καθηγέομαι.

Ceterum deponentium uerborum tempora quædam sunt ut in passiuis, quædā ut in medijs, quod usq; magis discas quàm præceptis.

Est autem καθηγούμαι idem quod præeo, præceptor sum, hinc καθηγέτωρ auctor, præceptor, qui rem instituit.

εἴ τις.) si quis, τις aliquis encliticum est, & accentum remittit in præcedentem syllabam εἰ, quæ ex se accentum nullum habet, cuiusmodi & alia scripsimus pagina 135.

γάρ φησι.) φημί dico, tertia persona φησὶ pag. 104. estq; ex encliticis, & accētū destituitur pag. 134. Est autem locus quæ citat Basiliius, Lucæ capite nono, nisi quod ibi additur hæc pticula καὶ ἡμέραν. i. quotidie. θέλω.) uult, prima persona θέλω uolo.

ὀπίσω μου.) post me. Aduerbiū est cum genitiuo.
 Græcorū quædā aduerbia p̄ prepositionem reddimus
 μου.) genitiuus ab ἐγώ, destituitur accentu tanquam
 encliticum,

ἐλθέτω.) ἐλεύθω, secundus aoristus ἤλυθον, syncope
 ἤλθον, infinitiuus ἐλθέτω pag. 102.

ἀπαρνησάσθω.) tolle prepositionem ἀπό, manet ἀρ-
 νησάσθω, aoristus primus medius imperatiui, ut τίψαι
 σθω, secunda persona ἀρνησάσθω ut τίψαι, indicatiuus
 ἀρνησάσθω, aoristus primus actiuus esset ἤρνησα, fu-
 turum ἀρνήσω, præsens ἀρνέω, sed receptum est depo-
 nens ἀρνέομαι inde ἀπαρνέομαι, abnego.

ἑαυτῶν.) semetipsum, pronomē cōpositum pag. 83.

ἀράτω.) ἀίρω tollo, futurum ἀράω, aoristus prim. ἤρα,
 imperatiuus ἀρῶν ἀράτω, ut τίψων τίψάτω.

σαυρόν.) ὁ σαυρόν crux tertiæ declinationis.

αὐτῶν.) ipsius, crebro reperies αὐτῶν pro αὐτῶν, quod
 per aphoresim dicitur pro ἑαυτῶν. pag. 84.

ἀκολουθεῖτω.) ἀκολουθέω sequor, datiuus regit pa-
 137. imperatiuus ἀκολούθει, ἀκολουθεῖτω, ἔσ per

crasim ἀκολουθεῖτω ut ποιεῖτω ποιεῖτω pag. 48.

μοι.) datiuus ab ἐγώ, ex encliticis est accentu carens.
 ταῦτά ἐστιν. Ταῦτα hæc, neutrum plurale pronominis
 οὗτος pag. 82.

Iungitur uerbo singulari pag. 136.

ἔστι.) est, tertia singularis ab εἶμι sum pagina 108.

estq; ex encliticis. Scribitur autem εσι per v more Attico qui personis in iota finitis addunt v, siue sequatur uocalis, siue consonans, siue absoluta sit sententia, siue non. Idq; receptissimum in ecclesiasticis scriptoribus. εἰν ἡσυχίᾳ ἔχειν. ἔχω habeo, infinitiuus ἔχειν habere. εἰν ἡσυχίᾳ in quiete, pro quo Budaeus pacatam habere. ἡ ἡσυχίᾳ quies secundae declinationis dtūs ἡσυχίᾳ per α diphthongum impropriad. εἰν in, praepositio iuncta datiuo ἡσυχίᾳ.

τοῦ νοῦ.) accusatiuus. ntūs ὁ νόος, crasis νοῦς πα. 93. παρ᾽ ὁδοῦ.) παρ᾽ ὁδοῦ nitor, conor, tento, secundae coniugationis circumflexorū, infinit. παρ᾽ ὁδοῦ, crasis παρ᾽ ὁδοῦ.

παροῖκει.) conuenit impersonaliter, praesentis temporis ἂ παροῖς ἔκει, compositum παροῖκω conuenio. Budaeus imperfecto reddit, Iamprimum inquiens, mentem pacatam habere conueniebat, pro quo Graecus dixit, εἰν ἡσυχίᾳ εἰν νοῦ ἔχειν παρ᾽ ὁδοῦ παροῖκει, hoc ē, uerbum ē uerbo, in quiete mentem habere conari conuenit, ordo est conuenit conari, habere, id est, ut habeas, aut ut habeat quis mentem ἔκει. Magnus est enim usus infinitiui Graeci, ἔ sepe numero commode redditur per optatiuum praecedente particula ut, aut alia simili. Ceterum nos docendi gratia rudius uertimus, quo per omnia discipulo satisfaceremus. Neque uero miretur, si inter Graeca nihil respondeat illi iam
primū

Primum, nec interpretem damnet, quasi in finituum
 περιεχόμενα neglexerit. Latinis auribus ille inseruiuit,
 & sensum bona fide reddidit. Verum iam deinceps
 in istiusmodi uersionis siue libertate, siue autoritate,
 non multum immorabimur, sed Eudæi doctissimam in-
 terpretationem tantum adscribemus. Vbi enim singu-
 lorum uerborum themata commonstrata fuerint, &
 Grammaticas minutias exacte peruestigauerimus, faci-
 le quiuis iudicio ipse suo consequetur, quid interpres
 aut prudens adiecerit, aut securus transmissit. Quo-
 rum utrunq; quantum permissum sit, fidorum inter-
 pretum scripta docebunt. Nunc quo cœpimus propo-
 sito, has meditationes absoluaamus. De interpretandi
 ratione, alias forte, & copiosius dicemus.

ὡς γὰρ ὀφθαλμὸν περιεχόμενον σιμωχῶς, καὶ
 νῦν μὲν ἐπὶ τὰ πλάγια περιφερόμενον, νῦν δὲ
 πρὸς τὰ ἄνω καὶ κάτω πυκνὰ μεταστροφόμενον,
 ἴδῃ ἐναργῶς οὐχ οἰόντε, ἀλλὰ καὶ προσερεοδιῆναι
 πλὴν ὅψιν τοῦ ὄρωμένου, εἰ μέλλοι εἰναεῖν ἢ αὐτοῦ ποι-
 εῖσθαι τὸ θεῶν, οὐτῶ καὶ νοῦν ἀνθρώπου ὑπὸ μυσίῳ
 τῶν κατὰ τὸν κόσμον φροντῖδῶν περιελκόμενον,
 ἀμύχανον ἐναργῶς ἐναεῖνίσαι τῇ ἀληθείᾳ.

Vt enim oculum circumactum assidue, & nunc qui
 dem in obliqua circumlatum, nunc uero ad superna et
 inferna identidem reuersum, cernere euidenter non
 possibile sed oportet affixū esse obtutū uiso, si futurus

evidentem ipsius facere conspectum, sic & mentē hominis ab innumeris in mundo curis distractam difficile euidenter intendere ueritati.

Vt enim oculus continuo circumactu uersatus, & nunc horsum illorsumq; deflexus, nunc sursum deorsumq; erectus uicissim ac depressus, exacte cernere nequit, sed obtutu incumbere in rem uisam eum oportet siquidem conspectum rei perspicuum facturum est, hūc in modum mentem humanam sexcentis mundi curis distractam, euidenter cernere ueritatem uix est ut euenire possit.

ὡς γὰρ.) ut enim, respōdet ei quod sequitur οὕτω sic. ὀφθαλμοῦ.) oculū, ὁ ὀφθαλμὸς tertiae declinationis, περιεργόμυλον.) accusatiuus participij presentis τέρporis, nominatiuus ὁ περιεργόμυλος à passiuo περιέργομαι, actiuum περιέργω circumago, circumduco, uerso, à περι & ἄγω. nec abijcit περι uocalem, licet uerbum ἄγω incipiatur à uocali, pagina 23.

σῶεχῶς.) σῶεχω contineo, inde σῶεχῆς continuus primae declinationis contractorū, & σῶεχέος, & σῶεχέωρ crasi σῶεχῶρ, & u in σ conuerso, fit aduerbium σῶεχῶς quasi dicas continenter, quae uoce Caesar utitur pro assidue et citra intermissionē, continenter bellum gerere. De huiusmodi aduerbiorū formatione pagi. 86. Pro περιεργόμυλον σῶεχῶς Budaeus habet continuo circumactu uersatus.

ἢ νῦν Ἰ.) Ἔ nunc quidem, νῦν aduerbium temporis.
 ἐπὶ τὰ πλάγια.) in obliqua neutrum plurale accusa-
 tui casus, nominatiuus singular. ὁ πλάγιος obliquus
 transuersus tertiæ declinationis, pro ἐπὶ τὰ πλάγια

Budæus horsum illorsumq̄.

περιφερόμενον.) φέρω, compositū περιφέρω, passi.
 περιφέρομαι circumferor, participiū ὁ περιφερόμε-
 νος tertiæ declinationis, accus τὸν περιφερόμενον.
 πρὸς τὰ ἄνω καὶ κάτω.) sursum ac deorsum. ἄνω ad
 uerbum, sursum, supra, κάτω deorsum, infra. Aduer-
 bīs articuli adduntur in quouis genere ἔ numero,
 sensusq̄; redditur latine per conueniens aliquod parti-
 cipiū, aut aliã quampiã uocẽ, quæ maxime quadrat,
 ὁ ἄνω qui sursum uersatur, τὰ ἄνω sursum sita, τὰ κα-
 τω deorsum posita, πρὸς τὰ ἄνω ad ea quæ sursum
 consistunt. πρὸς præpositio iuncta est accusatiuo τὸ
 ἄνω.

ποικιλία.) neutrum plurale ab adiectiuis ποικιλίος den-
 sus frequens. Neutro uero adiectiua in utroq̄; numero
 tanquã aduerbia sicut. πολλά multum. Sic ποικιλία
 frequenter pro quo Budæus uicissim, id est, idemidẽ,
 crebro per interualla.

μετασσεφόμενον.) accusatiuus est, nominatiuus ὁ με-
 τασσεφόμενος, participiū presentis temporis, à pas-
 suo μετασσεφομαι.

Actiuum μετασσεφω conuerto, reuerto, à μετὰ ἔ-
 σσεφω,

στέφω, pro τωκινὰ μεταστέφόμενον, id est, frequenter conuersum, uertit erectus uicissim ac depressus, ἢ ἄνω τὰ ἄνω μεταστέφεται, id est, sursum conuerti, non aliud est quàm erigi. Cōtra ἄνω τὰ κάτω μεταστέφεται deorsum conuerti, tanq̄ est deprimi, id uero per uices contingit sibi mutuo succedentes, ideo τωκινὰ μεταστέφεται dixit uicissi erigi ac deprimi εἰδ' ἔμ.) uideri infinitiuus secū. aori. pag. 120. in εἰδ' ὦ. ἐναργῶς.) manifeste, euidenter, aduerbiū factum à genitiuo plurali ἐναργῶν. nominatiuus ὁ κλῆν ἐναργῆς primæ declinationis contractorum.

οὐκ.) non οὐ ante consonantem οὐ ποιεῖσθαι, οὐκ ante uocalem tenuem οὐκ ἐποιήσα, οὐχ ante aspiratam οὐχ ἄπαρ.

οἶόν τε.) οἶος potens, possibilis, quod nomen Ionico more capit paracon τε, οἶόσε, neutrum οἶόν τε.

χρή.) oportet, impersonale, pagina 129.

ἄροστέφειναι.) simplex ἐρεοθῆναι ut τυφθῆναι doris prim. passiuus infinitiui modi, indicatiuus ἡρεῖσθαι, à tertia persona præteriti passiuī ἡρεσθαι, prima persona ἡρεσμου, præteritū acti. ἡρεκα. futu. ἐρεῖσθαι præsens ἐρεῖσθαι, id est, firmo, figo. ἄροστέφειναι applico, affigo. ἄροστέφειναι τὴν ὄψιν affigi oculum, siue aspectum applicari.

τὴν ὄψιν.) ὀπίσθου uideo, præte. ὤμμου, secundæ persona ὤψου, hic ablato incremēto uerbale fit ἢ ὀψις.

uandus. Nos rudium ducentes rationem, pro μέλλου
diximus futurus sit.

ἐναργῆ.) ὁ καὶ ἢ ἐναργῆς primæ declinationis cōtra
ctorum, τῶ καὶ φη ἐναργέος, τὸ καὶ τῶ ἐναργέα,
crasi ἐναργῆ, id est, euidentem, manifestum, aut ut Budæus conspicuū. Hic capitur in genere fœminino, cuius
substantiuum δέαρ.

αὐτῶ.) αὐτὸς ipse, pag. 82. neutrū αὐτῶ. genitiuus αὐτῶ,
refertur ad ὄρω μὲν datiuum neutrum. Budæus ha-
bet pro αὐτῶ genitiuū rei, quia ὄρω μὲν uertit rem
uisam.

ποικίλου.) infinitiuus à ποικίλω, pag. 52. & in uo-
ce passiuæ capitur actiue, ideoq; regit accusatiuum à
tergo τῶ δέαρ. uide pag. 179, in παρρησιῶν.
δέαρ.) ἢ δέαρ affectus, uisus, at ἢ δέα Dea, utrunq; se-
cundæ declinationis, accūs à δέα est τῶ δέαρ.

οὐτῶ.) sic ante consonantē οὐτῶ, ante uocalē οὐτῶ.
ἀνθρώπου.) ntūs δ' ἢ ἀνθρώπος tertiæ declinatiōis.
ὑπὸ.) hæc præpositio cum genitiuo, solet addi dictio-
nibus passiuæ significantibus, ut apud Latinos a uel ab

τύπῳ μου ὑπὸ σοῦ uerberor abs te, sic hoc loco, ὑπὸ
μυρίων φρονίδων περιελκόμενοι.
μυρίων.) ante hoc explicatum est.

τῶ ἢ τῶ τὸν κόσμον φρονίδων.) Budæus uertit, mun-
di curis. quomodo autē explicari possit articulus ille
τῶ inunctus præpositioni cū casu κατὰ τὸν κόσμον.
ostensum

ostensum est pagina 175. in uerbis ὑπὸ φθι κατὰ τὸν
 ὡλοῦ ἀπειρίας.

κατὰ τὸν κόσμον.) ἢ in, prepositio cum accusatiuo
 κόσμου, nominatiuus ὁ κόσμος tertia declinationis.
 φροντίδωρ.) ἢ φροντίς, φθι φροντίδος, φθι φροντίδωρ
 περιελκόμωρ.) ἔλκω traho, περιέλκω distraho,
 πασιuum περιέλκομαι, participiū ὁ περιελκόμενος
 τὸν περιελκόμωρ distractū, est tamē presentis tem-
 poris. uide de hoc in uoce ὄρω μὲν ὡρ pagina 197.

ἀμήχανον.) μηχανή conatus, machina. unde per α
 priuatiuum particulā fit ἀμήχανον difficile, quod nul-
 la ratione uel arte fieri possit.

ἔνατενίσαι.) ἀτενίζω fixis oculis intueor, futurū ἀτε-
 νίσω. aori, prim. ἤτενίσαι, infinitiuus ἀτενίσαι, ut τύ-
 ψαι, compositū ἔνατενίσαι ab indicatiuo presentis ἔνα-
 τενίζω, quod datiuum regit τῆ ἀληθείας, ratioe prepo-
 sitionis ἔν, uide pag. 151. in ἐπιφανομύνης αὐτοῖς.
 Nec mireris interpretem ἔνατενίσαι uertisse per infi-
 nitiuum presentis temporis cernere, ut ἔ prius ὡρ
 σεραὶ ὀήνου incumbere, ἔ ἰδ' ἔρ cernere. quandoqui-
 dem aoristi uarijs tribuuntur temporibus, ἔ latissi-
 me patet eorum significatio ἔ usus.

ἀληθεία.) ueritati. Adiectiuus in ης primæ declinatiōis
 contractorum faciunt substantiuus foemina in εαι
 ἔνασ γιγς euidēs, ἢ ἔνασ γαια euidencia. ἀληθής uerus,
 ἢ ἀληθεία ueritas, φθι ἀληθείας, τῆ ἀληθείας per α

diphthongum impropriam, & hoc differt à nomine
τινοῦ ἀλίθεια.

ἀλλὰ τὸν μὲν οὐπω τοῖς δεσμοῖς τῆ γάμου συνε
ξενυμένον, λυασώδεις ἐπιθυμῖαι, καὶ ὄρμαι Δυσ-
κάθειστοι, καὶ ἐξωτέρες Δυσέξωτες ἐκταράσσουσι.
Sed quidem nondum uinculis nuptiarum cōstrictum,
rabide cupidines, & impetus irreteti, & amores qui
dam perditī perturbant.

Atq; ei quidem qui nondū coniugalibus uinculis astri-
ctus est, rabide cupidines, & impetus effrenes, amo-
resq; incessunt perditissimi.

Δεσμοῖς,) datiuus pluralis, utūs ὁ δεσμός tertiae de-
clinationis, est uerbale à Δέω ligo, pag. 107. in fine.
γάμου. ὁ γάμος nuptiae tertiae declinat. est singula-
re, cum nos utamur plurali nuptiae. uide pagina. 151. in
ἐπιφανομῶδες.

συνεξενυμένον.) ζευγνυμι. tempora sumit à ζεύω,
ut scriptum est pag. 114. in uerbo ἄγνυμι. Futurum
igitur ζεύω, pr. etc. acti. ἐξουχα, passiuum ἐξενυμαι,
Parti. ἐξενυμένος, & compositum συνεξενυμένος,
accusatiuus τὸν συνεξενυμένον. uerbū tamen scribis
tur συζεύω, non autem συνζεύω, ut συζάω nō
συνζάω pag. 127. Est autem συνζεύω coniuga-
tus, pro quo Budaeus constrictus.

λυασώδεις.) Multa sunt adiectua in ὠδης communia
primae declinationis contractorum, ὁνῆς ἀνδρός uir
uir,

uiri, ἀνδρῶδες uirilis, ἰζός uiscum, ἰξώδες uiscosus.
 Sic λυσά rabies, λυσώδες ravidus, τὸν κῆρον λυσά
 σῶδες, pluraliter οἱ καὶ αἱ λυσώδες εἰς crasis λυσά
 σῶδες.

ἐπιθυμία.) nominatiuus pluralis, singularis ἢ ἐπιθυ-
 μία concupiscentia secundæ declinationis.

ὄρμη.) ἢ ὄρμη secundæ declinationis, impetus, subitus
 animi affectus, ἔσ' motus, quo temere huc uel illuc im-
 pellimur, cuiusmodi est in animantibus, dolentibus, aut
 alio affectu subito raptis.

Δυσκάθεκτοι.) retentiu difficiles. ἔχω futurū ἔξω per
 aspirationem, quæ manet in præterito εἶχα, passiuum
 εἶγμαι εἶξαι εἶκται, unde ablato incremento fit uer-
 bale εἶκτός. Sic à composito κατέχω, id est, retineo,
 uerbale κάθεκτος, id est, cohibitus ἔσ' retentus. Et licet
 scribatur κατέχω, tamen per θ scribitur κάθεκτος, nā
 κατέχω fit à κατὰ ἔσ' ἔχω, at κάθεκτος ab εἶκτός quod
 habet aspirationem. A κάθεκτος fit Δυσκάθεκτος
 retentiu difficilis, ἔσ' qui cohiberi non potest, id est,
 effrenis. Particula uero Δυς in compositione signifi-
 cat difficultatem, impossibilitatem, malum ἔσ' pernicio-
 sum, cuius contrarium est εὖ. Cum sit autem ὄρμηαι fœ-
 mininum, tamen dixit non Δυσκάθεκται, sed Δυσκά-
 θεκτοι. Attici namq; adiectiu in ος communi genere
 solent usurpare pag. 87.

ἔρωτες ἀνεγ. ἔρωτες amor, τῶν ἔρωτων, pluralē ἔρωτες
 N v quintæ

quinta declinationis. τινες encliticum à noīatiuo τῆς,
remittit accentum.

Δυσέρωτες.) ἀβέρως fit adiectiuū Δυσέρως, id est, per-
dite amans aut minime amandus, explica particulam
Δυε, ut loco quadrabit έρωτες Δυσέρωτες amores p-
ditissimi, aut amores infœlices et perniciosi.

ἐκταράσσουσι.) ταραάσω turbo. ἐκταράσσω conturbo,
molestus sum, præpositio ἐκ in compositis sæpe facit
ad auxesim ἐκιάμνειν supra modum defatigari, ἴζα
ὄθενειν ualde debilitari, ἐκταράσσουσι tertia persona
pluralis.

τὸν δὲ ἡδὴ κατεληκμηνώσθη μορῶν γω, έπερος δό-
ρυθος φροντίδων ἐκδέχεται. ἐν ἀπαιδία παιδων
ἐπιθυμία, γωαυκός φυλακή, οἴκου ἐπιμέλεια, οἴκη-
τῶν πρσοασία, αἱ κατὰ τὰ συμβόλαια βλάβαι,
οἱ πρὸς τοὺς γείτονας Διαπληκτισμοί, αἱ ἐν τοῖς
Δικασηρίοις συμπλοκαί, ὅτι ἐμπορίας οἱ κίνδυνος,
αἱ ὅτι γεωργίας Διαπονήσεις. πᾶσα ἡμέρα ἰδίαν
ἡκεί φέρουσα ὅτι ψυχῆς ἐπισκόπησιμ, καὶ αἱ νύκτες
τὰς μεθήμερινὰς φροντίδας παραλαβοῦσαι, ἐν
ταῖς αὐταῖς φωντασίαις ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν.

At iam occupatum coniuge alter tumultus curarū
excipit, in orbitate proliū desiderii, uxoris custodia,
domus procuratio, ministrorū præfectura, in contra-
ctibus damna, cū uicinis digladiationes, in foro cōcer-
tationes, negotiationis pericula, agriculturæ labores
unaquæq̄

unaquęq; dies. propriã uenit ferens animi caliginem.
Et noctes diurnas curas excipientes in eisdẽ phantasijs
fallunt mentẽ.

Coniugio aut̃ m̃cipatũ curarũ agmen excipit. In
orbitate desiderii prolis, uxoris custodia, domestica
procuratio, seruilium officiorum constitutio, damna
ciuilibus in contractibus accepta, digladiationes cum
uicinia, forenses concertationes, negotiationis alea,
agriculturę labores, unaquęq; dies suã adfert aĩo cali
ginẽ. Iam uero noctes, diurnas curas excipientes, per
easdem rerum species imposturam menti factitant.

ἡδ κ.) iam. Quanq̃ huiusmodi pticulas, quas facile com
mōstrauerit lexicō, nō est necesse curiosius recen'sere,
ut neq; quoties sese offeret casus ntũs, aut præsens idi
catiui primę psonę. quãdoquidẽ has meditatioẽs i hoc
tantũ conscripsimus, ut uerborũ themata, & casum no
minatiuũ, grãmaticis innixi pręceptis reperiãmus.

κατ̃ελκμ̃λι̃ορ.) λαμβάνω t̃pa sumit à λήβω, futurũ
λήψω præt. acti. λέληφα & Attice εἴληφα pag. 101.
passiuũ εἴλημαι, participiũ εἴλημι υλι̃ος sic à κατ̃ε
λαμβάνω κατ̃ελκμ̃λι̃ος, accũs ἔρ κατ̃ελκμ̃λι̃ορ.
ὁμοζύγω. ὁμοζυγος coniunx. Multa deriuãtur ab ὁ
μός similis, ὁμόψυχος eiusdẽ sentetie et suffragij, ὁ
μόχρονος coetaneus. ὁμοζυγος cõiunx dicitur, quod
eiusdẽ sit iugi, & pari cũ marito iungatur copula, à ζυ
γός. i. iugum, dtũs τῆ ὁμοζύγω̃ tertie declinationis.
ἔτερος

ἕτερος δόρυβος φρονίδωρ.) alter uel alius tumultus
curarum, ἕτερος δόρυβος tertiæ declinationis φρονί-
δωρ à φρονίς.

ἐκδέχεται.) ἐκδέχομαι excipio, à Δέχομαι, tertia
persona singularis ἐκδέχεται ut τύπεται.

ἄπαιδία.) παῖς παῖδός puer, proles, ἄπαις ἄπαι-
δος orbis sine liberis, unde ἡ ἄπαιδία orbitas secu-
ndæ declinationis, ut ante diximus à σωτῆς σωτῆς
fieri ἡ σωτῆς salus.

παῖδωρ.) liberorum, prolium, ἐν τῷ παῖς παῖδός.

ἐπιθυμία.) θυμός animus, ἐπιθυμέω concupisco à præ-
positione ἐπὶ in, quasi in animo gero, ἐπιθυμία desi-
derium, auiditas, concupiscentia.

γυναικός.) ἡ γυνὴ uxor, genitiuus φη γυναικός ab
inuisitato nomine γυναιξ uide heteroclitia pag. 97.
φυλακή.) Verbalia plurima seruant figuratiuam lites-
ram secundi aoristi, quæ in uerbis quartæ coniugatio-
nis est γ, si futurũ desinat in ξωρα, 27. σ 28. σ 29.
Itaq; à uerbo σφάττω iugulo, futur. σφάξω, aoristus
secũd. ἔσφαγγω, uerbale nomen ἡ σφαγή cedes, ἐπιτά-
τω impero, ἐπιτάγή imperium. Sic à φυλάττω custo-
dio foret nomen ἡ φυλαγή custodia per γ. dicitur ta-
men φυλακή. Siquidem huiusmodi mutarum, tenuis,
aspiratæ, σ mediæ, magna est inter sese affinitas, trá-
duntq; operas mutuas, ut crebro aliam pro alia repe-
rias. Aut fit ἡ φυλακή à νοίε φυλαξ custos, ἢ φύλα-
κος, unde ἡ φυλακή οἴκου

οἴκου ἐπιμέλεια.) *domus procuratio, cura & diligentia, οἶκος domus, tertiae declinationis ἐπιμέλεια accuratus, diligens, unde ἡ ἐπιμέλεια diligentia, ut ἄλλῃς*

δεικᾶ ab ἀληθείᾳ in hoc pag. 199. in ἀληθείᾳ.
οἰκετῶρ.) ὁ οἰκέτης *famulus, primae declinationis, ἄνω*

οἰκετῶρ, accentu circumflexo in ultima pagina 135.
πρὸς αἰσίᾳ.) πρῶσιςμι *praesideo & praesum, à πρῶ*
& ἴσιμι. πρῶσις αἰσίᾳ praeficio, praefecturam confero
simplex uerbum ἴσιμι, futurū σήσω, praet. acti. ἔσακα
passi. ἔσαμαι ἔσασαι, sic à composito πρῶσις αἰσίᾳ,
praeteritum πρῶσις αἰσίᾳ πρῶσις αἰσίᾳ, unde ablato in
cremento fit duplex nomen uerbale ἡ πρῶσις αἰσίᾳ & ἡ
πρῶσις αἰσίᾳ, id est, praefectura, praesidentia, plurale αἰ
πρῶσις αἰσίᾳ.

αἰ κτλ τὰ συμβόλαια βλάβῃ.) *Vim articuli afficiē*
tis praepositionem cum casu, pulchre expressit partici
prio, damna ciuilibus in contractibus accepta.

συμβόλαια.) ἀβάλλω *compositū συμβάλλω, quod*
praeter alia significat pacisci, & contractus, conueni
τάς; inire. vñ uerbale συμβολή et inde συμβόλαιον,
hoc est, pactum & contractus. Ferme autem huiusmo
di uerbalia à βάλλω & compositis, efferuntur per ο
non α, ut βολή, πρῶσις βολή, κατὰ βολή, sic συμβολή &
inde συμβόλαιον, ut ἐπιβόλαιον, & cetera.

βλάβῃ.) βλάπτω *noceo, secundus aorist. ἔβλαβον,*
tanq̄ à themate βλάβω pag. 106. hinc uerbale βλάβη
damnum

damnum per idem effertur characteristicon νέπε β.
 γείτονας.) ὁ γείτωρ uicinus, τῷ γείτονος, habito γῆ
 facile ad reliquos casus peruenetis, τὸν γείτονας.

Διαπληκτισμοί.) ὠλήτῳ percutio, fut. ὠλήξω, praeteritū acti. ὠέπληχα, πασιῦ ὠέπληγμα, ὠέπληξαι, ὠέπληξαι, unde uerbale ὠλήκτης percussor, et per uictaphoram obiurgator & conuiciator. unde uerbum ὠληκτίζω aut ὠληκτίζομαι. Illa enim in ἴζω & ἴζομαι πασιμ à quouis deducuntur, ut doctis aut oribus uisum est, compositum Διαπληκτίζομαι uerbum deponens id est, decerto pugno, contendo, futurum à ὠληκτίζω est ὠληκτίσω, praeteritum actiῦ ὠέπληκκα, πασιῦ ὠέπληκτισμαί, unde uerbale ablato incremento ὠληκτισμός, sic à Διαπληκτίζομαι uerbale Διαπληκτισμός.

Utrum uero recepta sint ὠληκτίζω, ὠληκτίζομαι, an tantum Διαπληκτίζομαι, docebit assidua lectio. tantum ostēdimus quo pacto uerba fiant, quae quidem nunc actiua, nunc contra passiua, nunc simplicia, nunc composita solum in usu uersantur, quemadmodū apud Latinos, recipiuntur composita, aspicio, conspicio, despicio, & deinde aspectus, conspectus, despectus, non autem simplex specio, licet usurpetur nomen species,

Δικασηρίοις.) Δικάζω, fut. Δικάσω, praet. acti. Δεδίκακα, πασιῦ. Δεδίκασμαι, Δεδίκασαι, Δεδίκασαι, unde

unde uerbale τὸ Δικασήριον forum iudiciale, tribunal.
 Dativus pluralis τοῖς Δικασηρίοις tertiæ declinatiōis
 nam Δικάζομαι, id est, lites ago, contendo.

συμπλοκαί.) πλέκω, συμπλέκω, συμπλέκομαι,
 confliigo, negotiū habeo cū aliquo. uerbale ἢ συμπλο-
 κή congressio, cōflictus secundæ declinationis, migrat
 ε in ο, ut supra dictum pag. 160. in τρέπου.

ἐμπορίας.) πόρος quaestus: prouentus, ἐμπορος mer-
 cator, ἢ ἐμπορία, ἢ ἐμπορίας, secundæ decli. à præpo-
 sitione ὧν et noīc πόρος, uide pa. 165. in ἔνοικα πᾶθη.
 κίνδυνοι.) Nominatiuus pluralis, à singulari ὁ κίνδυ-
 νος periculum, pro quo Budæus posuit aleam.

γεωργίας.) γέα εὔ per crasim γῆ terra, ἔργον opus,
 inde γεωργός agricola, ἢ γεωργία agricultura, ὅτι
 γεωργίας.

Διαπονήσεις.) τὸνέω laboro, futu. τὸνήσω, præteri-
 tum actiuū πεπόνηκα, passiuum πεπόνημαι, πεπόνη-
 σαι, uerbale ἢ τὸνήσις secundæ declinationis contra-
 ctorum, ὅτι τὸνήσεως, αἱ τὸνήσεις εὔ crasi τὸνή-
 σεις, compositum Διαπονήσεις, à ntō Διαπόνησις à
 uerbo Διαπονέομαι excolo, elaboro.

πᾶσα ἡμέρα.) ἡμέρα dies, secundæ declinationis, ὅ
 πᾶς omnis. Femininū ἢ πᾶσα, neutrum τὸ πᾶρ.
 ἰδίᾳ.) ἰδίος proprius, foemininum ἢ ἰδία, πλὴν ἰδίᾳ.
 φημοῦ uero se habeant foeminina adiectiuorū scriptū
 ἡκεί.) ἡκεί, ἡκεί, ἡκεί, uenio, uenis, uenit, (pag. 87.
 φέρουσα

φέρουσα.) φέρω *fero*, participiū. ὁ φέρωμ, ἢ φέρουσα.
 ψυχῆς.) ἢ ψυχῆ *secundæ declinationis*, ὅτι ψυχῆς.
 ἐπισκότησιν.) σκοτῶ *tenebræ*, uerbum σκοτέω, futu-
 rum σκοτήσω, *præter. acti.* ἐσκοτήκα, παρσιῦ. ἐσκοτή-
 μαι. ἐσκοτήσομαι, unde uerbale ἢ σκοτήσεις, ὅτι σκοτή-
 σεως, πλὴν σκοτήσιν. *compositum* ἐπισκότησιν, nomi-
 nativus ἢ ἐπισκότησις *secundæ declinationis contra-*
torum à uerbo ἐπισκοτέω obtenebro.

νύκτες.) ἢ νύξ, ὅτι νυκτὸς *nox noctis plurale* αἰ νύκτες.
 μεθήμερινὰς.) ἢ μέρα *dies*, μεδ' ἡμέραν *per apostro-*
phon pro μετὰ ἡμέραν proprie significaret post diē,
quia μετὰ iuncta accusatiuo significat post, uerum At-
tice capitur pro ἐν ἡμέρα in die, per diem, interdū.
Ceterū quia ratione apostrophæ legitur μεδ' ἡμέραν
tanq̄ unica dictio μεθήμερον, fit inde adiectiuū ὁ με-
θήμερινός diurnus, ἢ μεθήμερινὰ, accusatiuus plura-
lis τὰς μεθήμερινὰς.

φροντίδαε.) ἢ φροντίς, ὅτι φροντίδος, τὰς φροντίδαε.
 παραλαβοῦσα.) λαμβάνω, *secund. aoristus actiuus*
 ἔλαβον, participium ὁ λαβών, ἢ λαβοῦσα, *compositū*
 παραλαβοῦσα à παραλαμβάνω, *plurale* αἰ παρα-
 λαβοῦσαι.

αὐτῶε.) *datiuus pluralis ab αὐτῇ pronomine relati-*
uo, quod non solum significat ipsum, sed etiam capitur
pro eodem, αὐτῶε φωνισσίαις eisdem phantasijs.
 φωνισσίαις.) φαίνω *futurum* φανῶ *præteritū acti-*
 ᾤφα-

πέφασκα, πασιῦν πέφαμμαι, πέφασα, πέφανται
 uerbale φαντός unde uerbum φανιάζομαι, finge uo-
 cem actiuam φανιάζω, futurum φανιάσω, pr. acti.
 πεφάντακα, πασιῦν πεφάντασμαι, secunda perso-
 na πεφάντασαι, unde nomen ἡ φαντασία, secūda de-
 clinationis, dtūs pluralis ταῖς φαντασίαις.
 ἴσταπατώσι. ἴσταπιάω fallo, tertia pluralis ἴσταπιά-
 σι, crasis ἴσταπώσι, compositum ἴσταπιάω, ἴστα-
 πατώσι.

Τούτων δὲ φυγὴ μία, ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τῆς κόσμου
 παντός. κόσμου δὲ ἀναχώρησις οὐ τὸ ἔξω αὐτοῦ γε-
 νέσθαι σωματικῶς, ἀλλὰ ὅτι πρὸς τὸ σῶμα συμ-
 παθείας τῷ ψυχῆν ἀποξήξαι, καὶ γενέσθαι ἀπο-
 λιπ, ἄοικον, ἀνιδίον, ἀφιλέταιρον, ἀκτήμονα, ἄβιον,
 ἀπράγμονα, ἀσυνάλακτον, ἀμαθῆ τῆν ἀνθρωπί-
 νων διδασκάλων, ἔτοιμον ὑποδέξασθαι τῆς καρδίας
 τὰς ἐκ τοῦ θεῖας διδασκαλίας ἐπινοημένας Δια-
 τυπώσεις.

Horum autem fuga una, separatio à mundo uni-
 uerso. Mundi uero secessus, non extra ipsum fieri cor-
 poraliter, sed cum corpore consensu animum abrupere,
 et fieri extorrem, sine domo, carentem proprio,
 nescium sodalitatibus, inopem, sine facultatibus, uacantē
 negotijs, alienum à contractibus, rudem humanarum
 disciplinarum, paratū admittere corde ex diuina do-
 ctina ingenitas informationes.

Quarum rerum una demū cautio est, si ab omni se mūdo abdicarit, qui hanc uitare molestiā instituerit. Est uero secessus à mundo, nō extra mundū esse corpore, ceterum à consensu corporis mutuāq; affectione aīm abrumpere. Non ciuē esse, non domū possidere, non familiam, nihil proprium habere, non sodalitatē officia, non amicitie colere, prædia nulla, nullas facultates habere, negotijs uacare, iurisperitorum contractus, humanasq; disciplinas non nosse. Ita se comparare, cor ut humanum aptum sit admittere disciplinam ex diuinis monumentis informatam,

τούτω.) gr̄t̄s pluralis demonstratiui neutri generis τούτο, masculinum οὗτος, foemininum αὐτή, pag. 82. φυγή.) φεύγω fugio, secund. aoristus ἔφυγον, uerbale nomen ἡ φυγή fuga. uide pag. 204. in φυλακία. μία.) εἷς unus, pagina, 14. foemininum μία una.

χωρισμός.) χωρίζω separo, futu. χωρίσω, præter. ἀτί. κεχώρηκα, passiu. κεχώρισμαι, uerbale ὁ χωρισμός. κόσμος.) ὁ κόσμος, mundus genitiuus τῷ κόσμου. πᾶντος.) ὁ πᾶς τῷ πᾶντος, quinta declinationis. ἀναχώρησις.) χωρέω, futurum χωρήσω, præteritū actiuum κεχώρηκα, passiuum κεχώρημαι, κεχώρησαι, uerbale χῶρησις cōpositum ἀναχώρησις secessus, ab ἀναχώρεω secedo.

τὸ ἔξω αὐτῷ γενέσθαι.) articulus τὸ afficit orationem quæ cōstat infinitiuis, id nempe extra mundum esse,

ἔξω αὐτοῦ.) aduerbium cum genitiuo, quibusdam Latinorum præpositionibus respondent Græcorum aduerbia.

γενέσθαι.) γίγνομαι, secundus aoristus medius ἔστ νόμῃ pagina 118. infinitiuus γενέσθαι, ut τυπέσθαι ab ἐτυπόμην.

σώματικῶς.) τὸ σῶμα corpus, τῷ σώματι, inde adiectiuum σωματικῶς corporalis, genitiuus pluralis τῶν σωματικῶν, à quo aduerbiū σωματικῶς mi grante v in σ pagina 86.

πρὸς τὸ σῶμα συμπαθείας.) scripsimus pag. 151. in uoce ὁμοιότητος, cuiusmodi dictionibus addatur præpositio πρὸς, Budæus uertit συμπάθειαν πρὸς τὸ σῶμα corporis consensum et mutuam affectionem.

συμπαθείας.) πάσχω patior, secundus aoristus ἔπαθον à πᾶθω, unde nomina ἀπαθείας, εὐπαθείας etc. per α et θ. Sic à composito συμπάσχω, id est, condoleo, et alienis incōmodis afficior siue tangor, fit συμπάθειας qui eiusdem est affectus, unde substantiuum ἡ συμπάθεια quasi dicas cōdolentia, naturalis ille cōsensus animi cum corpore.

ἀπορρήξαι.) ῥήγνυμι, frango, rumpo, futurum ῥήξω, pag. 126. aoristus prim. ἔρρηξα, infinitiuus ῥήξαι, compositum ἀπορρήξαι abrumpere, ab ἀπορρῆγνυμι per geminum γγ pag. 126.

ἄπολις.) ἡ πόλις ciuitas, unde ἄπολις extorris, qui

ciuitate destituitur aut caret, qui non est ciuis.

Magnus hoc loco catalogus eorum quæ sunt per
 α particulam priuatiuam, quæ quidem Budæus nõ ea-
 dem semper uoce reddidit, licet compositionis ratio sit
 una in omnibus. Ideoq; ut in cæteris, ita & in istis iu-
 uabimur copia, ut nobis obuia sint, quæcũq; scite et cõ-
 mode priuationem significant. Deinde cõminiscamur
 apta uerba, quibus negationem tribuamus ἀπολιμ γε-
 νέομαι uertit non esse ciuem, ἀοικον non possidere do-
 mum, non familiam. Quæ quidẽ multis alijs uerbis &
 recte uerti possunt, ἀπολιμ γενέομαι ciuitatem igno-
 rare, ciuitate carere, ciuitate destitutum esse, & item
 alio & alio pacto, utcunq; commodum erit negatio-
 nem explicare.

ἀοικον.) quoties α priuatiuũ præfigitur uocalibus, so-
 let interseri υ, ἀξιος dignus, ἀνάξιος indignus. Verũ
 id non est perpetuum ut ἀεργος, ἀύπνοος, ἀόργατος, ἀοικ-
 νοος, ἀώροος, ἀώτ & sic ab οἶκος domus adiectiuum for-
 matur ἀοικος qui domo caret.

ἀνιδίον.) ἰδίος proprius, priuatus. ἀνιδίος qui nihil
 habet proprium, quod sibi peculiariter uendicet.

ἀφιλέτατος.) ἑταῖρος sodalis, amicus, φιλέτατος &
 sodalium studiosus, & amicitiam colēs, ἀφιλέτατος
 qui sodalitatē & amicitie officia non colit.

ἀκλήμονα.) κτήματα acquirō, possideo, ἀκλήμων
 ops qui prædianon habet.

Multa

Multa in $\mu\omega\rho$ deducuntur à futuro uocis actiue, $\mu\acute{\nu}\acute{\alpha}\sigma\mu\alpha\iota$ reminiscor, futurũ actiũ esset $\mu\acute{\nu}\eta\sigma\omega$, inde $\mu\acute{\nu}\eta\mu\omega\rho$ memor sic à $\kappa\acute{\iota}\acute{\alpha}\sigma\mu\alpha\iota$ futurum actiũ $\kappa\acute{\iota}\eta\sigma\omega$, unde si receptum esset, diceretur $\kappa\acute{\iota}\acute{\eta}\mu\omega\rho$ opulētus qui multa possidet, hinc $\acute{\alpha}\kappa\acute{\iota}\acute{\eta}\mu\omega\rho$ qui possessionibus destitutus est, genitiuus $\acute{\alpha}\kappa\acute{\iota}\acute{\eta}\mu\omicron\nu$, accūs τὸν $\acute{\alpha}\kappa\acute{\iota}\acute{\eta}\mu\omicron\nu\alpha$. $\acute{\alpha}\beta\iota\omicron\nu$.) $\beta\iota\omicron\varsigma$ uita, uictus, & facultates quibus uita sustinetur, quæq; ad usum uitæ pertinent, hinc $\acute{\alpha}\beta\iota$ is dicitur, qui ijs rebus caret.

$\acute{\alpha}\pi\rho\acute{\alpha}\gamma\mu\omicron\nu\alpha$) $\pi\rho\acute{\alpha}\gamma\mu\alpha$ res, capitur pro negotio & molestia, ut $\pi\alpha\rho\rho\acute{\epsilon}\chi\epsilon\iota\mu\iota$ $\pi\rho\acute{\alpha}\gamma\mu\alpha\iota\alpha$ face sere negotiũ. Hinc fit $\acute{\alpha}\pi\rho\acute{\alpha}\gamma\mu\omega\rho$ qui nec alijs exhibet negotium, nec ipse libēter negotijs inuoluitur, τὸν $\acute{\alpha}\pi\rho\acute{\alpha}\gamma\mu\omicron\nu\omicron\varsigma$. $\acute{\alpha}\sigma\upsilon\nu\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha\kappa\tau\omicron\nu$.) $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}\tau\eta\omega$, inde $\sigma\upsilon\nu\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}\tau\eta\omega$ contraho, paciscor, in eo contractus & conuenta. Tertia persona præteriti passiuī $\sigma\omega\acute{\nu}\eta\lambda\lambda\alpha\kappa\tau\omicron\iota$, uerbale $\sigma\omega\acute{\nu}\alpha\lambda\lambda\alpha\kappa\tau\omicron\varsigma$, unde $\acute{\alpha}\sigma\upsilon\nu\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha\kappa\tau\omicron\varsigma$, ut $\Delta\upsilon\sigma\eta\acute{\alpha}\theta\epsilon\iota$ à $\eta\omicron\iota$ $\tau\acute{\epsilon}\chi\omega$ pagina. 101.

$\acute{\alpha}\mu\alpha\theta\acute{\eta}$.) $\mu\alpha\theta\acute{\alpha}\nu\omega$ discō, secund. aoristus $\acute{\epsilon}\mu\alpha\theta\omicron\nu$ ab inusitato $\mu\alpha\theta\acute{\epsilon}\omega$. hinc $\acute{\alpha}\mu\alpha\theta\acute{\eta}\varsigma$, genitiuus $\acute{\alpha}\mu\alpha\theta\acute{\epsilon}\omicron\nu$ primæ declinationis contractorum $\Sigma\mu$ $\acute{\alpha}\mu\alpha\theta\acute{\epsilon}\alpha$ crasis $\acute{\alpha}\mu\alpha\theta\acute{\eta}$, id est rudem, nescium, indoctum. Crebro uero genitiuum habent ista adiectiua, quæ sunt ex particulis α , $\epsilon\upsilon$, $\Delta\upsilon\sigma$, quorum exempla passim obuia. $\acute{\alpha}\nu\theta\rho\omega\pi\acute{\iota}\nu\omega\rho$.) $\acute{\alpha}\nu\theta\rho\omega\pi$ homo, $\acute{\alpha}\nu\theta\rho\acute{\omega}\pi\iota\nu$ manus.

Διδασκιάτων.) Διδάσκω à Διδάχω facit *preteritum passivum* Δεδίδαγμα, unde τὸ Διδάγμα, τὸ
 Διδάγματ(θ), τῶν Διδασκιάτων.

ὑποδέξασθαι.) Δέχομαι, *futurum* Δέξομαι, *aristus primus* ἐδέξαμην, *infinitivus* Δέξασθαι, *compositum*
 ὑποδέξασθαι.

καρδία.) *dativus* à τῷ ἢ καρδία *secundæ declinatio*,
 θείας.) ὁ θεός Deus, inde ὁ θεός *diuinus*.

Διδασκαλίας.) *genitivus* à *nominativo* ἢ Διδασκα-
 λία à Διδάσκαλ(θ).

ἐπιγονίαι.) γίνομαι, *participium* γινόμενος ἢ γινο-
 μένη, τὰς ἐπιγονίαις, *compositum* ἐπιγονίαις ab ἐπι-
 γίνομαι *intus generor, innascor, quasi dicas intus fio*.

Διατυπώσεις.) à nomine τύπος fit *verbum* τυπώω,
futurum τυπώσω, *preteritum actiuum* τετύπωκα,
passivum τετύπωμαι τετύπωσαι, unde *verbale* ἢ τυ-
 πώσεις, τῆς τυπώσεως, *accusativus pluralis* τὰς τυ-
 πώσεις, *crasis* τυπώσεις, *compositum* Διατυπώσεις
 à *verbo* Διατυπώω.

ἐπιμασσία ἢ καρδίας, ἢ ἀπομάθησις ἢ ἐκ πονηρῶς
 συνηθείας προκοίτης ἰσχύοντων αὐτῆν Διδασκιάτων.
 Preparatio uero cordis, obliuio ex praua consuetu-
 dine ante occupantium ipsum doctrinarum.

Est autem huiusmodi cordis comparatio, cum
 et doctrinæ dediscuntur, quæ praua consuetudine se-
 dem in ipso occupauerunt.

ἔτοιμασία.) ἔτοιμάζω, *futurum* ἔτοιμάσω, *praeteri-*
actiuum ἠτοίμακα, *passiuum* ἠτοίμασμαι, ἠτοίμα-

σαι, *unde* ἡ ἔτοιμασία *uerbale*,

ἄπομάθησις.) μαυθάνω *tempora sumit* ἄ μαθέω, *fu-*
turum μαθήσω, *praeteritum actiuum* μεμάθηκα, *pas-*
sum, μεμάθημαι, μεμάθησσι, *unde* ἡ μάθησις, *in-*
de ἄπομάθησις *ab* ἄπομαυθάνω.

συνήθεια.) συνήθης *consuetus*, ἡ συνήθεια *consuetudo*,

ἢ συνήθειαι, pag. 199. *in* ἀληθείαι.

προκατασχόντων.) ἔχω, *secūds aoristus* ἔχου ἄ *uer-*
bo σ'χέω pag. 122. *participium* χῶν, χόντος, ἔχον-
 τῶν. *Compositum autem* κατασχῶν ἄ κατέχω,
inde προκατασχῶν ἄ προκατέχω, *id est*, prius oc-
 curo. *Prepositio* πρὸ *in* compositis quandoq; *praece-*
dens tēpus *indicat*, *ut* apud Latinos *prae* *in* uerbo *prae-*
uerto ἢ *consimilibus*.

οὔτε β' οὐ κινῶ γράφαι δυνατὸν, μὴ καταλεάναι
 τα τοῖς ἐναποκαμύλους χαρακτῆρας, οὔτε ψυχῆ
 δόγματα δεῖα παραθέσθαι, μὴ τὰς ἐκ τ' ἔθους προ-
 λήψεις αὐτῆς δ' ἐλόντα.

Neq; enim *in* cæra *scribere* possibile, non *delectē*
in fitos *characteres*, neq; *animæ* *placita*, *diuina* *accom-*
modare, non *ex* *consuetudine* *anticipatas* *opiniões* *ex*
ca *eximentem*.

Nam neq; *in* *tabulis* *cærcis* *scribere* possis, nisi prius
litteras *induxeris* *quæ* *ante* *scriptæ* *fuerunt*, neque

*animæ prius diuina placita accommodaris, q̄ anticipa-
tas opiniones ab ea exemeris,*

κηρῶ.) *datiuus à nominatiuo ὁ κηρός cetera, tertiæ des-
clinationis.*

ἤρῳ.) *ἤρῳ scribo, aoristus prim. ἤρῳ. infi-
nitiuus ἤρῳ.*

Δύωτορ.) *Δύωμαι possum, uerbum deponens secū-
dæ coniugationis in μι ut ἴσῳμαι. finge uocem actiuā
Δύωμι, futurum Δύωσω, præteritum actiuum Δε-
δύωκα, passiuū Δεδύωμαι ρα, quia semper penul-
tima præteriti passiui uerborum in μι est breuis pag-
δο, tertia persona Δεδύωται, uerbale ὁ Δύωτορ, ἢ
Δύωτι, τὸ Δύωτορ possibile possibile.*

καταλεάνωτα.) *λεάνω et inde καταλεάνω deleo,
futurum λεάνω, aoristus prim. ἐλέανα, participium
λεάνων λεάνωντι, τὸν λεάνωντα καταλεάνωτα.
Posuit Budæus hoc loco uerbum inducere, cuius usus
est proprie, cum de opere tectorio fit sermo. Et p̄ abo-
lere capitur. Suetonius, Amplissimis uerbis collaudatū
in integrum restituit, inducto priori decreto. Et alio
loco. Multa & deleta & inducta & superscripta in-
erant. Siquidem illito chartis atramento, tanquā deletū
tur quæ prius scripta fuerant. Vide Commentarios*

Budæi in uerbo ἐμπλάττω.

*Ceterum μὴ καταλεάνωτα τὸν χαρακτῆρα uer-
tit, nisi prius literas induxeris. Nam participia signifi-
cationis*

cationis præteritæ cum non sint Latinis à uerbo acti-
uo, necesse est ut utamur uerbo præteriti tēporis, nisi
prius induxeris, uel ubi non induxeris, aut capiamus
participium præteriti passiuī, ἢ orationem actiuam
commutemus in passiuam, κατὰ λέξαν τὰ τοὺς χαρακ-
τηριστας, inductis literis, siue deletis characteribus.

Ἐναποκειμῶν. Ἰκῶμαι iaceo, pag. 103. Compositum
ἀποκειμῶμαι, hinc ἔναποκειμῶμαι, participium ὀἶναπο-
κειμῶν.

Χαρακτῆρας. Ἰχράτῃω sculpo, imprimo, tertia per-
sona præteriti passiuī κεχάρακται, ἢ ὁ χαρακτῆρ.
Δόγματα. τὸ δόγμα, uerbale à δοκέω, aut potius
inuisitato themate δόκω, præteritum passiuum δέδο-
γμαι, hinc δόγμα.

παραθέσθαι. Ἰδέσθαι secundus aor. medius infinitiuī
à τίθεμαι pag. 79. παρατίθεμαι παραθέσθαι.

ἔθους. τὸ ἔθος, τὸ ἔθος crasis ἔθους ut πείχους.

πρόληψις. Ἰλαμβάνω futurum λήψω à λίβω præ-
teritum actiuū λέληφα, passiuum λέλημαι, λέλη-
φαι, uerbale ἢ λήψις φθι λήψεσθαι, accusatiuus plura-
lis τὰς λήψεις λήψεις per crasim, sic πρόληψις τὰς
πρόληψεις crasis πρόληψις, à composito πρόλαμ-
βάνω.

Ἰξελόνη. Ἰξερέω eximo, simplex αἶρέω, secundus
aori. capitur ab ἔλω, ἢ εἶλω, participiū ἔλων ἔ-
λόντος, compositū Ἰξελών Ἰξελόνητος, accūs εἰρ Ἰξε-
λόνη.

προς δι τούτο μέγιστον ὄφελος ἡμῶν ἢ ἐρημία πᾶσι
 γέχεται, καθύπνουσα ἡμῶν τὰ πάθη, καὶ σχολίῃ
 διδούσα τῷ λόγῳ, πᾶσι τῶν αὐτῶν τῆ ψυχῆς ἐκτε-

*Ad uero hoc maximā utilitatem nobis solitududo præbet, consopiens nostras perturbationes, et
 ocium dans rationi omnino ipsas ex anima elidendi.*

*Ad id autem assequendū solitudo grande operæ
 precium adfert, utpote quæ perturbationes animi con
 sopire solita sit, spaciūq; deinde indulgere ui ratio
 cinationis ipsas stirpitus ex anima elidendi.*

προς δι τούτο.) ad id autem, dictionem assequendū,
 explicandi gratia posuit, quomodo solet Cicero usur
 pare præpositionem ad, ut commodum subaudiatur
 gerundium.

μέγιστον.) superlativus à μέγας pag. 90.

ὄφελος.) utilitas, nomen neutrum ut τέχος.

καθύπνουσα.) εὐνή cubile, εὐνάω sopio, compositū
 καθύπνωσω, participium καθύπνωσῶν, ἢ καθύπνου
 σα utpote quæ consopire solita sit. Sæpius imperfectū
 reddunt per solet aut consuevit.

Διδούσα.) part. presens fœminivū à διδῶμι pa. 73.

ἐκτεμέω.) τέμνω, secund. aoristus ἔτεμον pagia. 103.

infinitiuus τεμέω, sic ἐκτέμνω ἐκτεμέω.

ὡς γὰρ τὰ δειρία εὐκαταγώνισά ἐσι καταψυχ
 ρέντα, οὕτως ἐπιθυμία καὶ ὄργαι καὶ φόβοι ἑλύ
 πται, τὰ ἰσθόλα τῆ ψυχῆς κακὰ, κατεννοσθέντα δια

Ἡσυχίας, καὶ μηδ' ἀγρίαι νόμῳ τῶν σω-
 χῆν ἐρεθισμῶν, εὐκαταγωνισότερα τῆς Δυνάμει τοῦ
 λόγου γίνεσθαι.

Vt enim ferae faciles superatu sunt permulsa, sic concu-
 piscētia et ira et pauores et mærores, uenefica ani-
 me mala, consopita per quietē, et non exasperata assi-
 duo irritamento, superabiliora ui rationis fiunt.

Vt autem ferae bestiae blanda manu permulsa leni
 certamine superantur, ita libidines, pauores, mæro-
 res, anime uenefica mala, consuetudine consopita, nec
 perpetuo irritamēto effērata, eluctabiliora deinde ui
 rationis fiunt.

εὐκαταγώνισα.) ἀγωνίζομαι, tertia persona. Præte-
 ritū ἠγώνισα. uerbale ἀγωνισός. cōpositum κατα-
 γώνισθαι superabilis, ἀκαταγώνισομαι uinco supe-
 ro, εὐκαταγώνισος qui facile uincitur. Nam εὐ in cō-
 positis significat facile, procliue, pronum, bonum, ui-
 de pag. 201. in Δυσκάθεκτοι.

ἔστι.) uerbū singulare, iūgitur nominatiuo plurali neu-
 tri generis δις, more Attico, pagina 135.

καταψήχθῆντα.) ψήχω futurum, ψήξω, præteritum
 ἔψήχα. passiuum ἔψημαι ἔψηαι ἔψηθα. aor. pri-
 mus ἔψήχην, participium ὁ ψήχθεις, τὸ ψήχθῆν τῶν
 ψήχθῆντος plurale τὰ ψήχθῆντα, compositum κατα-
 ψήχθῆντα ἀκαταψήχω.

ὁ γὰρ. ἤρε, Non hoc est in Budæi uersione, nec eodem
 ordine

ordine recenset ut habent Græca, uerum scribarum
 & typographorum incuria, multa in huiusmodi &
 omittit solet & confundere.

ἰοσόλα. ἰός uenenū, ἰοσόλος uenenosus, quasi uenena
 iaculans à βάλω iaceo, & monuimus in uoce συμβό
 λαια, uerbalia uerbi βάλω efferi per ο, sic igitur,
 ἰοσόλος ut ἐκῆσός & proculiaculans Apollinis epi-
 theton.

κατῆνασθέντα. εὐνάσω, futurum εὐνάσω, præteritū
 actiuum εὐνάκα, passiū εὐνάσμαι, εὐνάσαι, εὐνάσαι
 aoristus prim. εὐνάσθη, participium ὁ εὐνάσθεις, τὸ εὐ
 νασθῆναι, τῶν εὐνασθέντων &, plurale τὰ εὐνασθέντα, cō
 positum κατῆνασθέντα à κατῆνάσω sopio.

ἄγχιανόμναι. ἄγχι & ferox, agrestis, inde, ἄ
 γχιαίνω, ἄγχιαίνομαι, participium ἄγχιανόμνος,
 compositum ἄγχιαινόμμαι, ἄγχιανόμνος neu
 trum plurale ἄγχιανόμναι offerata, tamē est præ
 sentis temporis, uide de hoc pag. 197.

συνεχῆ. ὁ συνεχῆς primæ declinationis cōtracto.
 τοῖς συνεχῆσι, τῶν συνεχῆναι, crasis συνεχῆ.

ἐρεθισμός. ὁ ἐρεθισμός uerbale ab ἐρεθίζω, factum à
 prima persona præteriti passiui.

ἐπικαταγωνισότερα. ἐπικαταγωνισότερος.
 Δωάμει. ἢ Δωάμεις, primæ declinationis cōtractο
 rum τῆς Δωάμειως, τῆς Δωάμει crasis Δωάμει.
 γίνεταί. tertia persona à γίνομαι fit. Est rursum
 uerbum

uerbum fingulare cum ntō plurali ἰσθόλα κακά.

ἔσω τοίνυν τὸ χωρίον τοιοῦτον, οἶον ὡς ἔστι Ἐπὶ τῷ ἡμέτερον, ἐπιμιξίας ἀνθρώπων ἀπὸ πηλαγυμνίου, ὡς μὴ ὑπὸ κινδυνῶν τῶν ἔσωθεν τὸ σωχέειν ἰσχυρῶς Διακόπεται. ἀσκήσεις δὲ εὐσεβείας, τῶν ψυχῆν ἔξει φαι τοῖς θεοῖς Δικνοήμασι.

Sit igitur locus talis, qualis est ἔσθ noster, congressu hominum liber, ut ne à nullo externorum assiduitas meditationis interpelletur. Meditatio autem pietatis animam nutrit diuinis cogitationibus.

Esto igitur locus aliquis huiuscemodi qualis hic ἔσθ noster, ita ab hominum congressu liber, ut à nullo extraneorū irrumpete assidua interpelletur meditatio. pietatis enim meditatio animam diuinis cogitationibus alit.

ἔσω.) imperatiuus ab εἶμι sum pag. 107.
 οἶον ὡς ἔστι.) πρὸς adiectio est syllabica, ὅσπερ pro ὄσ,
 sic οἶον περ pro οἶον, ὄσθ. accentū remittit ut encliticū.
 καὶ τὸ ἡμέτερον.) καὶ multis locis tanq̄ abundat.
 ἐπιμιξίας.) μίγνυμι misceo, futurū μίξω à μίγω,
 præteritū actiuum μέμιχα, passiuū μέμιγμαι μέ-
 μιξαι, sic ab ἐπιμίγνυμι, id est, cōmercium habeo, sic
 ἐπιμέμιξαι, unde nomē uerbale ἐπιμιξία cōmerciū.
 ἀπὸ πηλαγυμνίου.) ἀλλάττω, futurum ἀλλάξω, præte-
 ritum actiuum ἠλλαχα, passiuum ἠλλαγμαι, partici-
 pium ἠλλαγυμνός, compositum ἀπὸ πηλαγυμνός ab
 ἄπαλα

ἀπαλλάττομαι discedo, liber sum, regit hoc uerbum
genituum ἐπιμιξίας.

ῶς.) infinitiuo iungitur, id quod imitatur Horatius.
Vt melius quicquid erit pati, pro ut patiaris.

μη ὑπό μιν ενός.) Attici geminata gaudent negatio-
ne, uide Commentarios Budæi. μη ενός genituum ἀ
μεδεις pagina 14.

τῶν ἔξωθεν.) ὁ ἔξωθεν externus. Aduerbium aduentu
articulorum tanq̄ adiectiuum est pag. 139.

τὸ σωχερς φησὶ ἀσκίσεως.) assiduum meditationis,
id est, assiduitatem. Nusquam non obuia sunt adiecti-
ua neutra, substantiue capta. ὁ κοῦν ἢ σωχερς, τὸ σ-
νεχερς.

ἀσκίσεως genituum ἀ nominatiuo ἢ ἀσκίσεως secunda
declinationis contractorum, est uerbale ab ἀσκέω, fit
turum ἀσκίσεως, prateritum actiuum ἠσκηκα, passiuum
ἠσκημαι, ἠσκησαι, hinc ἢ ἀσκίσεως.

Διακόπτειν.) κόπτω, Διακόπτω, Διακόπτομαι, inter-
turbor, interpellor, infinitiuus Διακόπτειν
ενσθενείας.) ἰgtūs ἀ ντὸ ἢ ενσθενείας, ab adiectiuo ενσθενείας.
τρεφειν.) τρέφω, τρέφεις, τρέφει nutrio, alo.

Διανοήμασι.) ἰgtūs pluralis ἀ Διανόμασι pagina. 161.

Τί σὺ μακαρνώτερον τοῦ πλὴν ἀγγέλων χορείαν
ἐν γῆ μιμνησθαι; ἐνθὺ μὲν ἀρχομένης ἡμέρας εἰς εὐ-
χὰς ὁρμῶντα, καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς γροῦσαν τοῦ
κτίσωντος; εἶτα ἡλίου καθαρώς διαλάμπωντος ὡς
ἔργα

ἔργα τραπεζομύμων παύσατο αὐτῶ θη εὐχῆς συμ-
 παροῦσις, Ἐ τοῖς ὕμνοις ὡσπερ ἄλλα παρὰ κτίσμα
 τὰς ἐργασίας. τὸ δ' Ἰλαρόν ἢ ἄλυπον τ' ψυχῆς κα-
 τάσημα, αἱ τ' ὕμνων παρηγορία χαρίζονται.

Quid igitur beatius angelorum concenū in ter-
 ra imitari? statim quidē incipiente die in preces exur-
 gentem, & hymnis & canticis uenerari createm?
 Deinde sole pure resplendente, ad opera conuersum,
 ubique ipsi precatione præsente, & hymnis tanquam
 sale condire actiones. Nam hilarem & alacrem animæ
 statum hymnorum cohortationes largiuntur.

Ecquid igitur beatius, q̄ hominem in terra concen-
 tum angelorum imitari? ineunte statim die in oratio-
 nes ire, in hymnis & canticis creatorem uenerari?
 Exinde sole iam dilucescente conuerti ad opera, nusq̄
 sine oratione? denique canticis tanquam sale condire
 actiones? Siquidem hilarem alacremq̄ animæ æquabi-
 litatem hymnica cohortamenta conferunt.

μακάριώτερον.) comparatiuus à μακάριος,
 ἀγγέλων χορεία.) ὁ ἄγγελος tertiæ declinatiōis. ἢ
 χορεία secundæ.

μιμέσθαι.) μιμέομαι primæ coniugationis circum-
 flexorum, infinitiuus μιμέσθαι, crasis μιμέσθαι.

Est autem hoc loco INFINITIVVS cum ca-
 su sumptus loco nominis genitiui casus, qui pendeat
 à COMPARATIVO, ideoque adest articulus,
 afficiens

afficiens hanc orationem μιμῆσθαι τῶν ἀγγέλων χο-
 ρεΐαν hoc modo, τί μακαριώτερον τοῦ μιμῆσθαι τῶν
 ἀγγέλων χορεΐαν, quid beatius ipso imitari angelorū
 concentum, quid beatius hac re nempe imitari & cat.
 aut quid beatius ἢ imitari angelorum concentum.

ἀρχομένης ἡμέρας.) tempus ponitur in genitio. ἀρ-
 χομαι incipio, participium ἀρχόμενος ἢ ἀρχομένη
 φη ἀρχομένης.

εἰς εὐχάς.) in praeces, ἢ εὐχῆ secundæ declinatiōis τὰς
 εὐχάς.

ὀρμῶντα.) ὀρμάω participiū ὀρμάων crasis ὀρμῶν,
 τοῦ ὀρμῶντος, τὸν ὀρμῶντα cuius uerbi significatiū
 uide in ὀρμή, pagia. 156. Interpres infinitiuo reddidit
 ire, cum potuisset relinquere participium, & dicere
 cuntem.

ὑμνοῖς καὶ ᾠδαῖς γεραίρεται.) ὁ ὑμνος tertie decli.
 datiuus pluralis τοῖς ὑμνοῖς, ἢ ᾠδῆ secundæ declinatio
 nis datiuus pluralis τὰς ᾠδαῖς.

γεραίρεται.) infinitiuus à γεραίρω.

κτίσαντα.) κτίζω creō, futurum κτίσω, aoristus prim.
 ἐκτίσα, participium ὁ κτίσας, τοῦ κτίσαντος, τὸν κτί-
 σαντα eum qui creauit, de hoc uide pagina. 152. in
 τοῖς τεκόντας.

καθαρώς.) ὁ καθαρός purus, τῶν καθαρώων, & conuer-
 so v in σ fit aduerbium καθαρώς pure.

Διαλάμψαντος.) λάμπω, futurū λάμψω aori-
 stus

flus primus ἔλαμψα participiū ὀλάμψας, ἢ λάμψαντος, compositum Διαλάμψαντος, ἢ Διαλάμψων. Ceterum gti Græcis absolute ponuntur. pa. 135. ἐπ' ἔργα.) apostrophos est ἐπὶ ἔργα pag. 6.

τραπόμην. ἔβρω, aoristus secundus ἔτραπον, mediū ἔτραπόμην, participium τραπόμην.

συμπαρούσης.) εἶμι sum, participium ὤμ, ὄσα, ὄν, compositum παρώμ, ἢ παρούσα, ἢ παρούσης, deinde additur ἔ altera præpositio συν, συμπαρούσα συμπαρούσης. uerba uero ipsa sunt πάρεμι ἔ συμπάρεμι.

ἄλαλ.) τὸ ἄλας sal, τὸ ἄλατ, ἢ ἄλατι.

παρὰ τῆν.) ἀρτύω, παρὰ τῶν, condio. Sæpe quidē præpositio nihil addit significationi simplicis, tamen παρὰ sic multis locis accipitur, ut significet obiter quod fieri, ἔ dum aliud agimus, παρὰ τῆν τὰς ἔργασίας τοῖς ὕμνοις, quasi dicat, dū opus facimus, obiter hymnos decantare.

ἔργασίας.) ἐργάζομαι, præteritū ἐργασμαι, ἐργασσαι, unde uerbale ἢ ἐργασία secundæ declinationis accusatiuus pluralis ἐργασίας.

ἄλυπος.) λύπη dolor, inde adiectiuum ἄλυπος dolore carens, sine tristitia, iucundus.

κατάσκημα.) statum, habitum. uerbale ἢ κατάσκημι, id ē, constituo. Quod etiam significat componere, pacatū ἔ tranquillum reddere, unde interpres κατάσκημα

uertit æquabilitatem, simplex est ἴσημι, futu. σήσω.
 præteritū acti ἔσακα pro ἔσηκα. passiuū ἔσαμαι, uer-
 bale σῆμα. sic à cōposito καθίσημι fit κατᾶσημα per
 η, quasi deduceretur non à præterito passiuo uerbi in
 μι, sed uerbi circumflexi, σᾶω futurum σήσω, præte-
 actiuum ἔσηκα, passiuum ἔσημαι, unde τὸ σῆμα. sic
 à κατᾶσᾶω fit κατᾶσημα. De istiusmodi uide notata
 in institutionibus pag. 121. in uerbo ἔχω.

παρηγορία.) ἄγορά concio, locus ipse, & ipsa oratio.
 Que hinc deducuntur mutant α in η, καθηγορία, ἄλ-
 ληγορία, προσηγορία, sic παρηγορία, plurale αὐ παρη-
 γορία.

χαρίζομαι.) tertia pluralis, à uerbo χαρίζομαι.

ἡσυχία οὐκ ἀρχὴ καθάρσεως τῆ ψυχῆς, μήτε
 γλώττης λαλῆσεως τὰ τῶν ἀνθρώπων, μήτε ὀφθαλ-
 μῶν εὐχνοίας σωμάτων καὶ συμμετρίας περισκε-
 ποῶτων, μήτε ἀκοῆς τὸν τόνον φθι ψυχῆς ἐκλυου-
 σκε, ἢ ἀκροῦσαι μελῶν πρὸς ἡδονὴν πεποιμηλῶν
 μήτε ῥήμασιν εὐτραπέλων καὶ γελοιασῶν ἀν-
 θρώπων, ὃ μάλιστα λνεμ φθι ψυχῆς τὸν τόνον πέν-
 φικε.

Quies ergo principium expiationis animæ, neq;
 lingua loquente res hominum, neq; oculis nitidos colo-
 res corporum & proportiones circumspicientibus,
 neq; auditu uigorem animi dissolvente, in auscultatio-
 ne carminum ad uoluptatem factorum, neque uerbis
 scurrè

scurrilium & ridiculorum. quod maxime frāgere ani-
mi intentionem natum est. Quietus igitur status ani-
mæ expiatiōis auspiciatus est, cum nec lingua loquitur
quæ ad homines pertinent, nec oculi colorum nitores
circumspiciunt in corporibus, nec concinne accommo-
datas membrorum proportiōes, cum nec aures animæ
intentionem clangescere faciunt, auscultandis ipsæ
modulamentis distent, ad uoluptatem ciendam accō-
modatis, nec facietorum hominū ridiculis aut scurrili-
bus dictis, quæ res maxime comparata est frangendæ
animæ intentioni.

ἀρχή.) principium, & origo, nam uerbū ἀρχη etiā
significat originem esse & autorem.

καθάρσεως.) ἢ καθάρσις uerbale à secunda persona
præteriti passiui καθαύρω à καθαύρω purgo.

λαλοῦσθαι.) λαλέω loquor, participium λαλῶν, ἢ
λαλῶσα.

τὰ τῶ ἀνθρώπων.) res hominum, aut ea quæ ad homi-
nes pertinent. In articulo enim neutro, dum iungitur
genitiuo, subaudiendum est id quod maxime conuenit
τὰ τῶ φίλων κοινά res amicorum sunt communes,
aut bona amicorum, siue facultates eorū, & quæcunq;
ad ipsos pertinent.

εὐχροίας.) χροιά color, εὐχροία bonus color, secundæ
declinationis.

σωμάτων.) τὸ σῶμα, τῶ σώματι & τῶ σώματι.

ἢ ἢ συμμ

συμμετρία.) μέτρον *menſura, modus, mediocritas,*
 inde ἡ συμμετρία *secundæ declinationis, ſymmetria,*
proportio.

περισκοπούντων.) σκοπέω, *Participium σκοπέων,*
 το σκοπέοντι, *crasis σκοπούντος, τῶν σκοπούν-*
των, inde περισκοπούντων à περισκοπέω.

ἀκοῆς.) ἀκονῶ *audio, secundus aori, eſſet ἡκοον, inde*
nomen uerbale ἡ ἀκοή, φη ἀκοῆς, per o penultimam,
τόνον.) πίνω tēdo, inde ὁ τόνος tonus, cōtentio, uigor.

ἐκλυούσης.) λύνω, ἐκλύω, *participiū, ἐκλύων, ἡ ἐκλυ-*
ουσα, φη ἐκλυούσης. Eſt autem ἐκλύνω diſſoluo, ὅ
uiribus deſtituo, pro quo interpres facio elāgueſcere.

ἀκροάσει.) ἀκροάομαι *audiō, uerbale ἡ ἀκροάσις fa-*
ctum à ſecunda perſona præteriti paſſiui φη ἀκροά-
σεως ſecundæ declinationis contractorum, datiuus τῆ

ἀκροάσει crasis ἀκροάσει.

μελῶν.) τὸ μελ *carmen, canticum, τοῦ μέλεος,*
 τῶν μελέων *crasis μελῶν, primæ declinationis con-*
tractorum.

ὑποποιήσω.) ὑποποιέω *facio, paſſiuum υποποιέομαι,*
præteritum ὑποποίημαι, participium ὑποποιήσας.

ῥήμασι.) ῥάω *inuſitatum uerbum, id eſt, dico, futu-*
rum ῥήσω, præteritum actiuū ῥῆκα, paſſiuum ῥῆκα-
μαι, uerbale τὸ ῥήμα τοῦ ῥήματος, τῶν ῥήματι, dtūs
pluralis τοῖς ῥήμασι. additur uob uocalem ſequētem

ῥήμασι ἐν τῷ ἀπέλω.

εὐτραπέλωρ.) πρέπω uerto, inde τραπέλος muta-
bilis per α, siquidem secundus aoristus effertur per il-
lam uocalem ετραπορ, hinc εὐτραπέλωρ comis, fa-
ctus, quam uocem Basilus in malam partem accipit,
sequutus Apostolum Paulum in Epistola ad Ephesios
capite quinto, ubi sumit εὐτραπέλιον pro scurrilita-
te, quæ Christianos non deceat.

γελοιασῶρ.) γελοιάζω risum moueo, tertia persona
preteriti passiuu γεγελοιάσαι, uerbale ὁ γελοιασ-
σῆς, τοῦ γελοιασῶρ, primæ declinationis, gētus plura.
ἄνω γελοιασῶρ.

δ.) quod, siue quæ res, nempe scurrilia dicta, est arti-
culus subiunctiuus neutri generis

μάλισα.) maxime, superlatiuus aduerbialis.

λυειν.) λύω soluo, infinitiuus λυειν soluere.

πέφυκε.) φύω, futurum φύσω, preteritum. πέφυκα
πέφυκας, πέφυκε, id est, natura comparatum est, si-
ue natum est quemadmodum dixit Ouidius, At rubus
et senes tantummodo ledere nata, id est, quæ ex natura
pronitate et aptitudine solent ledere.

νοῦς μὲν γὰρ μὴ σκελευνύμενος ἐπὶ τὰ ἔξω
μηδὲ ὑπὲρ τῶν αἰσθητῶν ἐπὶ τὸν κόσμον χιαχέσ-
μενος, ἐπάνεσι μὲν πρὸς ἑαυτὸν, δὲ ἑαυτοῦ ἢ πρὸς
τὸν τοῦ θεοῦ ἔννοιαν ἀναβαίνει.

Mens quidem non dispersa ad externa, neq; à sen-
sorijs in mundum diffusa, redit quidem ad seipsam, per
P iij seipsam

Seipsam uero ad dei notionem ascendit,

Quippe mens nec extrorsus dissipata, nec in mundum per sensoria diffusa, ad sese ipsa redit, moxq; sumopte nutu ad dei notionem euidit.

μὴ ὄν. uertes aptissime siquidem, nos ruditati consulentem diximus, quidem enim.

σκέδ' ἀννύ μνος.) participium à σκέδ' ἀννύ μαι.

ἐπὶ τὰ ἔξω.) ad ea quae foris sunt, est articulus iunctus aduerbio, ut prius τὰ ἄνω, τὰ κάτω, pag. 195.

αἰδοκτῆριον.) αἰδοῦμαι sentio, tempora capit ab αἰδέομαι, pag. 114. finge uocem actiuam αἰδέω, futurum αἰδοίησιν, praeteritū actiuum ἠἰδοκκα, passiuū ἠἰδομαι, ἠἰδοσαι, ἠἰδοκται, unde ablato incremento, hoc est, redeunte η in αι. est ultimam uertendo in τῆριον, fit nomen uerbale τὸ αἰδοκτῆριον, τὰ αἰδοκτῆρια sensoria est sedes sensuum.

Διαχέομνος.) participiū à Διαχέομαι, à Διαχέω, à χέω.

ἐπάνεισι.) εἶμι, εἶς, εἶσι, eo is it, pa. 107. ἀνειμι compositum deinde ἐπάνειμι, ἐπάνεις, ἐπάνεισι. Duæ sunt prepositiones ἐπὶ et ἀνά.

δι' ἑαυτοῦ.) διὰ ἑαυτοῦ apostrophos est.

ἐννοια.) νοέω intelligo, νόος mens. Hinc multa sunt substantiua praesidio prepositionū, quorum omnium peultima est diphthogus οι, ἐπίνοια, πρὸνοια, ὑπόνοια, sic ἐννοια notio, ab ἐννοέω considero, intelligo.

ἀναβάνα

ἐναθαίνει.) θαίνω eo, uado. ἀναθαίνω ascēdo, euado.

κακείνω τῷ κάλλει περιλαμπόμοσ τε καὶ ἐλλαμπόμοσ. καὶ αὐτῆς τῆς φύσεως λιθῆρ λαμβάνει, μήτε πρὸς τροφῆς φροντίδα, μήτε πρὸς περιβολαίωρ μέριμναρ πλὴν ψυχῆρ κατελκόμοσ. β

Et illo decore circumlustratāque & illustrata, etiam ipsius naturæ obliuionem capit, neque ad cibi curam, neque ad uestimentorum sollicitudinem animum detrahens.

Quo fit ut illo decore illustratus undique intellectus, atq; superne illuminatus, naturæ quoq; ipsius obliuione capiatur, nec ad cibi iam curam demittat animam, nec ad amictus anxietatem.

κακείνω.) crasis pro καὶ ἐκείνω. pagina 107.

κάλλει.) crasis è datiuo κάλλει, ntūs τὸ κάλλος ἢ κάλλ

λεος primæ declinationis contractorum.

περιλαμπόμοσ τε καὶ ἐλλαμπόμοσ.) harū particularum est ordo, ut τε præcedat, καὶ sequatur. apud Latinos autem in prosa coniunctio q; secundum obtinet locum, at in carmine Græcorū more q; præcedere potest. Molemq; & montes insuper altos Imposuit. Est autem particula τε ex encliticis, & accensum remittit.

περιλαμπόμοσ.) participiū à περιλάμπομαι, à περιλάμπω. i. undiq; illustro, splendore & lumine circumfundo & collustro, simplex est λάμπω.

ἑλλάμπόμοσ.) participium ab ἑλλάμπομοι, id est, diuinitus doceor, & illuminor, à præpositione ἐ & λάμπομοι, sed migrat v in λ, propter λ sequens pagina 127. in συζήγηνοσ.

φύσεωσ.) φνω secunda persona præteriti passiui πέφουσα, unde uerbale ἢ φύσισ, ἢ φύσεωσ secunde declinationis contractorum.

λήθη.) ἢ λήθη secunde declinationis, obliuiio, lethe, à λήθω lateo, pro quo tamen usurpatum est λαμβάνω. λαμβάνει.) accipit à λαμβάνω.

τροφῆσ.) τρέφω nutritio, ἢ τροφή esca, cibus, secunde declinationis.

περιβολάωσ.) βάλω inde περιβάλλω induo, περιβολή uestis, τὸ περιβόλαιον idem, tertie declinationis de hoc uide pag. 205. in συμβόλαια.

μέριμνα.) accūs est ab ἢ μέριμνα secunde declinationis. καθελκόμοσ.) ἔλκω traho, καθέλκω deorsum trahō, à κατὰ præpositione, passiui καθέλκομαι, participiū καθελκόμοσ. Est q; passiuorum more dictū καθελκόμοσ πλὴν ψυχῆσ detractus animam, per synecdochen, id est, habēs animā detractā, ut fractus mēbra, pag. 138. aut uerbum passiuum capitur actiue καθελκόμοσ detrahens & demittens, id quod Atticis creberrimum est.

Ἀλλὰ χολῆσ ἀπὸ τῶν γίνωσ φροντίδωσ ἄγωσ, τὸ πᾶσαμ αὐτὸσ ἀποσδῆσ, ἐπὶ πλὴν κῆσ πῶσ αἰωσ
νῶσ

νίωρ ἄγαθῶν μετατίθησι, πῶς μὲν κατ' ἄρθωσιν αὐτῶν
 ἢ σωφροσύνη καὶ ἡ ἀνδρεία, πῶς δὲ ἢ Δικαιοσύνη ἢ
 ἢ φρόνησις, καὶ αἱ λοιπαὶ ἀρεταί, ὅσα ταῖς γενικαῖς
 ταύταις ὑποδιαφορῶν μὲν, καθηκόντως ἕκαστα, ἐ-
 ωπιτελεῖν τῶν κατὰ τὸν βίον ὑποβάλλουσι τῶν αὐτοῦ
 Δαίμων.

*Sed otium à terrenis curis agens, omne suum stu-
 dium ad acquisitionem eternorum bonorum tradu-
 cit, quomodo quidem recte præstetur ipsi temperantia
 & fortitudo, quomodo uero iustitia & prudentia, &
 reliquæ uirtutes, quotquot sub generales has distribu-
 te, deceter singula exequi in uita admodum studiosum.*

*Quippe qui à terrenarum rerum cura immunis &
 feriat, omne suum studiū ad ea bona traducat, quæ
 magno certamine queruntur. Id enim assequi conatur,
 quo numeros omnes fortitudinis temperantiæq; im-
 pleat, quo iustitiam, prudentiam, ceterasq; uirtutes ab-
 solute excolat, aliasq; insuper, quæ sub hæc genera di-
 stributæ, uirum studiosum commune faciunt, ut cuncta
 officiose exequatur, ad uitam recte atq; ordine insti-
 tuendam.*

γίνωρ.) γῆ terra, ὁ γῆινος terrenus.

ἄγωρ.) participiū ab ἄγω. At ἄγωρ nomen, id est,
 certamen.

πᾶσαρ.) ὁ πᾶς, ἢ πᾶσα, accūs πλὴν πᾶσαρ.

κῆσιρ.) κῆσιρ.μ.μ. acquirō, futurū κῆσιρ.μ.μ., præteri.

κέκτημαι, κέκτησαι, uerbale ἢ κτήσις secundæ decli-
nationis contractorum.

ἀγωνίῳ ἀγαθῶν.) hanc lectionem sequuti uertimus
eternorum bonorum. Budæus Aldino usus exempla-
ri ἀγωνίῳ ἀγαθῶν interpretatus est, bona quæ ma-
gno certamine quærentur, ab ἀγῶν, id est, certamen,
fit ἀγώνι. Θ quasi dicas in certamine positus Θ de
quo certatur.

μετατίθημι.) τίθημι, τίθης τίθησι, pagi. 65. cōpositum
μετατίθημι mutuo, transsero, traduco.

κατορθῶν.) ὀρθῶς rectus, ὀρθῶς dirigo, crigo. Sunt
uero plurima uerba tertiæ coniugationis circumflexo-
rum, quæ formantur à noibus in ος, Δίκαιος Δικαιῶς,
κακός κακῶς, ἀργυρός ἀργυρῶς &c. Sic ὀρθός ὀρθῶς,
unde κατορθῶς, futu. ὀρθώσω, præteritū act. ὄρθωκα,
passiuum ὄρθωμαι, ὄρθωσαι, ὄρθωσαι, aorist primæ
ὄρθωθην, subiunctiuus ἕαμ ὄρθωθῶ, ὄρθωθῆς, ὄρθωθῆς
compositū κατορθῶν, à uerbo κατορθῶς, id est, recte
Θ cum uirtute aliquid gero, à quo uerbale κατορθῶ-
μα officium, res bene gesta, Θ cum uirtute.

κατορθῶθῃ αὐτῷ.) recte geratur ipsi, id est, ab ipso Græ-
ci passiuis tribuunt datiuum, qui exponitur per geni-
tiuum intercedēte præpositiōe ὑπὲρ, ut πεποιήταί μοι
τοῦτο, pro ὑπὲρ ἐμοῦ. Sic Cicero, Et si mihi nullo mō pro-
bantur, id est, à me. Et ita in reliquis, quæ apud Lati-
nos Græcorum imitatione dicta sunt. Interpres uino

huius

huius uerbi κοτοςθωθῆ reddidit, uersa oratiōe passius
in actiuā, numeros omnes impleat, pro numeris omni
bus impleatur, & absolute præstetur.

σωφροσύνη.) ab adiectiui nominis casu in ος, siue no
minatiuo siue genitiuo, proficiscuntur substantiua in
ών, Δίκαιος iustus, Δικαιοσύνη iusticia. Sed quoties
deducuntur à cōmunibus in ων, quorū genitiuus in ονος
duæ tolluntur literæ ο & υ per syncopen, δίκαιή ἠλεή
μων misericors, τῆς ἠλεήμονος, unde ἠλεκη
μοσύνη misericordia elemosina, pro ἠλεκημονοσύνη
sic σώφρων temperans, τῶν σώφρονος, σωφροσύνη p
σωφρονόσύνη, &c.

ἀνδρεία.) ἀνής uir genitiuus ἀνδρός pagin 13. hinc ἀν
δρεία, ut ab ἀπειρος fit ἀπειρία pagina 176. & 189. in
uocε πρὸς σωτηρίαν.

φρόνησις.) φρονέω, φρωνήσω, πεφρόνηκα, πεφρόνη
μαι, πεφρόνησαι, unde ἡ φρόνησις uerbale.

λοιπά.) λείπω linquo, εἰν ο, λοιπός reliquus.

γενικαίς.) γένεθ genus, ὁ γενικός generalis.

ὑποδιαζεύω.) αἰρέω, Διαζέω diuido, separo,
Διαζέομαι, participium Διαζεόμενος, crasis Δια
ζεύω, à præpositione δια. Deinde præfigitur
ὑπό altera præpositio, ὑποδιαζέω, participium pas
siuum presentis temporis ὑποδιαζόμενος, quod
hic ponitur cū datiuo ταῖς γενικαῖς τὰν ταῖς, pro
pter præpositionem ὑπό.

Exempla

Exemplaria non participium habebant ὑποδιαγοῦνται, sed uerbum ὑποδιαγοῦνται, id quod non per inde quadrat, ideoque reposuimus participiū, maxime freti Budæi uersione, qui participio usus est distributæ, non autem uerbo distribuuntur.

καθηκόντως. ἡκω, inde καθήκω, ἔ καθήκει decet, conuenit, ἔ καθήκω participium neutri generis, id est, officium quod conuenit, τῷ καθήκοντι ἔ, ἔ καθήκόντως, ἔ v in σ conuerso, aduerbium καθήκόντως, officiose, ut decet.

ἔπιτελέω. τελέω, ἐπιτελέω exequor, perago. infinitiuus ἐπιτελέειν, crasis ἐπιτελέω.

τῶν ἢ τῶν βίον.)corum quæ ad uitam pertinet, quæ in uita gerenda sunt. Verum antea satis dictum est de articulo, qui afficit prepositionem cum casu.

ὑποβάλλουσι.)βάλλω, ὑποβάλλω suggero, admoëo. μέγιστη δὲ ὁδὸς πρὸς τὴν ἔ καθήκοντος εὐρέσειν, ἢ ἢ μελέτη τῶν θεοπνεύτων γραφῶν.

Maxima porro uia ad officij inuentionem, ἔ meditatione diuinitus inspiratarum scripturarum.

Maxima porro uiarum ad ueri inuestigationem scientiarum, meditatio est scripturarum diuinitus inspiratarum.

μέγιστη.)μέγας magnus, μέγιστος maximus, pag. 90. καθήκοντος.) τὸ καθήκον officiū, paulo ante diximus. εὐρέσειν.) εὐρίσκω inuenio, tempora capit ab εὐρέω, fu. εὐρίσκω,

ἐῤῥήσῳ, præteritum acti. ἐῤῥήκα, passiuū ἐῤῥημαι ἐῤῥήσῳ, unde esset uerbale ἢ ἐῤῥήσις per η, ut à ποιέω, πῶποιήσῳ, ποιήσις, scribitur autem ἐῤῥήσις per ε, tanq̄ à præterito passiuo uerborum in μι, cuius penultima semper est breuis. Finge uerbum in μι ἐῤῥημι, præteritum passiuū ἐῤῥημαι, ἐῤῥησῳ, unde ἢ ἐῤῥήσις, uide de hoc pagina 121. in uerbo ἔχω.

Quantū ἔ alioqui in uerbalibus istis, non perpetuo penultima uocalis est eadem, quæ in uerbis. à πῶείρω præteritum passiuum est ἐῤῥήσῳ per α, tamen uerbale scribitur per ε, τὸ πῶέρμα, non autem πῶέρμα. θεόπνευσῶ. πῶνέω, futurum πῶνεύσω pag. 104. præteritū actiuum πῶπνευκα, passiuū πῶπνευμαι, unde τὸ πῶνεῦμαι. tertia persona πῶπνεύσαι, hinc πῶνεύσῳ, à quo θεόπνευσῶς à Deo inspiratus, qua uoce Paulus uittitur Epistola posteriore ad Timotheum capite tertio, πῶσῳ, inquit, γὰρ θεόπνευσῶ, ois scriptura diuinitus inspirata. Licet autē uerbalia illa in τῶς, facta ex tertia persona, syllabam ultimam acuant, tamen quoties aduenit compositio ex nomine, aut partibus α, ευ, λυσ, ἔ consimilibus, solet accentus retrahi in antepenultimam, ληπίσῳ θεόληπίσῳ, δαμασῳ ἀδάμασῳ, γνωσῳ ἐγνωσῳ, κινητῳ λυσκινήτῳ, sic diceretur πῶνεύσῳ non πῶνεῦσῳ, tamen θεόπνευσῳ non θεόπνευσῳ. Quod autem scribimus πῶνεῦσῳ sine σ, ἔ θεόπνευσῳ per σ, id pendet ex autoritāte ἡσῳ.

usu. Nam quemadmodum in sexta coniugatione. Praeteritum passiuum partim asciscit σ ante $\mu\alpha\iota$, partim non asciscit pagina. 36.

Ita obseruandum est, quid apud auctores obtineat, qui eiusdem quoque uerbi unam personam efferunt per σ , & similiter illinc deducta uerbalia, cum contra caeterarum personarum uerbalia sine σ formentur, de quibus in uniuersum non est praecipiendū, nisi ut scriptorum uestigijs insistamus, unde ut Grammaticorum Canones profecti sunt, ita & quicquid à legitima ratione uidetur deflectere, illorum autoritate & usu nititur.

γραφῶν.) ἢ γραφῆ scriptura, à uerbo γράφω scribo.
 Ἐν ταύταις γὰρ καὶ τῶν παλαιῶν ἢ ποθηκῶν
 εὐρίσκονται, καὶ οἱ βίοι τῶν μακαρίων ἀνδρῶν, ἀνὰ
 γραφαί παρὰ τοὺς ἄλλους, οἷον ἐκόνες ἕνεκεν ἐμψυ-
 χοιῶν κατὰ θεοῦ πολιτείας, τοῦ μίμηματι τῶν
 ἀγαθῶν ἔργων παροικῶνται.

In his enim & actionum praecepta reperiuntur, et uitae beatorum uirorum perscriptae traditae, tanquam imagines quaedam animatae secundū deum conuersationis, imitationi bonorum operum proponuntur.

Quandoquidem in his cum rerum agendarum praecepta reperiuntur, tum beatorum hominum uitae memoriae proditae ac perscriptae, tanquā simulachra quaedam animata proposita sunt uitae ad normam diuinam iusticiae,

iusticiæ, ijs quidem qui bonorum operum exemplaria imitari cupiunt.

ταυτουσ.) datiuus pluralis foemini demonstratiu
αυτη pagina 82.

πραξωμ.) πραττω, πραξω, πεπραχα, πεπραγμα
πεπραξου, uerbale η πραξις, της πραξεως, τπραξε-
υποθηκα.) υποθημου admonco, do consiliu, υπε (ωμ.
δικη consilium, preceptum. Et quemadmodum à sim-
plici τιθημι uel τιθεμου dicitur δικη, sic εσ à com-
positis eiusdem forme nomina αποθηκη, επιθηκη, υπο-
δικη εσ cætera.

ανδρωμ.) genitiuus pluralis ab ανης, τω ανδρος.
αναγραπτοι.) γραφω scribo, αναγραφω in acta refe-
ro, per scribo, literis prodo, publico per scripturam.
Futur, γραφω, preteritum actiuum γεγραφα, passi.
γεγραμμαι γεγραφαι γεγραπται, uerbale γρα-
πτος, compositum αναγραφτος, accentu in penultima
retracto, uide que notauimus pagina 237. in uoce θεοσ
ωνεωμ.

παραδεδουλωι.) Διδωμι, preteritum passiuum, Δε-
δομαι pag. 73. participium δεδουλωσ, compositu
παραδεδουλωσ à παραδιδωμι.

οιωμ.) οιος qualis, neutru οιω aduerbia scit, id est, qua-
liter, uelut, tanq, pag. 195. in τωκνω.

εικονες ανες εμψυχοι.) η εικων, τεικονος, αι εικονες,
adiectiuum εμψυχοι communis generis pagina 87.

ἔμψυχοι.) ψυχή animus, anima, ἔμψυχος animatus,
ex præpositione ἐν. pag. 185. in ἔνοικα πάθη.

ὧδὲ κατὰ δέου πολιτείας.) uita ad normam diuinam
instituta, sic interpres habet, expressa uel articuli per
participium. de hoc pag. 158. τὸν μετ' ἡμῶν βίον,
πολιτείας.) πόλις ciuitas, πολίτης ciuis, πολιτεία
μα in republica uiuo, πολιτεία respublica, ἔν ἡμῶν
ratio, siue uiuendi institutum, genus traducenda uita.
μιμήμα.) μιμέομαι imitor, præteritum μεμίμη-
μαι, uerbale nomen τὸ μίμημα imitatio, ἔ μιμήμα-
τος, ἔδ μιμήμα, id est, imitationi, quasi dicat, ad
imitationem ἔν ad imitandum proponuntur. Ita qui-
dem habent exemplaria, non tamen uidetur alienum,
si legas ἔδ μιμητή, id est, imitatori. Ad quam lectio-
nem ualde accedit uersio Budæi, ijs quidem, inquit, qui
bonorum operū exemplaria imitari cupiunt, nisi quod
numerum mutauit, est autem μιμητή à nominatiuo ὁ
μιμητής, primæ declinationis, uerbale factum à ter-
tia persona præteriti passiuī μεμήμηται.

πρόκεινται.) κέμαι pag. 103. tertia persona pluralis
κέται, compositum πρόκεινται à πρόκειμαι.

καὶ τῶν περὶ ὅπῃ ἄνεκασθ' ἐνδ' ἑῶς ἔχον-
τος ἑαυτῷ ἀδάνηται, ἐκείνῳ προσδραξίβωρ, οἷον
ἂν ἢ τινος κοινῷ ἰατρῆου, τὸ πρόσφορον εὗρισκει ἔδ
ἀρρώσθημα φάρμακον.

Et igitur in quocumq; unusquisq; indigenter ha-
bentem

habentem seipsum senserit, illi immorans, tanquam ab ali-
qua communi officina medicinae, aptum inuenit infir-
mitati pharmacum. Proinde in qua re quisq; nostrum
senserit se eo quod oportet defici, in illo assidue incu-
bens, tanq̄ ab officina quadam medicinae, appositū suae
infirmitati medicamentum inuenire poterit.

Ἰνδεδῶς.) Δέομαι indigeo, Ἰνδεδίς indigens, τοῦ Ἰν-
Δεός, τῶν Ἰνδεδέων & per crasim Ἰνδεδῶν à quo ad
uerbium migrante v in σ, Ἰνδεδῶς indigenter, si ita lo-
qui liceat.

Ἰνδεδῶς ἔχοντι.) plurimus usus est uerbi ἔχω cum
aduerbijs, καλῶς ἔχω bene habeo, κακῶς ἔχω male
ualeo. Sic hoc loco Ἰνδεδῶς ἔχω indigenter habeo, id
est, indigeo. est autem ἔχοντι genitiuus participij
praesentis ἔχωρ.

αἰσθάνηται.) subiunctiuus ut τῦπῆται, ab αἰσθάνομαι sentio. Ponuntur autem uerba sentiendi cū geni-
tiuo αἰσθάνηται ἑαυτῷ Ἰνδεδῶς ἔχοντος, sentiat se-
ipsum indigēter habentem, hoc est, sentiat se indigere
& defici.

προσδιδάσκω.) τρέω, διδάσκω, προσδιδάσκω im-
moror, uer for cum aliquo, regit datiuū propter praes-
positionem πρὸς, inde participium προσδιδάσκω.
ἰατρείου.) ἰάομαι medeor, futurum ἰάσωμαι, prae-
teritum ἰάμαι ἰασαί ἰάται. unde ἰατρον premium medi-
ci, & τὸ ἰατεῖον officina medicorum, τοῦ ἰατρείου.

Q πρὸς

ὑπόσφορον.) φέρω, προσφέρω, adfero, προσφοροῦς
 qui apte & commode adfertur, adhibetur, id ē, aptus,
 appositus.

ἀρρώσῃμαι τι. ἰώνυμι pag. 126. ualeo, & sanus sum,
 τῆρα sumūtur à ῥώω, fut. ῥώσω, præt. act. ἔρρωκα παθί.
 ἔρρωμαι ἔρρωσαι ἔρρωσαι, uerbale ῥωτός, aut adiectio
 ne literæ σ est ῥωσός, deinde per α priuatiuā particulā
 ἀρρώσος infirmus, per geminū ρρ. nam ut ratione aus
 gmeti geminatur ρρ, ῥίπῳ ἔρριπτον pag. 88. & ratio
 ne præpositionis ῥέω ἐπιῥέω pag. 126. sic etiā aduen
 tu particule priuatiuæ, ῥητός ἀρρητός, & hoc loco ῥω
 σός ἀρρώσος Θ. ab ἀρρώσος fit uerbum ἀρρώσέω sum
 infirmus, futurū ἀρρώσῃσω, præteritū actiuum ἠῥώω
 σῃκα, παθiuum ἠῥώσῃμαι. unde ablato incremento
 fit uerbale τὸ ἀρρώσῃμα, τοῦ ἀρρώσῃματ Θ. τὸ ἀρ
 ρώσῃμα. id est infirmitati.

καὶ ὁ μὲν ἐραστὴς τῆς σωφροσύνης, πλὴν περὶ τοῦ
 ἰωσὴφ ἰστορίας σαυεχῶς ἀνελίσσει, καὶ παρ' αὐτ' τὰς
 σωφρονικὰς ἐκδιδάσκειται πράξεις, εὐρίσκων αὐτῶν
 οὐ μόνον ἐγκρατῶς πρὸς ἡδονὰς ἔχοντα, ἀλλὰ &
 ἐκτικῶς πρὸς ἀρετὴν διακείμενον.

Et quidem amator temperantiæ, de Ioseph historiā
 assidue euoluit, & ab eo temperantiæ plenas pdocetur
 actiōes, reperiens ipsum non solū temperanter erga uo
 luptates affectum esse, uerum etiam habitualiter ad
 uirtutem dispositum.

Ac temperantiæ quidem homo cupidus historiã Iosephi assidua lectione euoluat, ab ea enim edidicerit actiones temperantiæ plenas, cum compererit cum ad habitum uirtutis prouectum esse, nedum uoluptarijs in rebus continentia præditum.

ἔρασῆς.) ἔράω amo, ἔράσω, ἕρακα, ἕρασμα ἕρασαι ἕρασαι, unde nomen uerbale ὁ ἔρασῆς.

ἀνελίωσι.) ἐλίωω, ἀνελίωω. Suspicio Basilium scripsisse subiunctiuum ἀνελίωσι, id quod secutum esse Eudæum, quippe qui uertat euoluat, non euoluit.

παρὰ αὐτοῦ.) παρὰ αὐτοῦ apostrophos est.

σωφρονικῆς.) σώφρων ἄνθρωπος σωφρονος, inde ὁ σωφρονικός ad temperantiã pertinens, ἡ σωφρονική, τὰς σωφρονικὰς ἐκδιδάσκειται.) Διδάσκω, ἐκδιδάσκω, παρὰ (νικῆς) παρὰ παρὰ, unum regit accusatiuum, tanquam παρὰ παρὰ eorum uerborum, quæ Grammatici uocant uehementissimæ transitionis.

παρὰ ξείνης.) ἡ παρὰ ξείνης, ἡ παρὰ ξείνης, accusatiuus pluralis τὰς παρὰ ξείνας παρὰ ξείνας, uerbale est à παρὰ τῶν, παρὰ ξείνων, παρὰ ξείνων, παρὰ ξείνων, inde ἡ παρὰ ξείνης secundæ declinationis contractorum.

ἐγκρατῶς.) ἐγκρατέω teneo compositum ex ἐν præpositione ἐγκρατέω, quia u ante κ uertitur in γ, pag, 24. inde nomē adiectiuū ἐγκρατικός primæ decl. contracto. id est, continēs, ἄνθρωπος ἐγκρατικός, ἡ ἐγκρατέω, crasis ἐγκρατῶν, aduerbiū ἐγκρατῶς continēter, cōuerso u i σ.

Quod aduerbiū ponitur cū ἔχω, ἐγκρατῶς ἔχω πρὸς ἡδονάς, continenter habeo in uoluptate, hoc est, continens sum, aut ut uertit interpres cōtinencia præditus sum in rebus uoluptuarijs. Vide de hoc supra paginam

241, in ἔνδ' ἔως ἔχοντο.

Ἐκτικῶς ἔχω habeo, futur. ἔξω per aspirationē pa. 105 præteritum actiuū εἶχα, passiuum εἶγμαι, εἶσαι, vñ uerbale ἔξεις habitus ἔσ' assuefactio, tertia persona εἶσται, unde uerbale foret ἐκτός, à quo deriuatiuū ἐκτικός, id est, si dicere licet, habitualis, τῶν ἐκτικῶν, ἔσ' vñ in σ conuerso aduerbium ἐκτικῶς habitualiter.

Ἐκτικῶς πρὸς ἀρετὴν Διακείμενον. κέμμαι pa. 105. compositum Διάκειμαι disponor, affectus sum. qd' uerbū elegāter aduerbijs iungitur, ἐκτικῶς Διάκειμαι habitualiter affectus sum, pro quo interpres ad habitum uirtutis prouectum esse, à Διάκειμαι participiū Διακείμενον, accusatiuus τὸ Διακείμενον.

Ἄνδρῶν δὲ παύδ' ἔται παρὰ τῶν ἰώδ', οὐ μόνον πρὸς τὰ ἑνωτῖα τοῦ βίου μεταπεσόντο αὐτῶν, πένης ἐκ πλουσίου, καὶ ἄποιε ἀπὸ καλλίπαιδο, ἔν' μιᾷ καιροῦ ῥοπή γενόμενος, Διέμεινε δ' αὐτός, ἀταπεινωτὸν παύταχού τὸ πῆς ψυχῆς φρόνημα Διασώζω, ἀλλ' οὔτε τῶν θίλων τῶν εἰς παρὰ κείων ἡκόντων ἐπεμβαίνοντων αὐτῶν, καὶ σιωπεπτενοντων τὰ ἀλγεῖνὰ παρῶ ξύθη.

Fortitudinem uero eruditur ab Iob, qui non tantum in contraria uita cedente ipsi, pauper ex diuite et

orbis ex pulchræ prolis parente, in uno temporis momento factus, permansit idem, minime humiles ubique animi spiritus retinens, sed neq; amicis ad consolationem uenientibus, insultantibus ipsi, & simul augentibus crumnas, iritatus est,

At uero in fortitudine instituetur lector ex historia Iobi, qui uita in contrarium ipsi cedente, ac prorsus immutata, egēs ex beato, orbis ex pulchræ prolis parente, unius dieculæ momento factus, non idē modo suiq; simillimus mansit, celsos animi spiritus ad extremum usq; retinens, sed ne amicis quidē eius qui ad consolandum cum uenerant, tandem ipsi insultantibus, dolores eius exacerbandō, iracunde iritatus est.

ωαιδ' ενετα.) ωαιε, gtiſ ωαιδ' οε. inde uerbū ωαι
 Δεύω erudio, instituo, passiū ωαιδ' ενομαι hic ponitur
 cum accō ut ante dictū in εκδ' ιδ' ασκεται pa. 243.
 μεταπεσοντ (C.) ωιπσω cado, secund. aori. επεσομ
 pag. 125. participiū πεσωρ πεσοντοε, compositū με
 ταπιπσω, μεταπεσωρ μεταπεσοντ (C.) Est autē με
 ταπιπσω in deteriorem partē mutari, & ad aliā uita
 e conditionē transire, id quod expertus est Iob: è di
 uite redactus ad inopiam.

καλλιπαιδ' οε.) κάλλοε pulchritudo, καλλιπαιε pul
 chræ prolis parens, τω καλλιπαιδ' οε. Nā ferme com
 posita retinent declinationem simplicium. Et licet di
 camus φιλόπαιε per ο, tamen καλλιπαιε per iota,

ut et reliqua quae fiunt à κάλλει, ucluti καλλίνικος,
καλλίπυργος et cetera.

ξοπή.) ξέπω inclino, uergo, ξοπή, momentum.

γενόμενος.) participium secundi aoristi medij ἐγενό-
μην, à uerbo γίνομαι pagina 171.

Διέμενερ.) μένω, futurum μενῶ, aoristus primus ἐμείνα-
μαι, ἐμείνας, ἐμείνε. Διαμύω Διέμεινε, et ob sequentem
uocalem additur ν, Διέμενεν ὁ αὐτός pagina 22.

ἄταπείνωτος.) ταπεινός humilis, abiectus, inde uer-
bum ταπεινώω, futurum ταπεινώσω, prae. acti. τετα-
πεινώκα, passiuum τεταπεινώμαι, τεταπεινώσαι, τε-
ταπεινώσθαι, uerbale ταπεινωτός abiectus, inde ἄτα-
πεινωτος celsus, minime abiectus.

φρόνημα.) φρονέω, φρονήσω, πεφρόνηκα, πεφρόνη-
μαι, uerbale τὸ φρόνημα. quod Latini uocant sensum
et spiritus pluraliter.

Διασώζω.) σώζω, Διασώζω, participium Διασώζωμ.
ἄλλ' οὔτε.) apostrophos est ἄλλὰ οὔτε.

παράμυθια.) μῦθος uerbum, μυθέω, μυθέομαι, πα-
μυθέομαι, consolator, ἢ παράμυθια consolatio.

ἠκόντωρ.) ἠκω uenio, participium ἠκῶν ἠκόντος, ἢ ἠκόντων
aut est secundi aoristi ὠκῶν, ἢ ὠκόντος, ἢ ὠκόντων.
ἔπεμβαίνοντων.) βαίνω, ἐμβαίνω, ἐπεμβαίνω, ἐ-
πεμβαίνω, ἐπεμβαίνοντος, ἢ ἐπεμβαίνοντων, re-
git datiuum propter prepositionem ἐπι.

συνεπιτείνοντων.) τείνω, ἐπιτείνω, συνεπιτείνω sit
mul et pariter exacerbo et intendo.

τὰ ἀλγῆνα.) ἄλγος dolor, derivatiivū ὁ ἀλγῆνος, neu-
trū plurale τὰ ἀλγῆνα casus aduersi, ἔσ ἐρμνη.

παρωξῆσθαι.) ὀξύς acutus, ὀξύνω ex acuo, irito. Ab ad-
iectiuis ἰνεσ fiūt uerba ἰύνω, βραδύς βραδύνω, ἡδύς
ἡδύνω, sic ὀξύς ὀξύνω, fut. ὀξύνω, prateri. act. ὠξυκας,
passi. ὠξυγμαί, ὠξυσομαι, ὠξυώμαι, aorist. pri. ὠξυώ-
σθαι, ἔσ compositū παρωξῆσθαι, θηκε, θη, ἀ παροξύνω.

Πάλιν σκοπῶν ἕως πῶς ἄν προῖος ἐν ταυτῶν καὶ
μεγαλόθυμος γένοιτο, ὥστε τοῦ μὲν θυμῶ κατὰ φύ-
σιν ἀμαρτίας κεχρησθῆναι, τῆ δὲ προῖος πρὸς τοὺς ἀν-
θρώπους, εὐρήσει τὸν Δαβὶδ γενναῖον μὲν ἐν τοῖς κα-
τὰ πόλεμον ἀνδραγαθήμασι. προῖος δὲ καὶ ἄκινη
τοῦ ἐν ταῖς τῆν ἐχθρῶν ἀνιδόσει.

Rursum repetens aliq, quō clemens in codē et ma-
gnanimus fiat, ut quidē aīo contra peccatū utatur, sed
clemētia erga hoīes, inueniet David generosum quidē
in circa bellū facinoribus, clemētē, autē et immotum
in inimicorū ultionibus. Rursum aliquis reputās, quō
magnanimus idē ἔσ clemens esse possit, ita ut aīo qui
dē obfirmato aduersus peccatū, clemētia uero utatur
erga hoīes, illie Davidē inueniet generosum in bellicis
facinoribus, clemētē et placidū in inimicis ulciscendis.
σκοπῶν.) σκοπέω crasis σκοπῶ, participiū σκοπῶν
ἐν ταυτῶν.) In eodem. i. pariter. Attici neutrū pronois
ἀντὸς efferunt una cū articulo, dicentes ταυτὸν, quasi
τὸ αὐτὸν, aut τ' αὐτὸν per apostrophum, dtūs ταυτῶ.

μεγαλόθυμος.) fit à μέγας magnus & θυμός
animus.

γένοτο.) γένομαι, secund. aoristus medius ἐγενομην
pagina 117. optativus γενοίμην γένοιο γένοιτο.
ὥσε κεχρησθαι.) ὥσε gaudet infinitiuo. ut ὡς pag. 222.
κατὰ τὸ ἁμαρτίας.) cōtra peccatū, καὶ cum genitiuo
in malam partem capitur, & perniciem significat.

κεχρησθαι.) χράομαι, χρῆσομαι, κέχρημαι κέχρησαι
κέχρησθαι. secunda persona pluralis κέχρησθε, assumpto
σ, pag. 63. unde fit infinitiuus κεχρησθαι, accētū in pe
nultimam tracto, de quo pag. 38.

πραότην.) ὁ πραῖος, inde ἡ πραότης, τὸ πραότης.
εὐρίσκω.) εὐρίσκω tempora sumit ab εὐρέω, συ. εὐρίσω.

γενναῖον.) γέννα stirps, inde γενναῖος generosus.

ἀνδραγαθήμασι.) ab ἀνὴρ ἀνδρῶν uir uiri, & ἀγα
θὸς bonus, praestans, fit uerbum ἀνδραγαθέω, uirum
me praesto, fortem & strenuū me praebeo, futu. ἀνδρα
γαθήσω, praeteritū actiuum ἠνδραγάθηκα, πασι. ἠν
δραγάθημαι, uerbale τὸ ἀνδραγάθημα uirile faci
mus, & factum generosi animi, τὸ ἀνδραγαθήματος,

τοῦ ἀνδραγαθήματι, τοῖς ἀνδραγαθήμασι.

ἀκίνητον.) κινέω, κινῶ, κεκίνηκα, κεκίνημαι κεκινῶ
σαι κεκίνηται, uerbale κινήτος, unde ἀκίνητος immotus
immobilis, id est, placidus, & clemens.

ἀντιδῶσσι.) Δίδωμι, δῶσω, δέδωκα, δέδομαι δέ
δοσαι, uerbale ἢ δόσις, ῥη. δόσις, τῆ δόσει, ταῖς
δόσει

Δόσεισι. cōpositum ἀντιδόσει ab ἀντίδοσις retribu-
tio. ab ἀντιδίδωμι retribuo.

Τοιοῦτος ἦν καὶ μωσῆς, μεγάλη μὲν τῷ θυμῷ
καὶ τῷ εἶς θεὸν ἔξαμαρτάνοντων Διανισάμενος, ὥρα
εἶα ἢ τῆ ψυχῇ τὰς καθ' ἑαυτοῦ Διαβολὰς ὑποφέρω.

Talis erat et Moses, magna quidem ira cōtra in-
Deum peccantes insurgens, miti autem animo contra
seipsum calumnias sustinens.

Talis erat Moses, ingenti ille quidem ira in illos in-
surgens, qui in Deum peccauerunt, sed miti animo per-
ferens illos, qui sibi obrectauerant.

ἦν.) erat, imperfectum ab εἶμι sum, pag. 107.

ἔξαμαρτάνοντων.) ἄμαρτάνω, participiū ἄμαρτά-
νω, τοῦ ἄμαρτάνοντος, τῆν, ἄμαρτάνοντων, com-
positum ἔξαμαρτάνοντων ab ἔξαμαρτάνω.

Διανισάμενος.) ἴσημι, passivū ἴσασμαι, cōpositū ἀνί-
σασμαι, deinde Διανίσασμαι, particip. Διανισάμενος.
ὥρα εἶα.) ὁ ὥρος mitis, fœmininū autē ἡ ὥρα εἶα, τῆς
ὥρα εἶας, τῆ ὥρα εἶα, fit à nomine nō admodū usitato
ὥρα εἶς, unde et uerbū ὥρα εἶνω, ut ab adiectiuo ὄρα εἶς
fœmininum ὄρα εἶα, et uerbū ὄρα εἶνω.

καθ' ἑαυτοῦ.) καθ' ἑαυτοῦ apostrophos est.

Διαβολὰς.) Διαβάλλω calunior, unde Διαβολὴ
per o, de hoc pag. 205. in συμβόλαια.

ὑποφέρω.) φέρω, ὑποφέρω, participium ὑποφέρω.
καὶ πάντα χον' ὡσπερ οἱ ζωγράφοι, ὅταν ἀπὲρ εἰς

κόνων εἰκόνα γράφωσι, τωκινὰ πρὸς τὸ παραγράφει-
 γμα ἀποβλέποντες, τὸν ἐκθεμ χαρὰ κλήρα πρὸς τὸ
 ἑαυτῶν πωυδ' ἀζουσι μεταθῆναι φιλοτεχνιμα, οὐ-
 τω Δεῖ καὶ τὸν ἑαυτοῦ ἀκότα ἑαυτὸν πᾶσι τοῖς μέ-
 ρεσι τῆς ἀρετῆς ἀπεργάσασθαι τέλειον, οἷον εἰ πρὸς
 ἀγάλματὰ ἕνα κινούμην καὶ ἔμπρακτα, τοῖς
 βίος τῆν ἀγίω ἀποβλέπαρ, καὶ τὸ ἐκείνων ἀγα-
 θῶν, οἷον εἶοθαι διὰ μιμήσεως.

Et ubiq; quæadmodū pictores, quādo ex imaginibus
 imaginē pingunt, identidē ad exēplar respiciētēs, idē
 charactērē ad suū ipsorū studēt trāsferre opificiū, ita
 oportet et studentē seipsum oībus ptibus uirtutis effi-
 cere pfectū, tanq̄ ad simulachra quædā mota et actuo-
 sa, uitas sanctorū respicere, illorū bonū, suū facere per
 imitationē. Quæadmodū autē pictores, cū imaginē
 ex imagine pingūt, exēplar identidē respectātes, simi-
 limenta eius trāsferre conātur magno studio ad suū opi-
 ficiū, ita q̄ sese meditatatur oībus nūcris uirtutis absolu-
 tum reddere, ueluti simulachra quædam spirantia et
 actiuosa sanctorum uitas respicere oportet, probāque
 opera illorum sua imitando facere.

ζωγράφοι.) ζωγράφος pictor, ἀ ζωὸν et γράφω.

γράφωσι.) subiunctiuus ut τῷ πᾶσι

παραγράφμα.) παρα sumit ἀ δείκω πα. 118, fut. δείξω,
 prat. act. δέδειχα, πασι. δέδειγμα. cōposit. παραγράφ-
 κινῶ, παραγράφμα, uerbale εἰ παραγράφμα exē-
 plar.

τὸν

τοῦ ἐκθέτου χαρακτηρισῶς.) *uim articuli positi cū aduerbio sic positis explicare, inde petitā aut desumptā formam, pro quo Budæus dixit Iniamentia eius.*

μεταθέσθαι.) τίθημι. *secundus aorist. infinitiui θέσθαι pag. 66. compositum μετατίθημι, μεταθέσθαι.*

φιλοτέχνημα.) φιλοτεχνέω *orificijs excolendis studio, ἀφιλοτέχνη, uerbale τὸ φιλοτέχνημα ἀπρæterito παθίυο.*

ἔπωσθ' ἀκότα.) ἔπωσθ' ἄζω, ἔπωσθ' ἄσω, ἔπωσθ' ἀκα, *participi. ἔπωσθ' ἀκώς, τοῦ ἔπωσθ' ἀκότος, τὸν ἔπωσθ' ὡσσι.) dtūs pluralis ἀ ὡσθ' ὡσάντος. (Δακότα.*

μέρεσι.) τὸ μέρος, τὸ μέρος, ὡσθ' μέρεϊ, τοῖς μέρεσι. ἀπεργάσασθαι.) ἐργάζομαι, *fut. ἐργάσομαι, infi. ἐργάσεσθαι, cōpositi. ἀπεργάσασθαι ἀ ἀπεργάζομαι. τέλος.) τέλει finis, ὁ τέλειος perfectus.*

ῥίονει.) *tanq̄, idē quod οἶον, ut ὡσπερ ἔσ' ὡσπερ εἶ.*

ἀγάλματα.) ἀγάλλω, *futurum ἀγαλῶ, præteritū acti iuum ἠγαλκα, παθίυο: ἠγαλμαι, uerbale τὸ ἀγαλμα, τοῦ ἀγάλματ'.*

κινούμην.) κινέω, *παθίυο κινέομαι, crasis κινούμαι, participium κινούμην, τὰ κινούμηναι quæ mouentur, id est, uiua.*

ἔμπρακτα.) πρᾶττω, πρᾶξω, πῆπραχα, πῆπραγμαί *πέπραξαι πῆπρακται, uerbale πρᾶκτός, deinde additur præpositio εν, ἔμπρακτος, qui uoce Gregor. Nazanzenus eleganter usus est in laudibus Athanasij, ὄντως*

ὅντα ἄ, inquit, ἀμφοτέρω σωκρομόσατο, καὶ εἰς ἐμ
 ἡγάγε, κὴ πρῶξιν ἡσυχίῳ, καὶ ἡσυχίῳ ἐμπρακτορ.
 Sic enim utraq; coartauit, atq; in unum adduxit, actio
 nem quietam, & quietem actuosam.

οἰκῆορ.) οἶκος domus, οἰκῆος domesticus.

ποιεῖσθαι.) ποιεῖσθαι, infiniti. ποιεῖσθαι, crasis ποιεῖ
 σθαι, sumitur uox passiuā in significatione actiuā.

μιμήσεως.) μιμέσθαι, secūda psona praeteriti passiu
 ui μεμίμησαι, unde uerbale ἢ μίμησις, ἢ μίμησης.

Hoc loco multas uoces transmisiimus, partim quod
 prius sint excussae, partim etiam, quod inspecto lexico
 facile fuerit ipsum thema reperire, cuiusmodi sunt εἰ-
 κόνωρ gūs pluralis ab εἰκῶρ. πικνὰ à πικνός. ἀπο-
 βλέποντες participiū ab ἀποβλέπω, cuius simplex
 βλέπω. χαρρακῆρα ab ὁ χαρακῆς, de ᾧ supra. πωου
 Δάξσει tertia persona pluralis à πωσάξω. ἀρετῆς
 gūs ab ἀρετή. τινα à nominatiuo τὶ. βίους ab ὁ βίος.
 ἀγίωρ ab ὁ ἄγιος. ἀποβλέπειν infinitiuus ab ἀπο-
 βλέπω, & cetera, quae parui sunt momenti. Quapro-
 pter istiusmodi posthac aut in totū omitteremus, aut le-
 ui tantū brachio, sic ut modo fecimus, simul omnia per-
 stringemus, quae ad eundem locum pertinebunt.

εἴχαι πάλιν τὰς ἀναγνώσεις Διαδεχόμεθα,
 νεαροτέρων πλὴν ψυχῆν καὶ ἀκμαϊότερων ἑστὶ πρὸς
 θεῶν πῶθω κεννημύνην παραλαμβάνουσι.

Orationes rursūm lectionibus succedentes, recen-
 tiorē

tiorem animam et uegetiorem ad Deum desiderio motam accipiunt. Iam uero orationes lectiōibus succedentes, recentiorem animā uegetioremq; accipiunt, utpote desiderio Dei iam flagrantem.

ἀναγνώσεις.) γινώσκω τῆρα sumit à γνῶσι futurū γινώσκω, prateritum actiui ἔγνωκα, passiui ἔγνωμαι ἔγνωσαι, uerbale est ἡ γνῶσις, τῆ γνῶσεως, accūs pluralis τὰς γνῶσεις et per crasim γνώσεις, compositū ἀναγνώσεις, nominatiuus ἡ ἀναγνώσις lectio, ab ἀναγνώσκω lego.

νεαρώτερον.) νέος, inde νεαρός, ut λίπος λιπαρός, πῖνος πιναρός, ῥῖπος ῥυπαρός, etc. comparatiuus ὁ νεαρώτερος, ἡ νεαρώτερα, πλὴν νεαρώτερον.

ἀκμαιοτέρων.) A substantiuis in α uel η, fiunt adiectiua in αῖος, βία βιαῖος, γέννα γενναῖος, sic ἀκμή ἀκμαιοῖος, comparatiuus ὁ ἀκμαιοτέρων, ἡ ἀκμαιοτέρα, πλὴν ἀκμαιοτέρον.

κεκίνημεν.) κινέω, κινήσω, κεκίνηκα, κεκίνημαι, Participiū ὁ κεκίνημενος, ἡ κεκίνημένη, τῶ κεκίνημενον.

Reliqua facilia sunt, εὐχαῖ ntūs pluralis ab ἡ εὐχῆ, ἄλλω aduerbiū est. Διαδέχομεθα à διαδέχομαι participiū Διαδέχομενος, ἡ Διαδέχομένη plurale αἱ Διαδέχομεναι, simplex uerbū est Δέχομαι. ψυχῆ accūs ab ἡ ψυχῆ. πρὸς prepositio, posita hic cum accō θεῶν, cuius ntūs ὁ θεός, πῶθω dtūs ab ὁ πῶθος, desiderii. παρὰ λαμβάνουσι tertia persona ē pluralis numeri.

numeri ἂ παρὰ λαμβάνω, simplex λαμβάνω additur autem v in παρὰ λάμβανουσιν, de quo pagina 22.

In institutionibus Grammaticis.

εὐχὴ Δέ γε καλὴ, ἢ ἐναργὴ ἐμποιούσῃ τῆ θεοῦ ἐννοίᾳ τῆ ψυχῆ, καὶ τοῦτο ὅτι τῆ θεοῦ ἐνοίκσις, τὸ Διὰ τὴ μνήμης ἔχει ἐνιδρυμῶν ἐν ἑαυτῷ τὸν θεόν.

Oratio uero bona, manifestam ingenerans Dei notionem animo, hoc est Dei inhabitatio, in memoria habere infidentem in seipso Deum.

Atqui est oratio illa bona, quae compertam Dei notionem in animo ingenerat. Est uero Dei inhabitatio, infidentem intus Deum memoria complecti.

Δέ γε.) δὲ uero, autem, at, ceterum, porro, uerunt imē ut loco quadrat. additur γε adiectio syllabica Δέ γε, ut apud Latinos qui, in alioqui, atqui.

ἐναργὴ.) ὁ καὶ ἢ ἐναργῆς, τῆ τῆ ἐναργέος, τὸν καὶ τῆ ἐναργέας, crasis ἐναργὴ, primæ declinatiōs contracto. ἐμποιούσῃ.) participium fœmininum ab ἐμποιέω ἐνοίκσις.) οἰκέω, ἐνοικέω, ἐνοικήσω, ἐνοικήκα, ἐνοικήμαι ἐνοικήσοι, uerbale ablatō incremēto ἐνοικήσις. ἐνιδρυμῶν.) ἰδρύω, fut. ἰδρύσω, præt. acti. ἰδρυκά, passiuū ἰδρυμαι. participiū ἰδρυμῶς, accūs. δὲ ἰδρυμῶν, cōπο. ἐνιδρυμῶν. q. si legatur ἐνιδρυμῶν accentu in antepenultia, erit participiū præsētis t̄pis à passiuo uerbi in μι, nā ab ἰδρύω fit ἰδρυμι, passiuū ἰδρυμαι, cōπο. ἐνιδρυμαι. parti. ἐνιδρυμῶς. i. infidens.

οὕτω

Οὕτω γινόμεθα ναὸς θεοῦ. ὅταν μὴ φροντίσι γυμ-
 ναίῃς τὸ σωεχέῃς τὴ μνήμῃς Διακόπηται, μὴ δὲ τοῖς
 ἀπροσδοκίτοις πάθεσις ὁ νοῦς ἐκταράτῃται. ἀλλὰ
 πάντα ἀποφυγῶν ὁ φιλόθεος, ἐπὶ θεῷ ἀναχωρεῖ, ἐξέ-
 λαίνων τὰ προκαλουμένα ἡμᾶς εἰς ἀκρασίαις
 πᾶσι, καὶ τοῖς πρὸς ἀρετὴν ἀγούσι ἐπιτηδεύμα-
 σιν ἡδία τρεῖν.

Ita efficitur templū Dei, quādo non curis terrenis
 assiduitas memoriæ interrūpitur, neq; improuisis per-
 turbationibus mēs turbatur. Sed oīa effugiens amans
 Dei, ad Deū secedit, expellēs prouocātes nos in intem-
 perātias, affectus, & ad uirtutē ducentibus studijs im-
 moratur. Ἡαὐτὸς; nos ratione templū Dei efficitur,
 quādo nec terrenis curis perpetuus tenor memoriæ
 interpellatur, nec improuisis perturbationibus intelle-
 ctus tumultuatur. Sed hæc omnia effugiens uir amo-
 re Dei præditus, ad Deū ipse secedit, tū affectus foras
 quatiens, qui ad intemperantiā prouocant, tū in ijs stu-
 dijs libenter uersans, quæ ad uirtutem ducunt.

ἀπροσδοκίτοις.) Δοκέω per ε, cōpositū προσδοκᾶω
 per α, ut contra συλλάω per α, ἰεροσυλέω per ε, igitur
 προσδοκᾶω expecto, futurum προσδοκήσω, præte-
 ρίτιον προσδέδοκῃκα, παθίον προσδέδοκῃμαι
 προσδέδοκῃσαι προσδέδοκῃται, uerbale προσδέ-
 κῃται, inde ἀπροσδοκῃται incexpectatus.

ἀποφυγῶν.) φεύγω, secund. aori. ἔφυγον, pag. 26.

partici-

particip. φυγῶν, cōpositū ἀποφυγῶν ab ἀποφεύγω, φιλόθεος, *amans dei*, ἀ φίλος τοῦ θεός. *ut* φιλόανθρωπος *humanus, amans hominū*, ἀ φίλος τοῦ ἀνθρώπου, ἀναχωρῆ.) χωρῆω, ἀναχωρῆω, *subiunctivus tertię personę* ἐὰν ἀναχωρῆν, *crasis* ἀναχωρῆ, *ut* ποιεῖ. *προκαλοῦμαι*.) καλέω, καλέομαι, *crasis* καλοῦμαι, *προκαλοῦμαι, participium προκαλοῦμαι* ἀκρασίας.) κεράννυμι, *tēpora sumit* ἀ κερᾶω, *futurū κερᾶσω, et elidendo e dicitur κέρᾶσαι, pręteritū acti. κέκρακα, passivū κέκραμαι, κέκρασαι, unde verbale per aprivatiivū ἢ ἀκρασία intemperantia accusatiivus pluralis τὰς ἀκρασίας.*

ἐπιτηδεύμασι.) *dtūs pluralis* ἀ *nomine* ἐπιτηδεύω, *quod est verbale* ἀ *pręterito passivo verbi* ἐπιτηδεύω.

ἑνδ'ιαξίβη.) *τριβῶ, Διαξίβω, ἑνδ'ιαξίβω. Subiunctivus tertię personę est ἑνδ'ιαξίβη.*

καὶ πρῶτόν γε πάντων πρῶτον ἄξιον προσήκει, πρὸ τῶν τοῦ λόγου χρησίων μὴ ἀμαθῶς ἔχειν, ἀλλὰ ἐρωτᾶν μὴ ἀφιλονεικῶς, ἀποκρίνεσθαι δὲ ἀφιλοτίμως, μὴ διακόπτοντα τὸν προσδιελεγόμενον, ὅταν χρησίων λέγη, μὴ δὲ ἐπιθυμοῦντα τὸν ἑαυτοῦ λόγον ὑπερθετικῶς πρὸς ἐμβάλλειν, μέτρα ὀρίζοντα λόγῳ καὶ ἀκοῇ.

Et primum quidem omnium, studere convenit circa sermonis usum non imperite habere, sed percūctari quidem

quidem citra contentionem, respondere autē sine affectatione, non interpellantē differentem, quando utile dicit, neq; desiderantem suum ipsius sermonem ostentando interserere, modos statuentem sermoni & auscultationi. Atq; in primis quidem magno studio id cōparandum habemus, scite ut sermocinari possimus, ut nec cōtentiosius percunctemur, nec affectantius respondeamus, ut differenti non obloquamur, nec interfari atq; interpellare gestiamus absurda ostentatiōe, fastumq; prae se ferente, ut modum teneamus & sermocinandi & auscultandi.

πρωτόν γε πάντων. γε encliticum est. πρωτόν superlativus adverbialis cum gō, ut nos, primo oīm. χρῆσις. ἢ χρῆσις verbale praeeritū verbi χρῶμαι utor.

ἀμαθῶς. adverbium ab adiectivo ἀμαθής. de q̄ supra. ἀμαθῶς ἔχειν. adverbium cū ἔχω sumpto neutraliter, pro eo quod est affectus sum, ἀμαθῶς ἔχω imperitice habeo, id est, imperitus & indoctus sum, sic εὐδαιμόνως ἔχω pagina 241.

ἔρωτάω. infinitivus ab ἔρωτάω.

ἀφιλονεικῶς. ἐνεικός contentio, φιλονεικῶς contentio sus, ἀφιλονεικῶς minime contentiosus, adverbium ἀφιλονεικῶς.

ἀφιλοτιμῶς. τιμή honor, φιλότιμος ambitiosus, et etiam qui magno studio & affectate rem quampiā effi-

ecere nititur, ἀφιλότιμος *minime affectatus*, ἀφιλότιμος *aduerbium*.

χρήσιμον.) ἀ secūda p̄sona p̄teriti passiui uerbalia sunt ἰμος, ἀ χράσομαι, κέχρησμαι, inde χρήσιμος. ἐπιθυμοῦντα.) θυμός, θυμέω, ἐπιθυμέω, participium ἐπιθυμέω, ἐπιθυμέοντα, ἐπιθυμέοντα, ἐπιθυμέοντα, ἐπιθυμοῦντα.

ἐπιδεικτικῶς.) Δεικνύω futurum δείξω ἀ δείκω, p̄teritum ἔδειξα, παρθεῖν δέδειξα, παρθεῖν δέδειξα, uerbale δεικτικός, inde δεικτικός, compositum ἐπιδεικτικός, ἔσ aduerbium ἐπιδεικτικῶς ἀ uerbo ἐπιδεικνύω.

μανθάνειν δὲ ἀνεπισχάτως, ἢ καὶ διδάσκειν ἀνεπιφθόνως, ἢ εἴ τι παρ' ἑτέρου δεδιδάκται, μὴ ἐπιχρησάμεν, ὡς παρ' αἱ φαῦλαι τῶν γυναικῶν, αἱ τὰ νόθα δαύτοβαλλόμεναι, ἀλλὰ κηρύσσειν εἰρησύνως, ἢ πατέρεα τῷ λόγῳ.

Discere autem sine pudore, ἔσ docere sine inuidia, ἔσ si quid ab alio doctum est, nō occultare, quemadmodum improbae mulierum, notha supponentes, sed predicare grate patrem sermonis.

Neque uero ad discendum uerecūdam esse oportet, nec ad docendum malignū. quod ab alio tute didiceris, nequaquam clam habēdum, cuiusmodi facere mulieres improbae solent, quae ex alijs ipse quassitos liberos uiris suis tollendos subiiciunt, patrem emulentis.

Autorem

Autorem uero ipsum prodere grata commemoratiōe
debet, uerumq; ipsius sententiæ parentem.

μευθάνειν.) quatuor sunt infinitiui in hac oratiōe, qui
pendent ab impersonali prius posito προσήκει.

ἀνεπαίσχυντος.) αἰσχάομαι erubescō, præteritum
ἤχυσμαι ἤχυσσαι ἤχυσται, uerbale αἰσχυντός com
positū ἐπαίσχυντος ab ἐπαίσχάομαι, deinde per
α priuatiuam particulam, ἀνεπαίσχυντος aduerbiū
ἀνεπαίσχυντως. additur autem litera ν propterea
q̄ ἐπαίσχυντϞ incipitur à uocali.

ἀνεπιφθόνος.) φθόνος inuidia, ἐπίφθονος inuidus, et
per α priuatiuum ἀνεπίφθονος minime inuidens.

Διδίδακται.) tertia persona præteriti passiui à δι
δάχω, nam ab hoc themate sumit sua tempora Διδέ
σκω doceo.

φαῦλαι τῶν γυναικῶν.) improba mulierum, hoc est
improba mulieres. quod uis adiectiuum genitiuo iun
gi potest tanquam partitiuum ut Grammatici uocant,
pagina 136.

εὐγνώμωνος.) γνώμη animus, uoluntas, εὐγνώμων
gratus, τῷ εὐγνώμονος, τῶν εὐγνώμωνων, aduerbiū
εὐγνώμωνως grato Ϟ candido animo.

Τόνος δὲ φωνῆς ὁ μέσος προσημνέϞ, ὡς μήτε
διαφεύγει τῆ ἀκοῆς ὑπὲρ σμικρότητος, μήτε φοβητικῶν
εἶναι ὅσῃ μεγέθει φθι Διατάσεως.

Intentio porro uocis mediocris præferenda, ut neq;

effugiāt aures prae exilitate, neq; odiosa sit magnitudi-
dine contentionis.

Vocis porro intentio mediocritate temperada est,
ut nec exilior fallat aures, nec contentior odiosa radat
offensione.

προλιμητέος) τιμάω, τιμήσω, τετίμηκα, τετίμημαι
τετίμησαι τετίμηται, uerbale τιμητέος, compositū
προτιμητέος à προτιμάω eligo, probō, praesero.
σ μικρότης (σ)) μικρός uel σ μικρός, nā plurima sunt
apud Græcos διπλολογούμην, id est, quæ duobus
modis efferruntur, ut scripsimus pag. 122. in uerbo δέω

λω. à σ μικρός fit ἡ σ μικρότης, ἡ σ μικρότης.
φορέτης.) ὁ φόρος opus, φορτικός onerosus, mole-
εἶναι.) esse ab εἶμι sum, pagina 107. (stus.

μεγέθει.) crasis ex μεγέθει, datiuus à τὸ τὸ μέγεθος.
Διάτασις.) τίνω, τινῶ, τέτακα, τέταμαι τέτα-
σαι, uerbale ἡ τάσις, compositum Διάτασις, φη Δία-
τάσις, à Διατείνω.

προξετάσασαυτα δὲ ἐν ἑαυτῷ τὸ ξηθησώμεν, οὐ
τω Δημοστέω τὸν λόγον ἐνπροσήγορον ἐν ταῖς ἐν
τύξεσι, γλυκῶν ἐν ταῖς ὁμιλίαις, οὐ διὰ φη εὐπεί-
πελίαις τὸ ἡδὺ δηρώμενον, ἀλλὰ διὰ τῆς εὐμενοῦς
παρακλήσεως τὸ προσήνεγες ἔχοντα, πάντα χού τὸ
πρᾶχυ καὶ ἐπιλιμήσαι λέει, ἀπωθούμενον.

Prius expendentem autem in scipso dicendum, ita
publicare sermonē, comiter appellantem in congressi-
bus

bus, suauem in conuersationibus, non per scurrilitatē uoluptatem uenantem, sed per beneuolam adhortationem, mansuetudinem habentem, ubiq; asperitatem etiā si obiurgare oporteat, reijcientem.

Expendendum prius quid dicturus sis, atq; ita de mum edendum & promulgandum. At uero in cōgressibus comiter appellare oportet, atq; in consuetudine suauem se præbere, non etiam uoluptatē facetosis sermōibus aucupari, adhortationum uero benignitate, clementiæ ac mansuetudinis opinio colligenda est. Nusquam acerbum se præbere conuenit, etiam si obiurgatione opus sit.

προεξετάσασθα. ἐτάσω, futurū ἐτάσω, aoristus pri. ἦτασα, participiū ἐτάσας, compositū ἐξετάσας deinde προεξετάσας, ἄ προεξετάσω.

ῥηθισόμορον.) Inusitatum ῥάω dico, ῥήσω, ἔρρηκα, ἔρρημαι ἔρρησαι ἔρρηται, ἔρρηκη ῥηθισόμοι, ῥηθισόμε vos participium primi futuri passiuī.

οὕτω Δημοστένερ.) subaudi Δε oportet, aut προσήκει conuenit, quod ante præcessit. Ceterum οὕτω cum infinitiuo pulchræ ponitur post aliquod participium ut hoc loco.

Δημοστένερ.) Δῆμος populus, Δημόσι & publicus, Δημοστέω publicum reddo & euulgo. Ceterum illa in ενω, partim actiue. partim neutraliter usurpantur, quedam utroq; modo, quedam in uoce tantū passiuā.

ἐν προσήγορον γλυκῶν &c.) Hi omnes accusatiui referendi sunt ad infinitiuum orationis precedentis. oportet quenque ubi prius expenderit, quid sit dicendum, ita demum proferre sermonem, ipsum inquam ἐν προσήγορον, hoc est, comiter appellanctem, simulq; γλυκῶν, id est, suauem, & ita in cæteris accusatiuis, quasi subaudiatur participium uerbi substantiui, nēπε ὄντα id ē, existentē ut ita loquamur. Id quod ut melius percipiatur, mutemus orationis faciem, & pro infinitiuo collocemus modum finitum, pro accusatiuo nominatiuum, hoc pacto. oportet ut, ubi quid dicendum sit, expenderit, ita demum sermonem proferat, ipse inquam simul existens comis in congressu, suauis in consuetudine & cætera.

Est enim hic oratio in longum producta, multitudine accusatiuorum, qui in diuersis membris positi, tamen ad eandem pertinent periodum, id quod interpret mutauit, conuersis membris in clausulas, ideoq; singulis ferme uerbum oportet addidit, aut aliud consimilis significationis.

ἐν προσήγορον.) ab ἀγορά sit προσήγορέω, saluto, appello, & προσήγορος, unde ἐν προσήγορον qui non grauatim salutat.

ἐν τεύξει.) ἢ ἐν βύξει colloquium, congressus, uerbale ab ἐν τεύξει, simplex τεύξει, quod τῆρα sumit à γλυκῶν, accus ab ὀ γλυκίει, ἢ γλυκέος. (τεύξει. ὀμιλίαι)

ὀμιλίαις.) *ntus est* ἡ ὀμιλία, ἀ νοίε ὀμιλος.
 ἡδύ.) ὁ ἡδύς *suavis*, τὸ ἡδύ *suave*, ἔ *suauitas* substāti.
 θηρώμενον.) θηρ θηρὸς *fera*, θηρα *uenatio*, θηρέω ἔ
 θηρέομαι *uenor*, αὐκυρὸς, *crasis* θηρώμου *participiū*
 θηρώμενον.

εὐμενοῦς.) μένος *animus*, δυσμῶν *inimicus*, *maleuo-*
lus, εὐμενῆς *beneuolus*, *amicus*, γτῦς εὐμενέσθ, *crasis*
autem εὐμῶν *primæ declinationis contractorum*.

παράκλησις.) καλέω *futur*, καλέσω *aut* καλήσω
 πα. 61. *prat. acti*. κέκληκα *per syncopē pro* κέκαληκα
 κα παβίον κέκλημαι κέκλησαι, *uerbale* ἡ κλήσις,
compositum ἡ παράκλησις, ὅτι καρακλήσις, ἀ πα
 ρακαλέομαι.

προσηνής.) αἶνος *laus*, *inde adiectiuum* ἀπὸ κνήσ *seuus*,
immitis, *crudelis*, *quasi* ἀπο *uel* ἀποθεραῖνου, *id est*,
procul ἀ *laude*, *Nihil enim magis inuisum* populo *quā*
crudelitas, *ex* αἶνος *aut* εἰδῖται *iota*, ἔ α *migrat* *in*
n. contrarium est προσκνήσ *mitis*, *mansuetus*, *placi-*
idus. *Nam in huiusmodi compositionibus*, ἀπο ἔ προσ
 ἔπερ *numero contraria sunt*, *ut* ἀπὸ θετος, *reiectus* προσ
 θετός *ascitus*. *Igitur* ἀ προσκνήσ *neutrum est* δ' προσ
 κνήσ *captum substantiue pro mansuetudine*.

τὸ προσκνήσ ἔχοντα.) *Interpres* τὸ προσκνήσ *ἔχει*
interpretatur mansuetudinis opinionē colligere. *Nā*
ἔχει *non tantū significat habere*, *sed etiā* *præbere et*
præstare, *quasi dicat* *Basilius*, *benigna adhortatione*

præbandam & præstandam esse morum mansuetudinem & clementiam.

τὸ τραχύ.) asperum, id est, asperitatem, à masculino ὁ τραχύς.

κᾶρ.) per crasim, pro καὶ ἄρ, vide pagina. 106.

ἐπιμάησαι.) τιμῆ inde τιμάω, futurū τιμήσω, aoristus prim. ἐτίμησα, infinitivus τιμήσαι, inde ἐπιτιμάησαι, ab ἐπιμάω increpo.

Δέοι.) Δεῖ oportet per crasim à Δέει. optativus autem Δέοι citra crasim effertur, nec dices Δοῖ pro Δέοι. ἀπωθοῦ μὲν.) ὠδέω, compositū ἀποθέω & deponentaliter ἀποθέομαι, crasis ἀποθούμαι repello, reijcio.

προκαταλαβῶν γὰρ ἑαυτὸν διὰ ταπεινοφροσύνης, οὕτως εὐπαράδεκτ' ἔσῃ τῷ Δεομένῳ φθίσει.

Præoccupans enim teipsum per humilitatem, ita facile acceptus eris indigenti curatione.

Ita enim maxime castigando acceptus eris, si infra fastigium tuum descendens id feceris.

προκαταλαβῶν.) λαμβάνω tempora sumit à λήβω, secundus aori. ἔλαβον, participiū λαβῶν, compositum καταλαβῶν à καταλαμβάνω, id est, occupo, completo, inuado, & etiam idem quod reum perago. quasi dicat Basiliius, si prius ipse te per modestiam tanquam reū iudicaveris, nec te immunē à culpa duxeris, sed ue

lut communem miseriam apud alterum miseratus fueris, facilius admittetur ahortatio tua, quippe qui non uidearis alterum arroganter increpare, sed communē casum dolere. ἢ καταλαμβάνω fit προκαταλαμβάνω, praecuro, aori. secund. προκατάλαβῶν. Ceterū haud scio, num Budæus legerit προκαταλαβῶν, an potius προκαταβαλῶν, id est, prius deiciens siquidē uertit, infra fastigium tuum descendens, tanq̄ ἢ uerbo καταβάλλω deicio, demitto, unde εἶ καταβεβλημένοσ abiectus, de quo postea.

ἑαυτῶν.) teipsum, nam etiā est secundæ personæ πα. 85. ταπεινοφροσύνης.) τῆ ταπεινοφροσύνης, modestus, humilia de se sentiens, τῷ ταπεινοφρονοῦ, inde ἢ ταπεινοφροσύνη modestia animi, per syncopē pro ταπεινοφροσύνη, παγί. 235. in σωφροσύνη. εὐπαράδεκτος.) Δέχομαι, Δέξομαι, Δέδεγμα Δέδεξαι Δέδεκται, uerbale δεκτός, compositū παρὰ δεκτός ἢ παρὰδέχομαι, inde εὐπαράδεκτος qui facile suscipitur εἶ admittitur.

πολλάνης δὲ χρήσιμῳ ἡμῖν καὶ ὁ ἔστω προφήτου τρόπος ἢ ἐπιπλήξεως, ὅς ἐστὶ Δαβὶδ ἁμαρτόντι, οὐ παρὰ ἑαυτοῦ ἐπήγαγε τὸν ὄρον ἢ κατάδικης, ἀλλ' ὑποβολῇ προσώπου χρησάμενος, αὐτὸν ἐκνον ἐκάλεσε τοῦ ἰδίου κρητὴν ἁμαρτήματι, ὥστε αὐτὸν κατὰ ἑαυτοῦ προσεξενεγκόντα πλὴν κρίσιμ, μηδὲν ἔτι μέμφεσθαι τὸν δὲ ἐλέξαίτα.

Plerunq; uero utilis nobis & Prophetæ modus increpationis, qui Dauid peccanti non à semetipso impedit modū damnationis, sed suppositione personæ uisus, ipsum illum constituit proprii iudicem peccati. Adeo ut ipse aduersus semetipsum pronuntians iudicium, nihil iam succenseret increpanti.

Plerunq; uero conducibilis nobis erit ea increpandi ratio quā Prophetæ secutus est, q̄ peccati reo Dauidi non à semetipso impedit damnationis modū, sed accersita persona utens, iudicē illū ipsum in proprio crimine estimando cōstituit. adeo præiudicio in sese factō, nihil ille deinde habuit, quod succenseret increpanti. (πολλάκις.) πολλός multus, πολλάκις sæpius, Δέκα decē, Δεκάκις decies, ἑπτὰ septē, ἑπτάκις septies, πέντε quinq;, πεντάκις, ἕξ sex, ἑξάκις, & ita in cæteris. (προφήτου.) φημί dico, προφημί prædico coniugationem eius uide pagina 112. tempora sumuntur à φάω, φήσω, πέφηκα, πέφημαι, πέφησαι, πέφησαι inde cōpositum προπέφητη, uerbale ὁ προφήτης Prophetæ, ὁ προφήτου primæ declinationis.

(ἐπιπλήξω.) πλήττω, πλήξω, επέληξα, επέληξμαι, επέληξαι, unde ἡ πλήξις, compositū ἐπιπλήξις, τῆς ἐπιπλήξεως à uerbo ἐπιπλήττω increpo.

(Δαβίδ.) Historia est secundæ Regum capite 12.

(ἁμαρτόν.) ἁμαρτάνω pecco, τῆρα sumit ab ἁμαρτέω pagina 114. futurum ἁμαρτήσω aoristus primus ἡμάρτησα

ἡμάρτησα, aoristus secund. ἡμαρτον, de cuius forma-
tione pagia. 61. participiū ὁ ἡμαρτών, τῷ ἡμαρτόν-
τος, ἔθ' ἡμαρτόνα.

ἔπῆγαγε.) ἄγω, secund. aoristus ἦγον, Attice ἦγαγον
pag. 102. compositū ἐπάγω, secund. aoristus ἐπῆγα-
γον ἐπῆγαγε, ἔπῆγαγε.

καταδίκη.) ἡ Δίκη, inde καταδίκη supplicium, con-
demnatio.

ὑποβολή.) ὑποβάλλομαι propono ἔ tanq̄ fingo, in-
de uerbale, ἡ ὑποβολή suppositio ἔ tanq̄ fictio.

χρησάμηνος.) χράσομαι, futurū χρήσομαι, aori. pri.
medius ἐχρησάμην, participium χρησάμηνος.

ἐκάθισε.) ab ἔω sedeo fit ἴζω pleonasmō literæ ζ. solet
autem propter pleonasmum conuerti ε in ι, τέκω τί-
κτω, ῥέπω ῥίπτω, μένω μίμνω, sic ab ἔω fit ἴζω, inde cō-
positum ex præpositione κατὰ, quod magis receptum
est καθίζω, futurū καθίσω, aoristus pri. ἐκάθισα ἐκά-
θισα, ἐκάθισε. Fit q̄; augmentū ante præpositionē, &
compositū nihil addat ad significationē pagia. 100. Est
autē καθίζω interdū neutrū. i. sedeo, interdū actiuū. i.
colloco, cōstituo, et sedere facio, hoc loco capitur acti.

κρίτηρ.) κρίνω, iudico, fut. κρίνω, præ. act. κέκρικα παρ.

κέκριμαι κέκρισαι κέκριται, uerbale ὁ κριτής iudex.

ἡμαρτήματος.) ἡμαρτάνω fut. ἡμαρτήσω ab ἡμαρ-
τέω, præteritū acti. ἡμαρτηκα, παθivū, ἡμαρτημαι,
uerbale nomen τὸ ἡμαρτήμα, τῷ ἡμαρτήματι.

ὥσε.) *ponitur cum infinitiuo, nempe μέμφομαι.*
 ὡροεξενεγκόντα.) φέρω, *secundus aori.* ἤνεγκον ab ἐ-
 νεγκω, *participiū ὁ ἐνεγκῶν, τοῦ ἐνεγκόντος τῶν ἐνε-*
κόντα. compositū δὲ ἐνεγκῶν ab ἐκφέρω, deinde ὡρο-
εξενεγκῶν à ὡροεκφέρω, id est, prius effero et pro-
nuncio.

κρίσιμ.) ἢ κρίσις, ἢ κρίσεως *uerbale à κρίνω,*
 δὲ ἐλέγξαιτα.) ἐλέγχω, *futurū ἐλέγξω, aorist. pri-*
 ἠλέγξα, *participiū ἐλέγξας, compositū δὲ ἐλέγξας*
ab δὲ ἐλέγχω.

ἔπεται δὲ τῶν ταπεινῶν καταβεβλημῶν φρο-
 νήμα, ὄμμα συγκοῖν καὶ εἰς γλῶσσωνευθικός, σχή-
 μα ἠμελημῶν, κόμη αὐχμηρὰ, εὐδὴς ῥυτίσῶσα.
 ὥσε ἀποιουσίμ οἱ πνευθῶντες κατ' ἐπιτήδυσίμ, ταῦ-
 τα ἐκ τοῦ αὐτομάτου ἡμῶν ἐπιφαίνεσθ.

Comitatur autē humiles atq; abiectos animos, oculi
lis tristis, et in terram innuens, habitus neglectus, co-
ma squalida, uestis sordida, ita ut quæ faciunt lugētes
secundum studiū, ea ex spontaneo in nobis appareant.
Et consentaneus quidē fuerit summis atq; abiectis
animis, tristis oculus atq; deorsum uergens, habitus ne-
glectus, squalida coma, uestis sordida. Adeo quæ lugen-
tes consulto meditatoq; faciunt ea suapte animi spon-
te in nobis, et ueluti habitu temerario, extitisse uide-
ri debent.

ἔπειτα.) ἔπομαι *sequor, comes sum, datiuo iungitur.*
 κατὰ

καταβεκλημῶν.) βάλλω, futurū βαλῶ, prateritū
 αἰτι. βέβληκα, παρ. 253. πασιῦν βέβλημαι, participiū
 βεβλημῶς, compositū καταβεκλημῶς abiectus,
 ἃ καταβάλλω deijcio, demitto.

οἶμμα.) ὄπφομαι, prateritū πασι. ὄμμα, uerbale δ'
 ὄμμα.

συγνόν.) Multa nomina fiūt ab aoristo secūdo, eiusq;
 seruant penultima εϛ, caracteristicon. πείθω ἐπιδορ
 πειθανός, sic ἃ συζω futurū συξω aoristus secund. ἐσυ
 γορ, nomen συγανός, sed per syncopē dicitur συγνός
 tristis.

σωνενδυκός.) νεύω, νεύσω, νένδυκα, participiū ὁ νε-
 νδυκός, neutrū δ' νενδυκός, compositum σωνενδυκός
 ἃ σωνεύω.

σχῆμα.) ἔχω quaedā tempora sumit ἃ σχέω, σχή-
 σω, ἔσχικα, ἔσχημαι, uerbale δ' σχῆμα.

ἡμεκλημῶν.) ἀμελέω futurū ἀμελήσω, prateritū
 αἰτι. ἡμέληκα, πασιῦν ἡμέλημαι, part. ἡμεκλημένος.

αὐχμηρός.) αὐχμή squalor, inde adiectiū αὐχμηρός
 ἔοδης.) ἔω induo, futurum ἔσω prateritū αἰτι. εἶκα,

πασιῦν εἶσμαι εἶσαι εἶσαι, unde ἔσος uerbale. ut αἰτι
 ab ἀργός fit ἀργῆς ἀργῆτϛ, εϛ ἃ γυμνός γυμνῆς

γυμνῆτος, sic ab ἔσος fieret ἔσῆς ἔσῆτϛ, sed tenuis
 τ, migra in aspiratam ϛ, quod pensatur prima syllaba,

ubi uertitur ἔ aspiratum in ἔ tenue, dicimusq; ἢ ἔοδης,
 ϛ ἔοδῆτος uestis.

ἐπιπῶσα.) participium femininū à ἐπιπῶω, ut βοῶσα,
κατ' ἐπιτηδύσιον.) secundum studium, id ē, (βοῶσα.
studio, consulto.

ἐπιτηδύσιον.) ἢ ἐπιτηδύσιος, uerbale ab ἐπιτηδύω,
αὐτομάτου.) obsoletum est uerbum μάω. i. promptus
sum, unde μεμαώς pag. 80. finge uerbū in μι, μίμη
μι fut., μήσω, præteritū αἰτι. μέμηκα, πασι. μέμα-
μαι μέμασαι μέμασαι, uerbale ματός quasi dicas
prōptus, inde αὐτόματος ultroncus, spontaneus, suapte
natura promptus, nec aliunde adhibita cura ascitus.
ἐκ τοῦ αὐτομάτου fiunt que sua sponte eueniunt, quæ
si per se, nulla extrinsecus aduocata causa.

Χιτῶν Διὰ ζώης προσεαλμυλίου τῷ σώματι,
τὸ μύτοι ζῶμα μήτε ἀνω τῶν λαγόνων, γυναι-
κῶδες γὰρ, μήτε χαῦνον, ὥσε Διαξῆρι δὲ χιτῶνα,
βλακτικὸν γάρ.

Tunica per cingulum astricta corpori. ueruntamē
cinctus neq; supra ilia, muliebri enim. neque laxus ut
diffliat tunica, desidiosum enim.

Tunica cinctu appressa sit corpori et astricta. Cin-
ctus neque muliebrem in modum ilia exuperet, neque
præ laxus fluxam tunicam efficiat

προσεαλμυλίου.) ἐσέλω, σελῶ, ἐσαλκα, ἐσαλ-
μαι participium ἐσαλμυλίου, compositū προσεαλ-
μυλίου à προσέλω succingo, astringo, scribitur quæ
per unicum σ.

ζῶμα

ζῶσμαι.) ζωννύω cingo futurum ζώσω præteritū acti.

ἔζωκα, πασιῦν ἔζωσμαι, uerbale τὸ ζῶσμαι.

λαγόνωρ.) ὁ λαγῶν, τοῦ λαγόνου, id est, ilia.

γυναικῶδες.) ἡ γυναιξ, τῆς γυναικός inde ὁ υἱὸς ἢ

γυναικῶδες hic est hæc muliebris, τὸ γυναικῶδες.

διαξέειμι.) ξέω, infinitiuus ξέειμι, crasis ξέμι, compositum

διαξέειμι à διαξέω per geminum ξέ pag. 126.

βλακικόν.) ὁ βλαξ, τοῦ βλακός, mollis, unde ὁ βλακ

κός mollis est piger, est q̄ torpore desidet, pro quo

posuimus nomen desidiosum, ut numero Græcorū re-

sponderemus.

υἱὸς τὸ βᾶδ'ιτμα μήτε νωθρόν, ὡς ἐκλυσιμ τῆς

ψυχῆς κατηγορεῖμι, μή δ' ἄν σφοδρόν, καὶ σεσοβη-

μιώωρ, ὡς ἐμπλήκτους αὐτῆς τὰς ὀσμὰς ὑποφά-

νευ.

Et incessus neq; segnis, ut dissolutionem animi de-

claret, neq; rursus uehemens est incitatus, ut consterna-

tos ipsius impetus significet,

Incessus esto nec segnis, ne animum dissolutum de-

claret, nec rursus uehemens insolenterq; incitatus, ne

consternatus impetus animi significet.

βᾶδ'ισμα.) βᾶδ'ίζω, fut. βᾶδ'ίσω, præteritū. acti. βᾶ-

βᾶδ'ικα, πασιῦν βεβᾶδ'ισμαι, uerbale τὸ βᾶδ'ισμα.

ἐκλυσιμ.) λνώ, futurū λνίσω præteritū actiuum λέ-

λυκα, πασιῦν λέλυμαι λέλυσαι, uerbale ἢ λύσις,

compositum ἐκλυσις ab ἐκλνω.

κατηγορεῖ

κατηγορέειν.) ab ἀγορά fit uerbum κατηγορέω mutatio
ne α in η, infinitiuus κατηγορέειν, crasis κατηγορέειν.

Quod uerbum non solum significat accusare, sed etiam
demonstrare, declarare, ut arguo apud Latinos, Dege-
neres animos timor arguit, id est, demonstrat, ostēdit.
σεσοβηκλώω.) σοβέω, σοβήσω, σεσόβηκα, σεσόβημαι
participium σεσοβηκλώω, turbulentus & concitatus
à uerbo σοβέομαι turbulentē ingrediō, & obuiam
quēq; submoueo, & protrudo.

ἔμπληκτους.) πλήττω, πλήξω, πέπληχα, πέπλη-
γμαί πέπληξαι πέπληκται, uerbale ὁ πλήκτος, &
cum ἔν prepositione ἔμπληκτος.

Ceterum in hac epistolæ parte geminum est ὡς, id
est, ut, & tamen Budæus utroq; loco posuit ne, pro-
pterea q̄ in huiusmodi orationibus, idem efficere solet
negatio quod & affirmatio.

σκοπὸς ἐοδητὸς εἶς, κάλυμμα εἶναι σαρκὸς, πρὸς
χειμῶνα καὶ δέξεται αὐτάσκη.

Scopus uestis unus, operimentum esse carnis, con-
tra hyemem & æstatem sufficiens.

Vnum modo sit uestitus propositum, operimentū
ut existat, ab æstus frigorisq; iniuria corpus asserere
re aptum & idoneum.

κάλυμμα.) καλύπτω, καλύψω, κεκάλυφα, κεκά-
λυμαι, unde uerbale δὲ κάλυμμα.

σαρκὸς.) ἡ σὰρξ, ὅτι σαρκὸς, caro carnis.

αὐτάσκη

αὐτάρκης. ἰαρκέω sufficio, αὐτὸς ipse, hinc ὁ καὶ ἡ αὐ-
 τάρκης qui ipse sibi sufficit, sufficiens, externis admini-
 culis non indigens, sed sua ipsius sorte contentus, neu-
 trum τὸ αὐτάρκης accentu in antepenultima, ut dictū
 de uocatiuo ὦ Δημοδάμενος à nominatiuo ὁ Δημο-
 δάμης pag. 134.

μήτε δὲ ἐν χρώματι τὸ ἀνθηρὸν Διωκέστω, μήτε
 ἐν τῇ κατασκευῇ τὸ λεπτόν ἢ μαλακόν. τὸ δὲ τὰς
 ἐν ἐσθῆτι εὐχροίας περισκοπεῖν, ἴσως ὅτι γυναικεῖον
 καλλωπισμῶν, ὅμ' ἐκείνου ἐπιτηδεύουσι, ἀλλοτρίων
 ἀνθεῖ παρειαῖς ἢ τρίχαῖς ἐαυτῶν κατὰ βάρπυρον.

Neq; uero in colore amœnitas exquiratur, neq; in
 structura tenuis & molle. Nam in ueste nitidos color-
 res circūspicere, æquale est muliebri ornamento, quod
 illæ affectant, extranco flore malas & crines suos ip-
 sarum intingentes.

Colorum amœnitates ne exquirantur, nec opificio-
 rum delitiæ prætenues ac molliculæ. Etenim in ueste
 pigmentorum lauticias consecrari, perinde est atq; si
 muliebrem comptum nobis accommodemus, quem ma-
 gno illæ studio sibi aptare solent, accersitis lenocinijs
 crines malasq; inficientes.

χρώματι. χρώω uel χρώω obsoletū uerbū, futurū χρώ-
 σω, præteritū ἔχρωκα, passi. κέχρωμαι, uerbale
 τὸ χρώμα color, τὸ χρώματι, ἔσθ' χρώματι. Ut
 autem thema reperiamus tametsi obsoletū, præstat sur-

sum ascendere hoc pacto. $\chi\acute{\rho}\acute{\omega}\mu\alpha\iota$ datiuus est, $\acute{\gamma}\eta\acute{\upsilon}\varsigma$ autem $\chi\acute{\rho}\acute{\omega}\mu\alpha\tau\omicron\varsigma$, nominatiuus τὸ $\chi\acute{\rho}\acute{\omega}\mu\alpha$. neutra uero in $\mu\alpha$, sunt nomina uerbalia, quæ deducuntur à prima persona præteriti passiui ablati incremento, et conuerso $\mu\alpha$ in $\mu\alpha$. Fit igitur $\chi\acute{\rho}\acute{\omega}\mu\alpha$ à $\kappa\acute{\epsilon}\chi\omega\mu\alpha\iota$ quod formatur ab actiuo præterito $\kappa\acute{\epsilon}\chi\omega\mu\alpha\iota$ erit ergo futurum $\chi\acute{\rho}\acute{\omega}\sigma\omega$, præsens nec tertiæ potest esse coniugationis, nec quartæ, illic enim præteritum passiui assumit σ ante $\mu\alpha$, ut à $\tau\epsilon\iota\theta\omega$, $\tau\epsilon\iota\sigma\omega$ $\tau\epsilon\pi\epsilon\iota\sigma\mu\alpha\iota$ à $\phi\acute{\rho}\acute{\alpha}\zeta\omega$ $\phi\acute{\rho}\acute{\alpha}\sigma\omega$, $\pi\acute{\epsilon}\phi\acute{\rho}\alpha\sigma\mu\alpha\iota$. qua lege diceretur τὸ $\chi\acute{\rho}\acute{\omega}\sigma\mu\alpha$ à præterito $\kappa\acute{\epsilon}\chi\omega\sigma\mu\alpha\iota$. erit igitur præsens sextæ coniugationis $\chi\acute{\rho}\acute{\omega}\omega$, nam in hac coniugatione nō omnia sumunt σ ante $\mu\alpha$, aut erit præsens $\chi\acute{\rho}\acute{\omega}\omega$ et per crasim $\chi\acute{\rho}\acute{\omega}$ in tertia circumflexorū. In coniugationibus autē circumflexorum quando penultima præteriti actiui est longa, non assumitur σ , ut scripsimus in institutionibus pagia. 63. diciturq; $\chi\acute{\rho}\acute{\omega}\mu\alpha$ per ω , non $\chi\acute{\rho}\acute{\omega}\mu\alpha$ per σ . Præteritum igitur passiuum, unde hoc uerbale proficiscitur, est $\kappa\acute{\epsilon}\chi\omega\mu\alpha\iota$ per ω . quod si scriberetur o paruum, diceremus $\kappa\acute{\epsilon}\chi\omega\sigma\mu\alpha\iota$, et inde uerbale τὸ $\chi\acute{\rho}\acute{\omega}\sigma\mu\alpha$, interiecta litera σ .

$\acute{\alpha}\nu\theta\eta\rho\acute{\omicron}\varsigma$.) $\acute{\alpha}\nu\theta\eta\rho\acute{\omicron}\varsigma$ flos, $\acute{\delta}\nu\theta\eta\rho\acute{\omicron}\varsigma$ floridus, iucundus, amoenus, τὸ $\acute{\delta}\nu\theta\eta\rho\acute{\omicron}\varsigma$ amœnum, substantiue amœnitas.
 $\delta\iota\omega\kappa\acute{\epsilon}\delta\omega$.) $\Delta\iota\omega\kappa\omega$ persequor, sector, studiose affecto, passiui $\Delta\iota\omega\kappa\omicron\mu\alpha\iota$, imperatiuus $\Delta\iota\omega\kappa\omicron\upsilon$ $\Delta\iota\omega\kappa\acute{\epsilon}\delta\omega$.
 $\kappa\acute{\alpha}\tau\alpha\sigma\kappa\epsilon\upsilon\acute{\iota}$.) $\delta\iota\upsilon\varsigma$ à $\kappa\epsilon\tau\alpha\sigma\kappa\epsilon\upsilon\acute{\iota}$, simplex ἢ $\sigma\kappa\epsilon\upsilon\acute{\iota}$.

λεπτόν

λεπίου.) λέπω decortico, futurum λέψω, præteritū
 αβτιυū λέλεφα, passi. λέλεμαι, λέλεψτε, λέλεψα
 uerbale λεπίου, tenuis, minutus, quasi decorticatus.
 λεπίου καὶ μαλακόν.) utrumq; adiectiuum, & in ge-
 nere neutro capitur hic substantiue,

ἴσος.) ἴσος æqualis. interdum iota est breue, tum scri-
 bitur ἴσος accentu acuto. Interdū producitur, & scri-
 bimus ἴσος circumflexe; quia longa ante breuem fina-
 lem circumflectitur, ut ἐσῶτος pagina 133.

γυναικίω.) ἡ γυναιξ, ἢ γυναικός, inde fit adiecti-
 uum in ἴος, ὁ γυναικίος muliebris.

καλλωπισμῶ.) κάλλος pulchritudo, ὡς ὠπός fa-
 cies, hinc uerbum καλλωπίζω excolo, accurate orno,
 futurum καλλωπίσω, præteritū αβτιυū κεκάλλωπι-
 σα, passiυū κεκαλλώπισμαι uerbale ὁ καλλωπισμὸς
 secundæ declinationis.

ἄλλοτριος.) ἄλλος alius, ἄλλότριος alienus, ascititius.
 ἄνθε.) τὸ ἄνθος, τὸ ἄνθος, ἄνθει, crasis ἄνθει.

τρίχας.) ἢ τριξ, ἢ τριχός per τ, pag. 11. accūs plura
 τὰς τριχάς accentu in priore syllaba, pag. 134.

ἄλλὰ μὴ καὶ παχύτητος οὕτως ἔχει ὁ χιτῶν
 ὀφέιλα, ὡς μὴ δεῖσθαι κοινῶν πρὸς τὸ δάπην
 τὸν ἑνδύομενον.

Atqui & crassitudine sic habere tunica debet, ut
 ne indigeat socio ad fouendum indutum.

Tunica sit eousq; crassa, ut alio opus non sit inte-

gumento ad calefaciendum corpus ea coniectum.

ἄλλα μὲν.) at uero, enim uero, at qui.

παχυτήτης.) ὁ παχυς crassus, inde substantiuum

ἢ παχύτης, ἢ παχυτήτης crassitudo.

παχυτήτος οὕτως ἔχει.) eleganter genitiuus ad-

ditur, quoties ἔχω ponitur cum aduerbijs. Lucianus

ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχει. In cuius mo-

di orationibus subaudias ἕνεκα uel χάρις, quæ crebro

in genitiuus intelliguntur, γένους οὕτως εἶχε, tali erat

genere, id est, sic se habebat, quod ad genus attinet.

παχυτήτος οὕτως ἔχει ὀφείλει, quantum ad crassi-

tudinem pertinet, sic se habere debet.

δέεσθαι.) crasis ex infinitiuo Δέεσθαι, ἀ Δέομαι in-

digeo.

πρός δ' ἀλάπειν.) ad fouendum, uel calefaciendum. est

infinitiuus p gerūdīo pa. 155. in πρὸς δ' ἐμποιῆσαι.

ἐνδύομαι.) Δύω, ἐνδύω, ἐνδύομαι, induor, par-

ticipiū presentis temporis ὁ ἐνδύομαι q induitur.

ὑπόδημα δὲ δ' εὐτελές μὲν ἢ πλὴν ἀξίον, ἀνευ

Δεῦς δὲ τῆς χρείας ἀποπληροῦν.

Calciarium uero uile quidem secundum dignitatē,

citra indigentiam autem necessitatem implens.

Calciarium esto precio quidem illud uili, sed quod

uicem suam implere possit.

ὑπόδημα.) Δέω, Δήσω, Δέδηκα, Δέδημαι, sic ab ὑπο

Δέω ὑποδέδημαι, unde uerbale δ' ὑπόδημα. Subau-

diendum

dicendum autem hoc loco uerbum substantiuum sit uel
est, ut etiam antea.

εὐτελής.) τέλει interdum impensa & sumptus, πολυτελής sumptuosus, sic εὐτελής uilis, & facile parabilis impense:

ἀνευδ' εἰς, εἰς δ' εἰς indigenter ut sic loquamur, & per
α priuatiuum ἀνευδ' εἰς citra indigentiam.

ἀποπληροῦν.) πλήρης plenus, πληρώω impleo, participium ὁ πληρώων, δ' πληρόω, crasis πληροῦν, cōpositū ἀποπληροῦν ἅ uerbo ἀποπληρώω.

καὶ ἀπαξ ἀπλῶς ὡς εἰς τῶν εἰς δ' ὑμᾶς ἡγεῖσθαι προσήκει δ' ἡγεῖσθαι, οὕτω καὶ εἰς προφή' ἀρτῶν ἐκ πληρώσει πλὴν χρείαν, καὶ ὑδ' ὡς δεραπέυσει πλὴν δίψαν τῶν ὑγιαίνοντι, καὶ ὅσα ἐκ σωματικῶν παροψήματα, πρὸς τὰς ἀναγκαῖας χρείας τῶν σφύρι.
τῶν σώματι δάσθαι διασώσασθαι.

Et semel in uniuersum ut in indumento præire cōuenit utile, sic et in cibo panis explebit indigentiam, & aqua sedabit sitim sano, & quæ ex leguminibus obsonia ad necessarios usus robur corpori possunt conferre.

Et ut semel omnia uno uerbo complectar, ut in ueste comparanda, rationem in primis constare oportet utilitatis, ita in cibo panis usus expleuerit id quo opus est ad alimentum, aquæ potus sedauerit sitim homini integræ ualeitudinis. Quibus accedent ea pulmenta,

quæ ex leguminibus ad usum tantum necessarios facta,

tuendæ sunt integræ corporis firmitati.

ἀπαξ ἀπλῶς.) ἀπαξ semel, ἀπλῶς simpliciter, de-
niq; & summam. quæ duo aduerbia simul iunguntur,

ut etiam dicitur ἀπαξ ἀπαξ, id est uniuersus.

ἐνδύμα.) Δύω, ἐνδύω, ἐνδύσω, ἐνδέδωκα, ἐνδέξω
Δυμαί, uerbale τὸ ἐνδυμα, τῷ ἐνδύματος, τῶς ἐν-

δυματι.

ἡγεῖσθαι.) ἡγεομαι. infinitiuus ἡγεῖσθαι, crasis ἡγεῖ-
σθαι. i. præire, & tanquam primas partes obtinere.

χρηῶδες.) χρεία usus. ὁ κὼλῆ ἡ χρεῶδες utilis, χρεῶ-
δες utile, substantiue capitur pro utilitate.

τροφῆς.) τρέφω nutrio, ἡ τροφή alimentum, cibus.

ἐκπληρώσει.) πληρῶω, futurum πληρώσω, compro-
situm ἐκπληρώσω. forsitan scribendum hic ἐκπλη-

ρώσει, & post δεξαπέυση in subiunctiuo, nam Budæus
uertit expleuerit & sedauerit, quanquam & Latini indi-

catiui quandoque sic usurpare solent, ualebis pro ualeas.
ᾠερμάτωρ,) ᾠείρω, futurum ᾠερώ, præteritum ᾠει-

ᾠερα, πασιui ᾠεραμαι, uerbale τὸ ᾠεσμα, τῷ
ᾠεματος per e, ut etiam τὸ τέλμα à τέλω, τὸ τέξ-

μα à τείρω.

παροφήματα.) ὀφάω, ὀφίσσω, ὀφηκα, ὀφημαι, com-
positum παρόφημαι, uerbale τὸ παρόφημα, τῷ πα-

ροφήματι.

ἐναγκασίας.) ἡ ἀνάγκη necessitas, ὁ ἀναγκασίος neces-
sarius.

sarius, ut ab ἀκμή ἀκμαῖος à βία βιάος.

ἰχθῦν.) ἢ ἰχθῦς. ὅτι ἰχθύς, τίω ἰχθῦν, pagina 16.

σώματι.) τὸ σῶμα, τοῦ σώματος, ἢ σῶμα. Pla-

to dictum putat σῶμα quasi σῆμα, id est, sepulchrū,

quòd corpus sit tanquā sepulchrum anime. Quamuis

autem non statim occurrant uocum themata, non ta-

men protinus à rimando supersedebimus, præsertim

ubi aliqua deducendi spes affulserit. Verbi gratia, neu-

tra quæ in μα desinunt, à πτό passiuo deducuntur, ἔ

uerbalia sunt. fingamus igitur thema, à cuius significa-

tione nomen ipsum nō multum abludat. σῶσιν idem est

quod ἰγιαίνω sanus sum ἔ ualeo, unde legitime for-

mari possit δ σῶμα, ut prius ἡῶμα à ἡῶω nō tamē

usitātū est σῶω, sed σῶω, quæ admodū nec ἡῶω, sed

ἡῶω, quæ dicta sunt p̄ pleonasmū literæ ζ, cuiusmodi

pluria sunt sextæ coniugationis, aut interuentu 3 quar-

tæ, ἔω ἔω, Δωάω Δωάω ἔω ἔω. sic à ἡῶω ἔω σῶω

sunt ἡῶω ἔω σῶω, quæ magis usitata sunt. Nā cre-

bro sunt obsoleta primitiua, ἔ recepta ex illis dedu-

cti, τικῶ uersatur in usu, non τέκω primarium.

Δάωται.) tertia persona uerbi Δάωμαι secundæ

coniugationis in μι, est autem deponens uerbum.

Διασῶσασθαι.) σῶω, futurū σῶσω, aoristus prim.

ἔσωσα, medius ἔσωσάμην, infinitiuus σῶσασθαι, cō-

positum autē Διασῶσασθαι à uerbo Διασῶωμαι.

ἔοδισι δὲ μὴ λησῶδιν γαστριμαργίαν ἐμφαίνον

τα, ἀλλὰ πάντα χού τὸ εὐσαθὲς καὶ πρᾶον ἢ περι-
 τὰς ἡδονὰς ἐγκρατὲς Διασώζοντα, μηδὲ τότε τὸν
 νοῦν ἀργοῦν ἐν τῇ περιθεοῦ ἐννοίᾳ ἔχοντα, ἀλλ' αὐτῶ
 τῶν βρωμάτων πλὴν φνσίμ, καὶ πλὴν τοῦ ὑποδεχο-
 μῶν σώματα, κατασκευῆν, ἀφορμὴν ποιῆσαι Δο-
 ξολογίας, πῶς ποιήσεται εἶδη τροφῶν τῇ ἰδιότητι τῶ
 σωματῶν ἀρμόζοντα, παρὰ τοῖς πάντι ἀοικονομοῦν
 τοῖς ἐπιπνεύοντα.

*Edere autem non rabidam gulositatem ostenden-
 tem, sed ubiq; constans & mansuetum & circa uolu-
 ptates continens seruantem, neq; tunc mentē ociosam
 inde Deo cogitatione habentem, sed ipsam alimentorū
 naturam & suscipientis corporis structuram, occasio-
 nem facere glorificationis. Quomō uaria genera cibi
 borum proprietati corporum congruentia, ab omnia
 moderante excogitata sunt.*

*Inter epulandum hoc cauere conuenit, ne helluat-
 tium speciem præbecamus, sed & constantiam & man-
 suetudinem ubiq; retineamus, atq; in percipiendis uo-
 luptatibus æquabilem continentiam. Ne tum quidem
 porro ita animis esse feriatis nos oportet, ut commen-
 tatione rerum diuinarū uacemus. Quippe qui alimen-
 torum naturam, corporisq; aliti opificium argumen-
 tum habeamus, diuinas laudes exordiēdi, utiq; cum in-
 portum qualitati accommodata, ab eo sint inuenta qui
 omnia moderatur & regit.*

λυασώδης.) λυάσα rabies, ὁ κριή ἢ λυασώδης rabidus,
 τῷ καὶ κριή λυασώδεως, τὸν κριή πλὴν λυασώδεα, crasis
 λυασώδης.

γάστριμαργία.) γαστήρ uenter, μάργος edax, γάστρι
 μαργία, gulositas.

ἐμφαίνοντα.) φαίνω, ἐμφαίνω, participiū ἐμφαίνων.
 εὐσαθής.) ἴσημι, tertia persona præteriti passivi est,
 ἔσαται, uerbale σατός, à quo ὁ κριή ἢ εὐσαθής, ἔ' εὐσα
 θής, migrat aut τ in θ, ut etiā fit i εὐσθής pa. 269. ἐσθής.
 βρώματων.) βρώσκω tempora sumit à βρώω, βρώ-
 σω, βέβρωκα, βέβρωμαι, uerbale τὸ βρώμα, τῷ βρώ
 ματος

φύσιν.) ἢ φύσις, τ' φύσις, uerbale à φύω.

δοξολογία.) Δόξα gloria, λόγος sermo, inde Δοξολο
 γία, laus, ὅ uerbūm Δοξολογέω glorifico.

εἶδη.) τὸ εἶδος, τῷ εἶδεος, τὰ εἶδεα, crasis εἶδη.

τροφῶν.) τροφή, gētūs pluralis τῶν τροφῶν.

ιδιότης.) ἢ ιδιότης, κριή ιδιότης, τῇ ιδιότητι, ab ἴδιος.

οἰκονομοῦντος.) οἶκος domus, familia, νόμος lex, hinc

οἰκονομος, ἢ rebus domesticis tanq̄ lex ē, toti familie

gubernādæ præfectus, ὅ uerbū οἰκονομέω gubernō,

dispensō, parti. ὁ οἰκονομέων, τῷ οἰκονομέοντος, crasi

οἰκονομοῦντος, ut ποιέοντος ποιούντος, à ποιέω.

ἐπινενοήθη.) νοέω, νοίω, νενόηκα, νενόημαι νενόησαι

νενόηται, compositū ἐπινενοήται, ab ἐπινοέω.

εὐχάκι πρὸ τροφῆς ἀξίως γενέδωσιν τ' τ' δεοῦ

παροχῶν, ὡντε νῦν Δίδωσι, καὶ ὧν παρὸς τὸ μέλλον
 ἔταμιεύσασθαι. εὐχαὶ μετὰ τροφῶν, εὐχαριστίαι, τῶν
 Δεδομῶν ἔχουσαι, Ἐπίσημα ἢ ἑπαγγελμῶν.

Orationes ante cibum digne fiāt Dei donis, quæq;
 nunc dat, et quæ in posterū reposuit. Orationes post
 cibum gratiarum actionem datorum habentes, et fla-
 gitationem promissorum.

Porro autem orationes anteq̄ cibum sumimus pro
 dignitate diuinarum benignitatum incūdæ sunt, cum
 earum quæ in presenti nobis diuinitus conferuntur,
 tum uero earum quæ in posterum eisdem reconditæ
 sunt. Iam à corporum curatione rursus orationes gra-
 tiarum actionem exequantur, iam acceptorum ergo,
 atq; eo amplius eorum flagitationem, quæ Deus nobis
 pollicitus est.

ἀξίως.) ἀξίος dignus, genitiuo iungitur, sic et aduer-
 bium ἀξίως τῶν παροχῶν, quemadmodum ad Roma-
 nos capite ultimo, ἵνα αὐτῶν προσδέξῃσθε ὅτι κυρίως,
 ἀξίως τῶν ἀγίων, ut eam suscipiatis in domino, digne
 sanctis, id est, ita ut sanctos decet. Ad eundem modū

Latini uiuere naturæ si conuenienter oportet.
 γενέσθωσαν.) γίνωμαι, secundus aoristus medius ἔστ
 ὡμην pag. 117. imperatiuus γενού, γενέσθω, plurale
 γενέσθωσαν.

παροχῶν.) ἔχω παρέχω præbeo, ἢ παροχῆ quicquid
 largimur et conferimus, uertitur et in ο, ut dictū prius

in τρέπο τρόπος, genitiuus pluralis τῶν παροχῶν, ὧν τε.) ὧν relatiuum est antecedētis παροχῶν. Græci uero relatiuum ponunt in eodem casu cum antecedente, αἰσίως τῶν παροχῶν, ὧν δίδωσι, pro αἰε δίδωσι pagina 139.

Δωσι pagina 139.

μέλλω.) futurum, siue uenturum, est participium neutri generis presentis temporis, à uerbo μέλλω, unde Græcis futurum tempus dicitur μέλλω.

ἔταμνύσατο) ταμνέω futurum ταμνύσω, aoristus pri. actiuus ἔταμνύσα, medius ἔταμνυσάμην, ἔταμνύσω, ἔταμνύσασθαι, id est, condidit & seposuit.

εὐχαρισίαι.) χάρις gratia, beneficium, χαρίζομαι gratiam confero. finge uocem actiuam, χαρίζω, χαρίζω, κεχάρισμα, κεχάρισμοι κεχάρισται κεχάρισται, uerbale χαριστός, & addita particula εὐ fit εὐχαριστός unde εὐχαριστέω gratias ago, & nomē εὐχαριστία gratiarum actio.

Δεδομύω.) Δίδωμι, præteditū πασιῶν Δέδομαι pag. 74. unde participiū ὁ Δεδομύος, ἡ Δεδομύη, τὸ Δεδομύον.

αἰτήσω.) αἰτέω, αἰτήσω, ἤτηκα, ἤτημαι, ἤτησαι, uerba λεῖ αἰτήσις, ὅτι αἰτήσις, πλὴν αἰτήσις.

ἔπηγελμύω.) ἀγέλλω, futuri ἀγελῶ, præteditū acti. ἤγελκα πασιῶν ἤγελμαι, participiū ἤγελμένος, compositū ἐπηγελμύος ab ἐπαγέλλω.

ὥρα μία τροφῆς ἀποτίλα γμύνη, ἡ αὐτὴ κατὰ πρῶτον

περίοδον ἀπαιτῶσα. ὡς ἐκ τῆς εἰκοσιτεσσάρων ὁρῶν τῆς ἡμερονοκτίου, μόλις εἶναι ταύτην τῷ προσαναλισκομῶν τῶν σώματι. τὰς δὲ λοιπὰς εἴη τῆ κατὰ νοῦν ἐργασία ἀπαχολεῖσθαι τὸν ἀσκητῶν.

Hora una cibi cōstituta, eadem per ambitum reuertens, ita ut ex uigintiquatuor horis diei et noctis, uix sit hæc insumpta corpori, at reliquas in circa mentem operatione occupetur exercitator.

Deniq; cibi sumendi hora sit unica et cōstituta, eademq; semper per ambitum reuertēs, uix hæc ut curando corpori destinata, una sit quatuor et uiginti, et temporis intercapedinem complectitur diei noctisque uicissitudo. Reliquas autem horas mens commētando occupata sit, hominis quidem certe, qui menti exercendæ in solitudine se addixerit.

ἀποτεταγμῶν.) τάσσω, τάξω, τέταχα, τέταγμα, participiū τεταγμῶν, compositū ἀποτεταγμῶν ab ἀποτάσσω.

περίοδος.) ab ὁδὸς multa fiunt, περίοδος, καὶ ὁδός ἐφοδος, μέθοδος, et ita in cæteris præpositionibus.

ἀπαιτῶσα.) ἀνιάω, participium ὁ ἀνιάω, ἢ ἀνιάουσα, crasis ἀνιῶσα, cōpositū ἀπαιτῶσα ab ἀπαιτάω. εἰκοσιτεσσάρων.) de numeralibus pagina 88.

ἡμερονοκτίου.) ἡμέρα dies, ἢ νύξ, φθι νυκτὸς nox, inde τὸ ἡμερονοκτίον, tempus complectens diem et noctem. προσαναλισκομῶν.) ἀλίσκω, ἀναλίσκω, προσαναλισκῶ

ἡαλίσκω, προσωναλίσκομαι, participium προσανα-
λισκόμενος.

ἄπασχολῆσθαι.) σχολή, inde uerbum ἀσχολέω, ἀ-
σχολέομαι compositum ἀπασχολέομαι, infinitiuus
ἀπασχολέεσθαι, σ per crasim ἀπασχολῆσθαι με-
σοιῆσθαι.

ἄσκητιν.) ἀσκέω, ἀσκήσω, ἤσκηκα, ἤσκημαι ἤσκη-
σαι ἤσκηται, uerbale ὁ ἀσκητής.

ἵπνοι δὲ κόυφοι καὶ εὐπάλλακτοι, φυσικῶς ἀκο-
λουθῶντες τῆς συμμέτρῳ φῶς Διαίτης, κατ' ἐπιτή-
δουσιμ δὲ ταῖς περὶ τῶν μεγάλων μερίδων δια-
κοπήσονται.

Somni uero leues σ facile discedentes, naturali-
ter sequentes proportionem diete, secundum studiū
autem de magnis curis interrupti,

Somni leues sunt, eiusq; modi q̄ excuti facile pos-
sunt, ex natura utiq; præscripto, ad uictusq; rationem
appositi. Id uero interim accurandū studioq; assequen-
dum est, ut commentandis rebus arduis ipsi pascātur
somi.

εὐπάλλακτοι.) ἀλλάττω, ἀλλάξω, ἤλλαχα, ἤλα-
γμαί ἤλαξαι ἤλακται, uerbale ἀλλακξέε, compositum
ἀπάλλακτος ab ἀπαλλάττομαι, deinde cum εὐ
dicitur εὐπάλλακτος σ, id est, qui facile discedit.

φυσικῶς.) ἢ φύσις natura, φυσικός naturalis, unde ad
uerbium φυσικῶς à genitiuo plurali, uerso v in σ.

συμμέ-

συμμέτρῳ.) μέτρον, inde ὁ σύμμετρος, neutrum τῆς
μέτρον substantiue, id est, συμμετρία proportio.

Διαίτης ἢ Διάιτα, ἢ Διαίτης.

Διακοπήσῳμοι.) κόπη, Διακόπη, Διακόπημοι,
participium Διακοπήσῳμοι, qui interrumpitur. Ex
emplar Aldinum habet διακοσκόμοι à βόσκω, qd'
sequutus est Budæus, ipsi inquiens pascuntur somni.

Ὁ γὰρ βαθεῖ κάρῳ κατακρατέσθαι, λυομύωρ
αὐτοῦ τῶν μελῶν, ὡς σχολῆν ἀτόποις φαντασίαις
παρέχειν, ἢ καθήμενῶν θανάτῳ ποιεῖ τοὺς οὕτω
καθεύδοντας.

Nam profundo sopore detineri, solutis ipsius mem-
bris, ita ut ocium absurdis uisis præbeat, in quodidia-
na morte facit sic dormientes.

Nam altiore correptū esse sopore, sicq; esse ueter-
no dissoluta hominis contemplatoris membra, ut inter-
rim pateat aditus uisis absurdis obrepentibus, id cer-
te instar est quotidianæ mortis.

βαθεῖ.) ὁ βαθύς, τῷ βαθέσθαι, ἢ βαθεῖ, crasis βαθεῖ.
de cuiusmodi nominum contractione, pagina 94.

κάρῳ.) κάρσθαι, somnolentia, grauis sopor.

κατακρατέσθαι.) κρατέω, κρατέσῳμοι, infinitiuius κρα-
τέσθαι crasis κρατέσθαι, compositū κατακρατέσθαι.

μελῶν.) δ' μέλος, τῷ μέλει, τῶν μελέων, crasis με-
λέων.) ἀτόποις.) τόπος, hinc ἀτοπθαι absurdus. (λῶν.
φαντασίαις.) vide pagina 208. in φαντασίαις.

καθημερινῶν. ἡμέρα dies, καθ' ἡμέραν, quasi dicas per diem, ut καθ' ἑκάστην ἡμέραν per unumquemque diem, per singulos dies. Et quia dictum est καθ' ἡμέραν per apostrophum, etiam tanquam unica dictio composita scribitur καθ' ἡμέραν, id est, quotidie, unde adiectivum καθημερινός, quotidianus, ut μεθ' ἡμέραν diurnus pagina 208. in μεθ' ἡμέραν.

ούτω καθενδ' οὐτως. οὕτως εἶ οὕτω idē, sed hoc ante consonantem, illud ante vocalem, οὕτως ἐποίησε.

ἀλλὰ ὅπως τοῖς ἄλλοις ὁ ὄρθρος ὄσι, τοιο τοῖς ἀσκηταῖς, τῆ εὐσεβείας δ' μεσονύκτιον. μάλισα σχολήν τῆ ψυχῆς, ὅτι νυκτερινῆς ἡσυχίας χαρίζομεν, οὔτε ὀφθαλμῶν, οὔτε ὠτῶν βλαβερὰς ἀκοάς ἢ θέας ἐπὶ καρδίαν παραπεμπόντων, ἀλλὰ μόνον καθ' ἑαυτὸν τῆ νοῦ ἰσθμῶν σιωπῶντος, καὶ Διορθομῆλου Ἐλευσίου, τῆ μνήμης τῆ ἡμερησίων, ὅπως ἑαυτῶν τιθέντων πρὸς τὴν ἐκκλισίην τοῦ κακοῦ, καὶ τῆ παρὰ θεοῦ σιωπῆς γὰρ εἰς τὴν τελείωσιν, τῆ σιωπῆς ἰσομῶν ἐπιζητοῦντων.

Sed quod alijs diluculū est, hoc cultoribus pietatis media nox, maxime otium animæ nocturna quiete largiente, neque oculis neque auribus noxios auditus aut aspectus in cor admittentibus, sed solum apud seipsam mente cū deo præsente et corrigēte quod seipsam memoria peccatorū, fines uero sibi ipsi statuēt ad declinationē mali, et à deo auxiliū ad pfectionē studiorum implorante.

Atqui

At qui quod alijs diluculum, id noxijs dimidiata ē,
 qui se colendæ pietatis studio deuouerint. Tum enim
 præcipue otium animæ largitur nocturnum contici-
 nium, cum neq; oculi aspectus importunos, neq; aures
 auditus obturbatores intro ad cor admittunt. Ceter-
 rum mēs sola secum cum deoq; negotium habens, tum
 peccatorum suorum recordatione sese corrigēs, fines
 ipsa sibi præscribit ad uitia auersanda, opem etiam di-
 uinitus implorans ad ea adipiscenda, ad quæ magno
 studio incitata est.

εὐσεβεία.) σέβω colo, ueneror, σέβω reuerentia &
 adoratio, inde adiectiuum ὁ νύξ ἢ εὐσεβεία, à quo sub-
 stantiuum ἡ εὐσεβεία, ὅτι εὐσεβεία. contrarium ἀσε-
 βεία ἀσεβεία.

μεσονύκτιον.) μέσος, medius, ἢ νύξ, τῆς νυκτὸς nox
 noctis, unde μεσονύκτιον media nox, nox intēpesta.
 νυκτερινός.) ἢ νύξ, τῆς νυκτὸς, à quo νυκτερός, unde ὁ νυ-
 κτερινός, ἢ νυκτερινός, ὅτι νυκτερινός. Quomodo autem
 adiectiuorum fœminea se habeant & neutrum, scri-
 ptum pagina 87.

ὄπωρ.) τὸ ὄωρ, τὸ ὄωρ, ut φῶρ φῶρ, pagina 15.
 βλαβερός.) τὸ βλάβος, uel ἡ βλάβη nocumentum in-
 de fit ὁ βλαβερός nocius, ut à φόβος φοβερός.
 σωόνιος.) εἰμι sum, participium ὡν ὄντος pag. 107.
 διορθοῦμι.) ἀπὸ ὀρθός fit uerbum ὀρθῶν, cōpositum
 διορθῶ

Διορθῶ, Διορθῶμαι, *crasis* Διορθῶμαι *participium*

Διορθῶμεν.

μνήμη μνάομαι.) *reminiſcor. ſinge uocem actiuam*
 μνάω uel μνέω, *futurū* μνήσω, *vñ* ἢ μνήμη, *ut* ἢ γνῶ
 μη à *futuro* γνώσω, *et* ἢ ῥώμη, à *futuro* ῥώσω à ῥών
 νυμι, *datiuus* τῆ μνήμη.

ἡμαρτημύω.) ἁμαρτάνω, *pecco, tempora ſumit ab*
 ἁμαρτέω, *futurum* ἁμαρτήσω, *praeteritū acti.* ἡμάρ
 τικα, *raſiuium* ἡμάρτημαι, *participiū* ἡμαρτημύω,
plurale neutri τὰ ἡμαρτημύα *hoc eſt peccata, quæ*
peccādo admiſſa ſunt, ut τὰ σεσωφρονημύα, quæ tē
peranter acta ſunt.

τιθέντ.) τίθημι, *participium* ὁ τιθεῖς, *το* τιθέντος
 pagina 66.

ἐκκλιση.) κλίνω, *futurum* κλινῶ, *praeteritū acti.* κέ-
 κλικα, *raſiuium* κέκλιμαι κέκλισαι, *unde* ἢ κλίσις.
 ἔκλισεως, ἔκκλιση, *compoſitum* ἐκκλίνω, *inde* ἔκ-
 κλιση.

σωεργίω.) ἔργον *opus, σωεργός adiutor, auxilia-*
tor ὁ *collega in opere, ἢ σωεργία auxilium.*

τελείωσι.) τέλω *fit* ὁ τέλειος *perfectus: inde uer-*
bū τελειῶ *perficio, τελειόσω, τετελείωκα, τετελείω*
μαι τετελείωσαι, uerbale ἢ *τελείωσις, ἔτελειώσεως*

τιῶ *τελείωσι, id eſt, perfectionem.*

ἠμεῖς ἀφομεύω.) τὰ ἠμεῖς ἀφομεύω *quæ nobis cur-*
re ſunt, ὅ *in quæ magno ſtudio incumbimus, à* ἠμεῖς

Τ Δάξω

Δάω, pro eo quod est studiose expro.

ἐπιζητοῦντ (.) Ζητέω, participiū ὁ ζητέω, ἢ Ζητέον
 τος, crasis ζητοῦτ (.) cōpositum ἐπιζητοῦντος ἀ νερ
 βο ἐπιζητέω.

HÆC habui quæ de Grāmaticis Meditationi-
 bus in mediū adferrem, id potissimum spectās,
 ne iuuentus Græcarum literarum avida, diutius q̄ par-
 esset, in primis linguæ rudimentis hæeret, sed uno in
 opusculo totum istarum minutiarū tædium deuoraret
 grauioribus deinde disciplinis & autorum mancipan-
 da lectionibus. Cum enim futurum sperarē, ut hoc stu-
 dium apud plurimos minore grauaretur inuidia, si cō-
 pendio temporis mediocrem cognitionem attulisse ui-
 deretur, non cōmittendum putauī, ut hac parte studio-
 sis adolescentibus decsem. Quod etiā eo feci libentius
 eoq̄; magis conandum esse duxi, q̄ nullus ferme hodie
 terrarum sit angulus, sine Græcarum literarū fautori-
 bus. Sed apud quosuis hominū ordines, non pauci pro
 sua quisq̄; uice, rem pulcherrimā et maxime frugiferā
 prouebant & exornent. quidā doctissimis ingenij sui
 monumentis, alij extruēdis Gymnasijs, alij alendis lin-
 guarum professoribus, nunq̄ intermorituram sibi glo-
 riam pepererunt. Quorum insignem unum, nulliq̄; sc̄-
 cundum, nostra hæc tulit ætas, Ioannē Tartesiū. quem
 fœlix & semper doctis fœcunda uiris, in hac luce gau-
 dens

dens contemplatur Lutecia omnium literarum Meccos
 natem, Presidem Collegij Lexouiensis. Is igitur uir-
 linguarū patrociniū ita suscipit, ut unus uere sit in-
 star totius Gallie. nusquam discipulorum numerus ma-
 ior, nusquam tanta professorum cohors, omnium Mu-
 sarum dotibus instructissima. Quē enim ille non ulro
 asciscit, pascit, & ornat, quem eruditionis nomen com-
 mendauit? Est ubi Latine discas commodius, illic Græ-
 ce fortasse melius, ibi contra Hebraice. uerum hoc Le-
 xouienſe Collegium bonorum omnium est mare. Lati-
 nos, Græcos, Hebræos, habet multos. quī & Chaldæos
 atq; Arabicos propediem dabit, si modo parere liceat,
 quod diu parturiuit. adeo gladiatorio quodam animo
 Preses ille in hanc laudem incumbit, quasi in fatis ef-
 ſet, ut unius linguarum studijs promouendis præſet.
 dignus profecto, qui regum gazas, & opulentissimos
 thesauros possideat, tam excelsa & benefica natus uo-
 luntate, ut seipsum literarū saluti deuouisse uideatur.
 Quapropter omnes linguarum candidatos decet, ut
 hunc uirum colant, & uenerentur, pro meritis in cœ-
 lum laudibus uehant, nomen celebrent, eiq; successus p-
 speros & multorum seculorū annos precentur. Nam
 uiuente Tartesio, semper incolumes literæ durabunt,
 & nunquam cadere poterunt.

F I N I S.

T ij REPI

ΠΕΡΙ ΦΡΟΝΗΣΕΩΣ.

Διφίλου.

ΩΣ μακάριον φρόνησις ἐν χρησῶ ττρόπῳ.

Εὐριπίδου.

ὄρθῳς μ' ἐπὶ κέρ, βόλομαι δὲ σοι τέκνον,
φρονεῖς γὰρ ἦδη, καὶ ποσώσαις ἄρ' πατρὸς,
γνώμας φράσαι τὸς ἄρ' δάνω παραινέσαις.
καμὴλί' ἐστ' ἀλάκω, νέοισι χηρίμα,
βραχῆ δὲ μύθῳ, πολλὰ συλλαβῶν ἐρῶ.
πρῶτον μὲν φρένας ὑπίους ἔχειν χερῶν,
ὅθ' ὡλουσῶ τε ὅθ' τε μὴ Διδούς μερος
ἴσον σεαυτὸν εὐσεβῆν πᾶσι Δίδου.

Δυσὸν παρόντοιν παραγμάτοιν, πρὸς δ' αἰτέρον

γνώμῳ προσάπτειν, τὴν ἐναντίαν μίσει.

ἀδίκως δὲ μὴ κτῶ χηρίματα ἢ βόλη πολλῶν

χρόνον μελάθροισι ἐμμύειν, τὰ δ' ἀδίκως

οἴκησ' εἰσελθόντ' οὐκ ἔχει σωτηρίαν.

ἔχειν δὲ παρῶν, τοῦτο γὰρ τότε ἐν γυνεῖς,

ἐν ὅθ' πένεσθαι δ' ὄσιν ἢ τ' ἀδοξία,

ἢ τ' ἀνανδρία, ἢ τ' ἀτιμία βίη.

Φίλους δὲ τοὺς μὲν μὴ χαλῶντας ἐν λόγοις

κείνησο, τοὺς δὲ πρὸς χάριμ σὺν ἡδονῇ

τῆ σῆ πονηροῖς κλέθρον εἰργέτω σέγης.

ὁμιλίας τε σὰς γορατέρας δελε.

βραχῆα τέρας ἡδονῆς τίκει λυτίω

δυσσίαμ δὲ μὴ ποτ' εὐτυχῶν τέκνον.

ἀχρῶν ἐξωτας Δημοτῶν Διωκῆθαιμ,

γνώμα.

ὁ κρησίδησος ἀγχόνας τ' ἐφέλκειται,
κρησῶν πονητῶν ἄμ' ἰς ἀγχάων τέσσα.
κρηστούς πονηροὺς μή ποτ' εὐξάνειν πόλει.
κακοὶ γὰρ ἐμπλοθέντες ἢ νομίσματ' ὅ
ἢ πόλεως ἐμπεσόντες εἰς ἀρχὴν τινα
σκιετῶσιν ἀδίκως ἐτυχησάντων δόμων.
ἀλλὰ ὡ τέκνον μοι δός χεῖρ' ὡς δίγη πατῆρ,
κρησάει. ὑπ' αὐτοῦ δ' οὐ λίαν ἀσπάζομαι.
γυακκόφρων γὰρ θυμὸς, οὐκ ἀνδρὸς σφῶ.

Αἰχύλου.

ὁ χρισίμ' εἰδῶς, οὐχ ὁ πολλ' εἰδῶς σοφός.

τὸ αὐτῶν.

ἢ χάριε μ' εἰς ἄνθρωπον ἢ ἄνθρωπον ἢ.

σοφοκλέδης.

ἔδ' λου γὰρ ἀνδρὸς τοῖς πονοῦντας ὠφελῆμ.

μενάνδρου.

οὐχ αἱ τρίχες ποῖδ' σιμ αἰ λυκαὶ φρονεῖμ
ἀλλ' ὁ τρὸς π' ἑνὶ κ' ὄβ' ἰ τῆ φύσει γέζωμ.

θεόγνιδ'.

ἦδη καὶ νεότης ὑπὸ κούρ' ἰεὶ νόον ἀνδρὸς

πολλῶν δ' ἰεὶ αἰεὶ θυμὸν ἐξ ἀμπλακίω.

εὐριπίδ'.

νεανίας τε κρησ πένης σοφὸς δ' ἄμα

ταῦτ' εἰς ἐμ' ἐλθόντ' ἄξι' ἑνθυμίσσεως.

φωκυλλίδ'.

πάντες ἴσον νέκειες, ψυχῶν δὲ θεός βασιλεύει.

Τ ιιγ

κοινός

γνώμῃ.

κοινός, χῶρ' ὅτι ἅπασιν πένησιν τε καὶ βασιλευσίν
 ὄπλον ἐκάσῳ νῆμε θεὸς φύσιν ἠερόφοιτον.
 λαγωῖς πολλῶν ταχυπῆτ', ἀλκίῳ τε λέεσι.
 ταύροις δ' αὐτοχύτοις κοράεσι, κέντρα μελίσσας
 ἔμφυτον ἄλκαρ ἔδωκεν, λόγον δ' ὅς τις ἔστιν ἄριστος
 ἀνθρώπων νῆμι, βέλτερος δ' ἀλιέντος ἔφην
 σεσοφισμῶν ἀνῆς.

Μενάνδρου.

φόβος δὲ τὰ θεῖα τοῖσι σώφροσι βροτῶν.
 μὴ πολυτομείπης οὐχὶ θαυμάζω θεόν,
 ὅρ' καὶ κάκιστος ἔραδίως ἐκτίσαστο.
 οὐκ ἔσ' ἀπ' ἔργων μὴ καλῶν ἔπη καλά.
 αἰ αἰ τὸ δὲ ἦδη θεῶν ἀνθρώποις κακόν,
 ὅταν τις ἴδῃ τὰ γαθὸν χεῖται δὲ μή.
 Ἐπεὶ τί δὴ βροτοῖσι πολλὴν δυοῖν μόνοισιν.
 Δήμητρος ἀκροῖ πόματος ἢ ἠδρῆχός.
 ξιμαρμύλων δὲ τῶν κακῶν βυλθυμάτων
 κακὰς ἀμοιβὰς ὄξει καρπούσιν αἰ βροτοῖς.

Μενάνδρου.

ὅταν ἔπερός σοι μηδὲ ἐν πολέῳ διδῶ,
 Δέξαι. τὸ μόριον τοῖ λαθεῖν γὰρ μηδὲ ἐν,
 τὸ λαθεῖν ἐλάττω πολέῳ ἔσαι σοι πολὺ.

Τὸ αὐτὸ.

ἰχθὺς, καὶ τῆχος, καὶ ὄπλον, σοφὸν ἢ φρόνησιν.

Τὸ αὐτὸ.

εἴτ' ἄριστος ἔσ' ἀνῆς ὡς γοργία

γνώμοι.

ὅς τις ἀδικεῖσσι πλεῖς ἐπίσταται βροτῶν.

Εὐριπίδου.

τρεῖς εἰσὶν ἀρεταί. ἀεὶ γῆρ' ἀσκήσῃ τέκνον.

δεῖς τε τιμᾶν, τὸς πεθρέψαντας γονεῖς,

νόμους τε κοινὸς ἑλλάδ' ὅ, καὶ ταῦτα δειῶν.

κάλλιστον ἔχεις σέφωτον εὐκλείας ἀεί.

Lectori.

In prioribus quatuor declinationibus propter
exemplaris mutationem formulæ istæ
inæqualiter expressæ sunt.

In Prima.

Singul. ας, ου, α, αμ, α.

η, ημ, η.

In Secunda.

Singul. α, ης, η, αμ, α.

η, ημ, η.

In Tertia.

Singul. ος, ος, ομ, ε.

ομ, ομ, ομ.

In Quarta.

Singul. ως, ω, ω, ωμ, ως.

ωμ, ωμ, ωμ.

In carmine Longolij lege, quibus & compēdia.

470540